

TURKISH JOURNAL OF TRAUMATIC STRESS

*IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı
10 - 11 Nisan 2025
Volume 1, Supplement 1
İstanbul*

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve İstanbul Depreminin İlk Üç Günü Hazırlık Çalıştayı

About the journal

The Turkish Journal of Traumatic Stress (TJTS) is a peer-reviewed, open-access scholarly journal committed to advancing knowledge in the field of psychological trauma and its multifaceted impacts on individuals, communities, and societies. The journal prioritizes the dissemination of high-quality empirical research, clinical practices, and theoretical contributions across various disciplines, including psychiatry, psychology, neuroscience, social work, and public health. Particular emphasis is placed on exploring the cultural, societal, and environmental dimensions that shape trauma experiences and their outcomes. Dedicated to fostering interdisciplinary dialogue and promoting evidence-based interventions, TJTS seeks to serve as a platform for global academic contributions, with a special focus on studies originating from Turkey and its surrounding regions. By highlighting culturally sensitive approaches and strategies for resilience, the journal aims to address the complexities of trauma in diverse contexts. Adhering to the highest ethical and scientific standards, TJTS welcomes original research articles, comprehensive reviews, case reports, and expert commentaries for publication.

EDITORIAL TEAM

Editor-in-Chief

İbrahim Gündoğmuş, Assoc. Prof., M.D.

Department of Psychiatry, Ankara Etlik City Hospital, Ankara, Türkiye

Associate Editors

Alişan Burak Yaşar, Assoc. Prof., M.D.

Department of Psychology, İstanbul Gelişim University, İstanbul, Türkiye

Ersin Uygun, Assoc. Prof., M.D.

Trauma and Disaster Mental Health Master's Program, İstanbul Bilgi University, İstanbul, Türkiye

Sevinç Ulusoy, Assoc. Prof., M.D.

Turkish Association for Contextual Sciences and Psychotherapies, İstanbul, Türkiye

Statistical Editors

Çiğdem Kınık

Department of Psychology, Okan University, İstanbul, Türkiye

Language Editors

Mehmet Rıdvan Varlı, MD

Department of Psychiatry, Ankara Etlik City Hospital, Ankara, Türkiye

Social Media and Web Sites Editor

Elif Yaşar

Social Media and Website Specialist

Publisher: İbrahim Gündoğmuş

Language: English

Date of Publication: 25.08.2025

Frequency: Published three times a year (January, May, September)

Indexed and abstracted in: Scilit, Google Scholar, Semantic Scholar, Cosmos, J-Gate

Discovery by Editage, Citefactor, Türk Psikiyatri Dizini

CONTACT: Address: Ankara Etlik City Hospital, Varlık Mh. Halil Sezai Erkut Cd. No:5 Yenimahalle/Ankara, 06170

E-mail: editor@traumaj.com

Web site: www.traumaj.com

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve İstanbul Depreminin İlk Üç Günü Hazırlık Çalıştayı

TABLE OF CONTENT

1-41	SÖZEL SUNUM
42-82	POSTER SUNUM

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve İstanbul Depreminin İlk Üç Günü Çalıştayı

10-11 Nisan 2025

İstanbul Bilgi Üniversitesi **santralistanbul** Kampüsü

istanbuldepreminehazirlik.com

TRAVMA VE AFET
RUH SAĞLIĞI
ÇALIŞMALARI DERNEĞİ

BİLGİ
Mükemmeliyet
Alanları

İstanbul
Bilgi Üniversitesi

Davet

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı'na Davet

İstanbul Bilgi Üniversitesi ve Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği (TARDE) iş birliğiyle düzenlenen, risk azaltma odağında afetlere hazırlık, hızlı müdahale ve afet sonrası çalışmalara katkı sağlamayı hedefleyen bir tema ile planladığımız **‘Türkiye Travmatik Stres Kongresi’**nin Dördüncüsü ve **‘İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı’** 10-11 Nisan 2025 tarihlerinde İstanbul’da gerçekleşecektir. Her yıl olduğu gibi bu yıl da alandaki bilimsel paydaşlar ve kurumlar ile güçlü bir kurumlararası iş birliği ile afetlerin önlenmesini ve toplumsal dayanıklılığı artırmayı amaçlayan bu önemli etkinlikte bir araya geleceğiz.

Hepimizin bildiği gibi İstanbul ve Marmara Bölgesi’ni etkilemesi beklenen büyük bir deprem olasılığı, uzun yıllardır toplumsal gündemimizde yer alıyor. Bu bağlamda, 2025 Nisan ayında bu tema ile düzenleyeceğimiz **IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi’ni** ve **“İstanbul Depreminin İlk 3 Günü”** temalı özel bir çalıştayı gerçekleştireceğiz. Çalıştayda, afet sonrası kritik öneme sahip "altın saatler" olarak adlandırılan ilk 72 saatlik hayati dönemi, sektörel bazda ele alarak yapılan hazırlıkları toplumla paylaşmayı, olası senaryoları tartışmayı ve sorunların nasıl aşılabileceğini ortaya koymayı hedefliyoruz.

Bu kongre ve çalıştay, yalnızca mevcut hazırlıkları değerlendirmekle kalmayıp, geleceğe yönelik kanıta dayalı ve sürdürülebilir bir afet yönetimi vizyonu oluşturmayı da hedeflemektedir. Bu kapsamda amacımız; olası bir İstanbul depremi için gerçeğe en yakın senaryolar ışığında; bireysel, kurumsal, toplumsal hazırlıkların yöntem ve içeriklerinin nasıl olması gerektiğini değerlendirerek bir yol haritası oluşturmaktır. Bu süreçte bireylerin, kamu ve özel sektör kurum ve kuruluşlarının şimdiye kadar gerçekleştirdiği hazırlık ve zarar azaltma çalışmalarını masaya yatırırken, afetin en akut dönemine yönelik yapılması gerekenleri uzmanlar, kurum temsilcileri ve STK’larla birlikte tartışacağız. Özellikle afet sonrası ilk 3 günün kritik önemini vurgulayarak kaynakların yetersiz kaldığı bu dönemi daha az zararla atlamanın yollarını birlikte konuşacağız.

Afetlere daha dirençli bir toplum ve İstanbul oluşturma hedefimize doğru tüm paydaşları aynı masa etrafında buluşturarak sağlık, sosyal hizmetler, eğitim, hukuk, iletişim ve medya, sanayi, yapı güvenliği, turizm, ekonomi, sosyal politika gibi afet yönetiminde pek çok sektörü kapsayan bir multidisipliner yaklaşım içinde afetin; yapısal, ekonomik ve psikososyal etkilerini en aza indirmek için ortak akıl oluşturmaya çalışacağız. **Bu kongre ve çalıştayın sonunda daha güçlü bir sinerji oluşturarak, pek çok sektörü kapsayan bir iş birliği ağı olarak, farkındalıklarımızı ve kazanımlarımızı yıllık değerlendirmelerle topluma taşımayı arzuluyoruz. Çalıştay çıktılarını uygun raporlamalar sonrası halka yönelik buluşmalarla da tüm topluma mal olacak bilgi halinde sunmayı da bu toplantıların en önemli hedeflerinden biri olarak görüyoruz.**

Kolektif çabalarımızla, afetin yaratacağı zararları azaltabilir, eksiklerimizi hızla tamamlayabilir ve hazırlıklarımızı yaygınlaştırabiliriz. Bu doğrultuda, sizleri de bizimle birlikte bu önemli yolculukta yer almaya davet ediyoruz.

Dayanışma ve desteğiniz bizim için çok değerli. Gücümüzü birleştirelim ve geleceğimizi daha sağlam temeller üzerine birlikte inşa edelim.

Kongre ve Çalıştay Düzenleme Kurulu Adına

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi Başkanı

Prof. Dr. Ahmet Tamer Aker

İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı Eş Başkanları

Prof. Dr. Şerif Barış

Doç. Dr. Alişan Burak Yaşar

Kurullar

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi Başkanı

Prof. Dr. Ahmet Tamer Aker

İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı Eş Başkanları

Prof. Dr. Şerif Barış

Doç. Dr. Alişan Burak Yaşar

BİLİM KURULU

Prof. Dr. Ahmet Tamer Aker

Prof. Dr. Aslı Tunç

Prof. Dr. Ayhan Kaya

Prof. Dr. Ayşen Coşkun

Prof. Dr. Bülent Coşkun

Prof. Dr. Dilara Fatoş Özer

Prof. Dr. Haluk Özener

Prof. Dr. Itır Erhart

Prof. Dr. Kenan Çayır

Prof. Dr. Kerim Münir

Prof. Dr. Kezban elik

Prof. Dr. Özlem Karairmak

Prof. Dr. Perihan Güner

Prof. Dr. Pınar Uyan Semerci

Prof. Dr. Selma Karabey

Prof. Dr. Şerif Barış

Prof. Dr. Tacettin İnandı

Prof. Dr. Zeynep imşek

Doç. Dr. Alişan Burak Yaşar

Doç. Dr. Ersin Uygun

Doç. Dr. Galma Akdeniz

Doç. Dr. Muhammed Atak

Doç. Dr. Zeynep Maçkalı

Dr. Öğr. Üyesi Aycan akmak Reyhan

Dr. Öğr. Üyesi Taner Yılmaz

Dr. Filiz Demiröz

Dr. Songül Boyraz Turhan

Dr. Şafak Ebru Toksoy

KONGRE DÜZENLEME KURULU

Prof. Dr. Ahmet Tamer Aker - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Prof. Dr. Özlem Karairmak - Bahçeşehir Üniversitesi

Prof. Dr. Perihan Güner - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Prof. Dr. Şerif Barış - Kocaeli Üniversitesi

Prof. Dr. Zeynep imşek - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Doç. Dr. Alişan Burak Yaşar - İstanbul Gelişim Üniversitesi

Doç. Dr. Ersin Uygun - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Doç. Dr. Galma Akdeniz - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Doç. Dr. İbrahim Gündoğmuş - Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Dr. Songül Boyraz Turhan - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Dr. Şafak Ebru Toksoy - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Dr. Öğr. Üyesi Umut Elbir - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Uzm. Dilşen Özden - Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği

Uzm. Psikolog Ece Önder - Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği

Öğr. Gör. Özge Çelen - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Uzm. Psk. Danışman Şenol Demirhan - Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği

SEKRETERYA

Uzman Psikolog Neslişah Boro - Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği

Psikolog Aynur Çetin - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Psikolog Büşra Uğur - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Psikolog Melahat Nur Tosun - İstanbul Bilgi Üniversitesi

Psikolog Şilan Sönmez – Travma ve Afet Ruh Sağlığı Çalışmaları Derneği

SÖZEL SUNUM

SÖZEL SUNUM-8790

Protective and Preventive Services for People with Disabilities in Pre-Disaster Period in Japan: Lessons for Istanbul

1. Merve Deniz Pak Güre^{1,*}

¹ Başkent University, Faculty of Health Sciences, Social Work Department, Ankara, Türkiye

*Correspondence: Merve Deniz Pak Güre

Background and aim: Disasters pose specific risks for people with disabilities. Japan offers comprehensive pre-disaster services to increase their resilience. This study aims to examine Japan's disability-focused disaster policies and identify applicable, innovative lessons for large, high-risk cities like Istanbul, emphasizing the importance of addressing vulnerable groups' needs in disaster preparedness.

Method: This study was conducted using Policy Maker 5 policy analysis software to analyze Japan's pre-disaster protective and preventive services for people with disabilities. The reports of Japan Disaster Management Agency, Japan Disability Forum and NGOs operating in this field were examined and the disability-friendly policies implemented were evaluated. Policy analyses were conducted on the most impactful earthquakes in Japan, namely the 1995 Kobe Earthquake, the 2011 Tōhoku Earthquake and the 2016 Kumamoto Earthquake, and the impact of these major disasters on people with disabilities was analyzed. It was analyzed in detail how pre-disaster practices in Japan work in terms of strategic planning and what implications can be drawn for Istanbul.

Results: Japan draws attention with its individual disaster planning and early warning systems for people with disabilities. Individual disaster plans for the disabled are created and evacuation processes are planned in advance, early warning systems for the hearing and visually impaired are developed and subtitles and vibrating warnings are added to SMS and TV broadcasts. Visual and textual notifications are provided through channels such as NHK television. Disability-friendly disaster drills are organized through community-based disaster preparedness and drills, and active participation of disabled people in evacuation processes is ensured. With Disaster Neighborhood Support Network, the people who will support disabled people during the evacuation process are identified and local volunteers are trained to help disabled people in case of a disaster. Disability-friendly evacuation centers are identified and equipped before the disaster according to accessible disaster logistics and infrastructure planning. Equipment such as

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

ramps, Braille signboards, translation services for the hearing impaired are included in pre-disaster logistics planning, and disaster regulations for the disabled are updated and implemented by municipalities.

Conclusion: Japan's pre-disaster protective and preventive services for people with disabilities offer a feasible and innovative model for Istanbul and similar big cities. By utilizing this model, it will be possible to create societies that are more resilient to disasters. Creating individual disaster plans, expanding early warning systems to cover all types of disabilities and establishing disability-friendly evacuation infrastructure are of great importance for the protection of persons with disabilities against disasters. In addition, the creation and implementation of integrated policies that include the active participation of local governments, non-governmental organizations and different layers of the society in disaster preparedness processes will contribute to more effective management of post-disaster processes and increase social resilience.

Keywords: Disability-friendly disaster management, pre-disaster period, Japan earthquake policies

References

1. Tomata, Y., Suzuki, Y., Kawado, M., Yamada, H., Murakami, Y., Mieno, M. N., ... & Tsuji, I. (2015). Long-term impact of the 2011 Great East Japan Earthquake and tsunami on functional disability among older people: a 3-year longitudinal comparison of disability prevalence among Japanese municipalities. *Social Science & Medicine*, 147, 296-299.
2. Heyer, K. (2000). Between equality and difference: The politics of disability in Japan. *Japanstudien*, 11(1), 105-133.
3. Minagawa, Y., & Saito, Y. (2021). Disasters and the Disablement Process framework: an analysis of the great east Japan earthquake and tsunami of 2011. *Disasters*, 45(3), 647-663.

Japonya'da Afet Öncesi Dönemde Engelli Bireylere Yönelik Koruyucu ve Önleyici Hizmetler: İstanbul İçin Dersler

Giriş ve Amaç: Afetler engelli bireyler için özel riskler oluşturmaktadır. Japonya, bu kişilerin dayanıklılığını artırmak için kapsamlı afet öncesi hizmetler sunmaktadır. Bu çalışma, Japonya'nın engelli odaklı afet politikalarını incelemeyi ve İstanbul gibi büyük, yüksek riskli şehirler için uygulanabilir, yenilikçi dersler belirlemeyi ve afete hazırlıkta hassas grupların ihtiyaçlarını ele almanın önemini vurgulamayı amaçlamaktadır.

Yöntem: Bu çalışma, Japonya'nın engellilere yönelik afet öncesi koruyucu ve önleyici hizmetlerini analiz etmek için Policy Maker-5 politika analiz yazılımı kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Japonya Afet Yönetim Ajansı, Japonya Engellilik Forumu ve bu alanda faaliyet gösteren STK'ların raporları incelenmiş ve uygulanan engelli dostu politikalar değerlendirilmiştir. Japonya'daki en etkili depremler olan 1995 Kobe Depremi, 2011 Tōhoku Depremi ve 2016 Kumamoto Depremi üzerine politika analizleri yapılmış ve bu büyük felaketlerin engelli bireyler üzerindeki etkisi analiz edilmiştir. Japonya'daki afet öncesi uygulamaların stratejik planlama açısından nasıl işlediği ve İstanbul için ne gibi çıkarımlar yapılabileceği ayrıntılı olarak analiz edilmiştir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Bulgular: Japonya, engelli bireylere yönelik bireysel afet planlaması ve erken uyarı sistemleri ile dikkat çekmektedir. Engellilere özel bireysel afet planları oluşturularak tahliye süreçleri önceden planlanmakta, işitme ve görme engellilere özel erken uyarı sistemleri geliştirilerek SMS ve TV yayınlarına altyazı ve titreşimli uyarılar eklenmektedir. NHK televizyonu gibi kanallar üzerinden afet anında görsel ve metinsel bildirimler sağlanmaktadır. Toplum temelli afet hazırlığı ve tatbikatlar ile engelli dostu afet tatbikatları düzenlenmekte, tahliye süreçlerine engellilerin aktif katılımı sağlanmaktadır. Afet Komşuluk Destek Ağı ile engelli bireylerin tahliye sürecinde destek alacağı kişiler belirlenmekte, yerel gönüllüler afet anında engelli bireylere yardım edecek şekilde eğitilmektedir. Erişilebilir afet lojistiği ve altyapı planlamasına göre engelli dostu tahliye merkezleri afet öncesinde belirlenmekte ve donatılmaktadır. Rampalar, Braille tabelalar, işitme engelliler için çeviri hizmetleri gibi donanımlar afet öncesi lojistik planlamalara dahil edilmekte, engellilere yönelik afet mevzuatları belediyeler tarafından güncellenerek uygulanmaktadır.

Sonuç: Japonya'nın afet öncesinde engelli bireylere yönelik sunduğu koruyucu ve önleyici hizmetler, İstanbul ve benzeri büyük şehirler için uygulanabilir ve yenilikçi bir model sunmaktadır. Bu modelden yararlanılarak afetlere daha dirençli toplumlar yaratmak mümkün olacaktır. Engelli bireylerin afetlere karşı korunması için bireysel afet planlarının oluşturulması, erken uyarı sistemlerinin tüm engel türlerini kapsayacak şekilde genişletilmesi ve engelli dostu tahliye altyapısının kurulması büyük önem taşımaktadır. Ayrıca yerel yönetimlerin, sivil toplum kuruluşlarının ve toplumun farklı katmanlarının afet hazırlık süreçlerine aktif katılımını içeren bütünlüklü politikaların oluşturulması ve uygulanması, afet sonrası süreçlerin daha etkin yönetilmesine ve sosyal dayanıklılığın artırılmasına da önemli katkılar sağlayacaktır.

Anahtar kelimeler: Engelli dostu afet yönetimi, afet öncesi dönem, Japonya deprem politikaları

SÖZEL SUNUM-8437

The Relationship Between Suicide Ideation and Social Connectedness in Individuals Exposed to An Earthquake

1. Merve Bat Tonkuş^{1,*}
2. Filiz Göksu¹

¹ İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Merve Bat Tonkuş

Background and aim: Earthquakes can lead to suicidal thoughts by triggering psychological issues such as post-traumatic stress and depression. Social connectedness refers to the sense of belonging that individuals experience through their relationships with others, and a lack of this connection may increase the risk of suicide. According to Durkheim's theory, diminished social ties can heighten suicidal tendencies; thus, individuals with low levels of social connectedness may be more vulnerable to suicidal ideation. This study aims to examine the relationship between social connectedness and suicidal ideation among individuals affected by an earthquake.

Method: The study was conducted with individuals affected by the 7.7 magnitude earthquake that occurred on February 6, 2023, in the Pazarcık district of Kahramanmaraş, who were temporarily residing in Istanbul. Descriptive and correlational research methods were used, and data were collected online between December 2023 and June 2024. The sample consisted of 186 individuals who voluntarily participated in the study. Data collection tools included the Personal Information Form, the Revised Social Connectedness Scale, and the Suicidal Cognitions Scale.

Results: Among participants, 91.9% reported being trapped under rubble during the earthquake, and 66.1% lost loved ones. Additionally, 81.7% stated they had never thought about self-harm, 93% had never attempted self-harm, and 95.7% reported not currently having such thoughts. The mean score on the Revised Social Connectedness Scale was 64.63, while the mean score on the Suicidal Cognitions Scale was 31.41. A statistically weak positive correlation was found between social connectedness and suicidal ideation ($r = .235$; $p < 0.05$). Additionally, weak but significant correlations were identified between social connectedness and the unlovability ($r = .188$; $p > 0.05$) and unbearability ($r = .288$; $p > 0.05$) subdimensions of suicidal cognition.

Conclusion: The research findings indicate that higher levels of social connectedness are slightly associated with increased suicidal ideation. These results provide valuable insights into the potential influence of social connectedness on suicidal thoughts and the associated cognitive patterns, underscoring the complex and multidimensional nature of this relationship. The findings also suggest that individuals affected by earthquakes may experience reduced social connectedness and a heightened risk of suicidal ideation. Accordingly, it is recommended that professional psychosocial support services be made available to those impacted by such disasters.

Keywords: Earthquake, suicidal ideation, mental health, social support

References

1. Aksoy, D. Y. (2024). Evaluation of the post-traumatic stress disorder level and earthquake stress coping strategies of earthquake victimized health care workers who experienced the Kahramanmaraş earthquake. Republic of Turkey Kahramanmaraş Sütçü İmam University, Faculty of Medicine, Department of Family Medicine.
2. Durkheim, É. (1987). Suicide: A study in sociology (J. A. Spaulding & G. Simpson, Trans.). Routledge.

Depreme Maruz Kalan Bireylerde İntihar Düşüncesi ve Sosyal Bağlılık İlişkisi

Giriş ve Amaç: Depremler, travma sonrası stres ve depresyon gibi psikolojik sorunları tetikleyerek intihar düşüncelerine yol açabilir. Sosyal bağlılık, bireylerin başkalarıyla ilişkileri aracılığıyla deneyimlediği aidiyet duygusunu ifade eder ve bu bağlantının eksikliği intihar riskini artırabilir. Durkheim'in teorisine göre, azalan sosyal bağlar intihar eğilimlerini artırabilir; bu nedenle, düşük sosyal bağlılık seviyelerine sahip bireyler intihar düşüncelerine karşı daha savunmasız olabilir. Bu çalışma, depremden etkilenen bireyler arasında sosyal bağlılık ve intihar düşünceleri arasındaki ilişkiyi incelemeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Çalışma, 6 Şubat 2023'te Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesinde meydana gelen 7.7 büyüklüğündeki depremden etkilenen ve geçici olarak İstanbul'da ikamet eden bireylerle yürütülmüştür. Tanımlayıcı ve ilişkisel araştırma yöntemleri kullanılmış olup, veriler Aralık 2023-Haziran 2024 tarihleri arasında çevrimiçi olarak toplanmıştır. Örneklem, çalışmaya gönüllü olarak katılan 186 bireyden oluşmuştur. Veri toplama araçları Kişisel Bilgi Formu, Revize Sosyal Bağlılık Ölçeği ve İntihar Bilişleri Ölçeği'dir.

Bulgular: Katılımcıların %91,9'u deprem sırasında enkaz altında kaldığını, %66,1'i ise sevdiklerini kaybettiğini bildirmiştir. Ayrıca, %81,7'si kendine zarar vermeyi hiç düşünmediğini, %93'ü kendine zarar verme girişiminde bulunmadığını ve %95,7'si şu anda böyle bir düşüncesinin olmadığını bildirmiştir. Gözden Geçirilmiş Sosyal Bağlılık Ölçeği'ndeki ortalama puan 64,63 iken, İntihar Bilişleri Ölçeği'ndeki ortalama puan 31,41'dir. Sosyal bağlılık ile intihar düşüncesi arasında istatistiksel olarak zayıf pozitif bir korelasyon bulunmuştur ($r = .235$; $p < 0,05$). Ayrıca, sosyal bağlılık ile intihar bilişinin sevilmezlik ($r = .188$; $p > 0,05$) ve dayanılmazlık ($r = .288$; $p > 0,05$) alt boyutları arasında zayıf ancak anlamlı korelasyonlar belirlenmiştir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Sonuç: Araştırma bulguları, daha yüksek sosyal bağlılık düzeylerinin artan intihar düşüncesiyle hafifçe ilişkili olduğunu göstermektedir. Bu sonuçlar, sosyal bağlılığın intihar düşünceleri ve ilişkili bilişsel kalıplar üzerindeki potansiyel etkisine dair değerli içgörüler sunarak, bu ilişkinin karmaşık ve çok boyutlu doğasını vurgulamaktadır. Bulgular ayrıca depremlerden etkilenen bireylerin daha az sosyal bağlılık ve daha yüksek intihar düşüncesi riski yaşayabileceğini ileri sürmektedir. Buna göre, bu tür felaketlerden etkilenenlere profesyonel psikososyal destek hizmetlerinin sunulması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: Deprem, İntihar düşüncesi, Ruh sağlığı, Sosyal destek

SÖZEL SUNUM-8418

Youth Empowerment Project After Disaster

1. Güliz Şahin ^{1,*}
2. Sibel Erenel ¹
3. Miryam Anjel ¹

¹ YÖRET Vakfı, Türkiye

*Correspondence: Güliz Şahin

Background and aim: Peer Support and Solidarity (PSS) is an experiential psychological help process that enables peers to understand each other and to produce support and solutions, which has been carried out by YÖRET Foundation since 1992.

The aim of our project is to bring together young people between the ages of 18-26 who live in the region after the 6 February 2023 Kahramanmaraş earthquakes or who migrated to other cities after the earthquake, under the roof of Peer Support and Solidarity groups, to provide face-to-face and online psychosocial support on the issues they need, to strengthen their well-being and to strengthen solidarity with their peers by reducing their isolation.

Method: Mixed research method was used to obtain data for the purpose of the project. For the purpose of needs analysis, two focus group discussions were held with young people affected by the earthquake in Hatay and Kahramanmaraş. Meetings were held with non-governmental organizations operating in the earthquake region such as APDEP, Community Volunteers Foundation, Serinyol Hand in Hand Association, TIF, WHR, Needs Map, Collective Coordination Association, Hatay Psychologists Association, Antakya Lions Club, psychologists working in KYK and youth centre representatives. Peer Support Solidarity group sessions were designed for facilitators and young people. Two focus group interviews and three supervision interviews were conducted after the implementation. In addition, 'Psychological Well-Being Scale', 'Multidimensional Perceived Social Support Scale' and 'Scale for Determining the Level of Post-Earthquake Trauma' were used as pre-test and post-test.

Results: According to the results of three different scale analyses, it is suggested that the Peer Support and Solidarity (PSS) programme has a positive effect on psychological dimensions, but may have a limited effect

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

on perceived social support. The focus group interviews conducted with young people affected by the earthquake provided important findings to understand the depth of the traumatic experiences of the participants. Improvement was observed in young people's ability to express themselves and their feelings. It was observed that maintaining social relations and talking about material and moral losses supported their psychological well-being and positively affected their future expectations. In the focus group interview with the facilitators, it was observed that group work increased solidarity in terms of both receiving and giving support. It was observed that being able to provide support in a field where there is equality has a positive effect on the well-being of experts working in the field.

Conclusion: Based on the findings of the study, it was observed that the Peer Support Solidarity programme supported an increase in young people's level of expressing their feelings and feelings of trust, and helped to reduce their feelings of isolation and loneliness. At the same time, the findings obtained indicate the importance of supporting the psychosocial studies carried out after the earthquake with sustainable, safe and solidarity-oriented studies to protect the well-being of experts and young people. With the support and development of self-help skills, the motivation of young people to take action/problem solving increased. Facilitators and young people experienced the concept of solidarity experientially.

Keywords: Disaster, Peer, Solidarity, Earthquake, Support , Trust, Isolation, Self-help, Experiential

References

1. Atalay, N., Anjel, Y., Cantürk, Y., Aktaş, Y., Kahraman, Y., Yüksel, T., Işıktekin, P., Soyören, P. (2023). Yöret vakfı akran destek ve dayanışması temelli program (add) afet sonrası gençleri güçlendirme projesi (afgep) kolaylaştırıcı eğitimi uygulama el kitabı. Yöret Vakfı.
2. Vakfı, Y. (2024, Eylül). Afet sonrası gençleri güçlendirme projesi. <https://Yoret.org.tr>. <https://yoret.org.tr/afet-sonrasi-gencleri-guclendirme-projesi-/2/134>
3. Önal, G., Erenel, S. ve Anjel, M. (2025, Mart). Yöret vakfı afet sonrası gençleri destekleme proje raporu
4. Paribu, (2025, Mart). A024 sürdürülebilir sosyal sorumluluk programları sosyal etki raporu. <https://Www.paribu.com/>. <https://www.paribu.com/blog/wp-content/uploads/2025/03/2024-Surdurulebilir-Sosyal-Sorumluluk-Programlari-Sosyal-Etki-Raporu-15.pdf>
5. Vakfı, S. T. İ. D. (2024, Mart). Yöret ile afgep: afet sonrası gençleri güçlendirme projesini konuştuk. <https://Siviltoplumdestek.org/>. <https://siviltoplumdestek.org/gelecek-icin-dayanisma-fonu/yoret-ile-afgep-afet-sonrasi-gencleri-guclendirme-projesini-konustuk/>

Afet Sonrası Gençleri Güçlendirme Projesi

Giriş ve Amaç: Akran Destek ve Dayanışması (ADD), YÖRET Vakfı'nın 1992 yılından günümüze sürdürdüğü akranların birbirlerini anlamaları, destek ve çözüm üretmelerine olanak sağlayan yaşantısal bir psikolojik yardım sürecidir. Projemizin amacı, 6 Şubat 2023 Kahramanmaraş merkezli depremler sonrasında bölgede yaşayan ya da deprem sonrasında başka kentlere göç etmiş 18-26 yaş arası gençleri, Akran Destek ve Dayanışma grupları çatısı altında bir araya getirerek, ihtiyaç duydukları konularda yüz

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

yüze ve çevrimiçi psikososyal destek sunmak, iyilik hallerini güçlendirmek ve izolasyonlarını azaltarak akranlarıyla dayanışmayı kuvvetlendirmektir.

Yöntem: Projenin amacına yönelik verileri elde edebilmek için karma araştırma yöntemi kullanılmıştır. İhtiyaç analizi amacıyla Hatay ve Kahramanmaraş'ta depremde etkilenen gençlerle iki odak grup görüşmesi yapılmıştır. Deprem bölgesinde faaliyet gösteren APDEP, Toplum Gönüllüleri Vakfı, Serinyol El Ele Derneği, TiF, WHR, İhtiyaç Haritası, Kolektif Koordinasyon Derneği, Hatay Psikologlar Derneği, Antakya Lions Kulübü gibi sivil toplum kuruluşlarıyla KYK'da görevli psikologlar ve gençlik merkezi temsilcileriyle toplantı yapılmıştır. Kolaylaştırıcılar ve gençler için Akran Destek Dayanışma grup oturumları tasarlanmıştır. Uygulama sonrası iki odak grup görüşmesi ve üç süpervizyon görüşmesi yapılmıştır. Ayrıca "Psikolojik İyi Oluş Ölçeği", "Çok Boyutlu Algılanan Sosyal Destek Ölçeği" ve "Deprem Sonrası Travma Düzeyini Belirleme Ölçeği" ön test ve son test olarak kullanılmıştır.

Bulgular: Üç farklı ölçek analiz sonucuna göre Akran Destek ve Dayanışması (ADD) programının psikolojik boyutlarda olumlu etkisinin olduğunu, ancak algılanan sosyal destek üzerinde sınırlı bir etkiye sahip olabileceğini düşündürmektedir. Depremde etkilenen gençlerle gerçekleştirilen odak grup görüşmeleri, katılımcıların yaşadıkları travmatik deneyimlerin derinliğini anlamaya yönelik önemli bulgular sunmuştur. Gençlerin kendilerini ve duygularını ifade etme becerilerinde gelişim gözlemlenmiştir. Sosyal ilişkilerin sürdürülmesinin, maddi ve manevi kayıpların konuşulmasının, psikolojik iyi oluşlarını desteklediği ve gelecek beklentilerini pozitif yönde etkilediği gözlemlenmiştir. Kolaylaştırıcılar ile gerçekleştirilen odak grup görüşmesinde, eşitliğin olduğu bir ortamda destek alabilmenin ve verebilmenin sahada çalışan uzmanların iyilik halini korumada olumlu etkisi olduğu gözlemlenmiştir.

Sonuç Çalışmanın bulgularından yola çıkarak Akran Destek Dayanışma programının, gençlerin duygularını ifade etme düzeylerinde ve güven hislerinde artışı desteklediği, izolasyon ve yalnızlık hislerinde azalmaya yardımcı olduğu gözlemlenmiştir. Aynı zamanda elde edilen bulgular, deprem sonrası yapılan psikososyal çalışmaların; uzmanların ve gençlerin iyilik halini korumak için sürdürülebilir, güvenli ve dayanışmayı hedefleyen çalışmalar ile desteklenmesinin önemini işaret etmektedir. Kendi kendine yardım becerisinin desteklenerek gelişmesi ile gençlerin harekete geçme/problem çözme motivasyonlarında artış ortaya çıkmıştır. Kolaylaştırıcılar ve gençler dayanışma kavramını yaşantısal olarak deneyimlemişlerdir.

Anahtar kelimeler: Afet, Akran, Dayanışma, Deprem, Destek, Güven, İzolasyon, Kendine Yardım, Yaşantısal

SÖZEL SUNUM-6347

Generous Listening and Relational Needs-Based Group Program Implemented in the Earthquake Zone and Evaluation of the Program's Effectiveness

1. Şafak Ebru Toksoy ^{1,*}
2. Can Hasateş ²

¹ Trauma and Disaster Mental Health Program, İstanbul Bilgi University, İstanbul, Türkiye
² Clinical Psychology Program, Işık University, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Şafak Ebru Toksoy

Background and aim: Traumas caused by disasters have negative effects on the mental health of individuals and societies. Women experience these negative effects much more severely. Therefore, psychosocial support work targeting groups such as women who are at greater risk during and after disasters are especially important. This study evaluated a group-based program developed for women affected by the earthquakes that occurred in Maraş on February 6, 2023, and its effects. The program was designed to provide emotional support, help participants overcome feelings of loneliness and helplessness, and empower them.

Methods: The program, which integrates relational needs, generous listening, and psychosocial education targeting trauma and its effects, was developed using an experiential approach. It has a protective and supportive content. The program was implemented by psychologists residing in the disaster area. Throughout the study, psychologists were supported by supervisions. The first applications of the program were implemented in the Hatay region. The 12-week program encompassed volunteer participants aged 18 and older. The number of participants in each 12-week group program was limited to 6-12. The program was evaluated as an experimental study prepared in a mixed design. The participants' levels of traumatic stress symptoms, relational needs satisfaction, depression, anxiety, and stress were assessed through pre-test and post-test. Six months after the conclusion of the group programs, in-depth interviews were conducted with a group of volunteer participants and subsequently analyzed.

Results: The study's sample population included 102 participants ranging in age from 18 to 65 years (mean = 42.62, SD = 9.48). The findings of the analyses indicated that participants relational needs satisfaction

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

increased ($p < 0.001$). Concurrently, there was a decline in depression ($p = 0.012$) and stress ($p = 0.001$) levels among the participants. The study revealed no statistically significant differences in traumatic stress symptom levels or anxiety levels. In-depth interviews with 11 volunteer participants revealed that the volunteers felt emotionally supported, had overcome feelings of loneliness, formed new bonds, and felt empowered (BY: ...*I learned to cope... I learned to overcome every adversity... DE: I have learned to fight and move forward with my own inner feelings... NŞ: That life does not end like this, that life will not continue like this, that there is hope.... I also had this change. SY: We have gotten to know each other here, like brothers and sisters....If I have a problem, this is a person I can go and ask and tell without hesitation... GC: I saw here that there is strength in unity, ... that we will heal together.*).

Conclusion: The findings suggest that the protective and supportive effects targeted by the group program have been achieved. The satisfaction of the relational needs of the participants increased, and their levels of depression and stress decreased. Participants have formed new bonds, developed solidarity, and gained strength. The program is a pioneering model, the first of its kind to be implemented using this content and methodology. Furthermore, it functions as a positive exemplar within the domain of gender-sensitive disaster support services. The absence of statistically significant changes in participants' traumatic stress symptoms and anxiety levels underscores the importance of assessing the ongoing negative effects of adverse conditions in the earthquake-affected area. Group sessions continue to be conducted in the earthquake-affected area.

Keywords: Earthquake, relational needs, generous listening, group-based intervention, psychosocial support for women.

The authors are grateful to the V Foundation and Vuslat Doğan Sabancı the president of the foundation, and staff of the foundation for their valuable support in the realization of this program and research. The authors disclose that they have received financial support from the V Foundation for the research and the program underlying this study.

References

1. Erskine, R. G., Moursund, J. P., Trautmann, R. I. (1999). Beyond Empathy: A therapy of contact-in relationships. Routledge, Taylor & Francis Group.
2. Khatri, J., Tippet, V., Durham, J. (2023). The role of self-help women's groups in disaster risk reduction and community resilience in Nepal. Prehosp. Disaster Med., 38 (Suppl. S1): s71–s72 doi:10.1017/S1049023X23002121
3. Michelson, T. ve Kluger, A. (2023). Can listening hurt you? A meta-analysis of the effects of exposure to trauma on listener's stress. International Journal of Listening, 37(1), 1-11.
4. Thurston, A. M., Stöckl, H., Ranganathan, M. (2021). Natural hazards, disasters and violence against women and girls: a global mixed-methods systematic review. BMJ Global Health, 6:e004377. doi:10.1136/bmjgh-2020-004377
5. Tural, Ü., Tolun, A. H. G., Karakaya, I., Erol, A., Yıldız, M. ve Erdoğan, S. (2001). Marmara depremzedelerinde travma sonrası stres bozukluğuna eşlik eden başka bir ruhsal hastalık gelişiminin yordayıcıları. Türk Psikiyatri Dergisi, 12(3), 175-183.

Deprem Sahasında Yürütülen Cömert Dinleme ve İlişkisel İhtiyaçlara Dayalı Grup Programı ve Programın Etkililiğinin Değerlendirilmesi

Giriş ve Amaç: Afetlerin doğurduğu travmalar bireylerin ve toplumların ruh sağlığı üzerinde olumsuz etkiler yaratmaktadır. Kadınlar, bu olumsuz etkileri çok daha ağır deneyimlemektedir. Bu nedenle afetler sırasında ve sonrasında kadınlar gibi daha fazla riskleri olan gruplara yönelik psikososyal destek çalışmaları ayrıca önemlidir. Bu çalışma ile 6 Şubat 2023 tarihinde Maraş'ta yaşanan depremler sonrasında, depremde etkilenen kadınlar için geliştirilen grup temelli bir program ve etkileri değerlendirilmiştir. Program, katılımcıları duygusal olarak desteklemek, yalnızlık ve çaresizlik hislerinden sıyrılmasına ve güçlenmelerine yardım etmek amacıyla oluşturulmuştur.

Yöntem: İlişkisel ihtiyaçlar, cömert dinleme uygulamaları ve travma ve etkilerine yönelik psikoeğitimin entegre edildiği program, yaşantıya dayalı bir yöntemle oluşturulmuştur. Koruyucu ve destekleyici bir içeriğe sahiptir. Program, afet sahasında ikamet eden psikologlar tarafından uygulanmıştır. Çalışma boyunca psikologlar süpervizyon ile desteklenmişlerdir. Programın ilk uygulamaları Hatay bölgesinde gerçekleştirilmiştir. 12 hafta süren programa 18 yaş ve üzerindeki gönüllü katılımcılar dahil edilmiştir. 12 haftalık her bir grup programının katılımcı sayısı 6-12 ile sınırlandırılmıştır. Programın değerlendirmesi, karma desende hazırlanmış, deneysel bir çalışma olarak yapılmıştır. Katılımcıların travmatik stres belirti düzeyleri, ilişkisel ihtiyaç doyum düzeyleri, depresyon, anksiyete ve stres düzeyleri ön-test ve son-test uygulamaları ile değerlendirilmiştir. Grup programlarını tamamladıktan altı ay sonra gönüllü bir grup katılımcı ile derinlemesine görüşmelerde yapılarak analiz edilmiştir.

Bulgular: Çalışmaya 18-65 yaş arasında (Ort.= 42.62, SS.= 9.48) 102 kişi katılmıştır. Analizler, katılımcıların ilişkisel ihtiyaçlarının doyumunun arttığını ($p<0.001$), depresyon ($p=0.012$) ve stres ($p=0.001$) düzeylerinin ise azaldığını göstermektedir. Travmatik stres belirti düzeyleri ve anksiyete düzeylerinde ise istatistiksel olarak anlamlı bir fark oluşmadığı belirlenmiştir. 11 gönüllü katılımcı ile yapılan derinlemesine görüşmelerin analizleride katılımcıların duygusal olarak desteklenmiş hissettiklerini, yalnızlık hissinden sıyrıldıklarını, yeni bağlar kurduklarını ve güçlenmiş olduklarını göstermektedir (BY: ...baş etmeyi öğrendim... her sıkıntının altından kalkmayı öğrendim... DE: Kendi içindeki duygularla savaşmayı ve bu duygularla birlikte yol almayı öğrendim... NŞ:hayatın böyle devam etmeyeceğini, bir umut olduğunu....bir umut var. Ben de bu değişiklik oldu. S.Y: Burada tanışmış olduk birbirimizi aslında bir kardeş gibi.bir sıkıntım olsa hiç çekinmeden gidip isteyebileceğim, söyleyebileceğim bir insan... GC: Birlikten kuvvet doğacağını, ... beraber iyileşeceğimizi ben gördüm burada.)

Sonuç: Bulgular grup programının hedeflediği koruyucu ve destekleyici etkinin gerçekleştiğini göstermektedir. Katılımcıların ilişkisel ihtiyaçlarının doyumunu artmış, depresyon ve stres seviyeleri ise azalmıştır. Katılımcılar yeni bağlar kurmuş, dayanışma geliştirmiş ve güç kazanmışlardır. Bu içerik ve yöntem ile program, ilk kez uygulanan öncü bir modeldir. Cinsiyet farkındalığı olan afet destek hizmetleri kapsamında da olumlu bir örnektir. Katılımcıların travmatik stres belirtileri ve anksiyete seviyesinde istatistiksel açıdan anlamlı bir değişimin görülmemiş olması ise deprem sahasında süregelen olumsuz

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

koşulların etkilerini değerlendirmenin önemini göstermektedir. Grup çalışmaları deprem sahasında hala sürdürülmektedir.

Anahtar kelimeler: Deprem, ilişkisel ihtiyaçlar, cömert dinleme, grup temelli müdahale, kadınlar için psikososyal destek.

Yazarlar, bu programın ve araştırmanın gerçekleştirilmesinde verdikleri değerli desteklerinden dolayı V Vakfı ve vakıf başkanı Vuslat Doğan Sabancı ile vakıf çalışanlarına teşekkür eder. Yazarlar, bu çalışmanın temelini oluşturan araştırma ve program için V Vakfı'ndan mali destek aldıklarını beyan ederler.

SÖZEL SUNUM-9943

Examination of Some Variables Related to Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) Symptoms in People Who Experienced the February 2023 Earthquakes: Earthquake-Related Variables, Emotion Regulation Difficulty and Post-Traumatic Cognitions

1. Melek Yeğen ^{1,*}
2. Özden Yalçınkaya ²

¹ Başakşehir Çam ve Sakura City Hospital, İstanbul, Türkiye
² Ankara Yıldırım Beyazıt University, Ankara, Türkiye

*Correspondence: Melek Yeğen

Background and aim: On February 6, 2023, two major earthquakes centered in Kahramanmaraş occurred in our country. Unfortunately, these earthquakes are not the first large-scale earthquakes to occur in our country, which is in a significant risk zone. Furthermore, major earthquakes are expected to occur in our country in the coming years. PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) is the most common psychological disorder that emerges after earthquakes. In our country, which is frequently exposed to severe earthquakes, understanding the risk and protective factors for the development of post-earthquake PTSD provides valuable insights into the etiology of PTSD for use in subsequent prevention and intervention programs. In this context, the current study aimed to examine demographic variables, difficulty with emotion regulation, and post-traumatic negative cognitions that may be associated with PTSD in individuals exposed to the February 2023 earthquakes.

Method: The study sample consisted of 454 individuals who were exposed to the February 2023 earthquakes in 10 provinces designated as earthquake zones. Participants were recruited using a snowball sampling method, and data were collected approximately 10 months after the earthquake using a two-part online survey. The first part of the survey included questions about sociodemographic characteristics and earthquake experience. The second part included the Post-Traumatic Stress Disorder Checklist for DSM-5 (PCL-5), the Post-Traumatic Cognitions Scale (PTCS), and the Difficulties in Emotion Regulation Scale-Short Form (DERS-SF). Potential risk factors were categorized into three groups: pre-earthquake, peri-earthquake, and post-earthquake.

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Results: The study found the prevalence of PTSD 10 months after the earthquakes to be 47.6%. Pre-earthquake risk factors included gender, low economic status, and previous traumatic experiences; peri-earthquake risk factors included proximity to the epicenter, loss of property, severe home damage, being buried under rubble, injury, losing a loved one, and witnessing death or injury; and post-earthquake risk factors included unemployment, moving home after the earthquake, moving out of the city, and living in a tent city. Furthermore, difficulty in emotion regulation and post-traumatic cognitions were found to have a significant positive effect on PTSD symptoms ($F=67$; $R^2=.22$; $p<.001$).

Conclusion: The findings of the current study further enrich those of previous studies in the literature. Therefore, these findings are believed to provide important information for clinicians, researchers, and policymakers to better understand PTSD reactions after earthquakes and to plan appropriate interventions. Additionally, incorporating emotion regulation training into treatment protocols, increasing the use of adaptive and effective emotion regulation strategies and reducing the use of maladaptive and ineffective ones may be a good prevention and intervention goal. Similarly, considering that reducing individuals' negative cognitions about themselves and the world can be an important treatment goal, addressing individuals' emotions and cognitions therapeutically after a traumatic event seems crucial.

Keywords: Earthquake, Emotion Regulation Difficulty, Post-Traumatic Cognitions, PTSD

References

1. Dai, W., Chen, L., Lai, Z., Li, Y., Wang, J. ve Liu, A. (2016). The incidence of post traumatic stress disorder among survivors after earthquakes: a systematic review and meta-analysis. *BMC psychiatry*, 16, 188.
2. Ehlers, A. ve Clark, D. M. (2000). A cognitive model of posttraumatic stress disorder. *Behaviour research and therapy*, 38(4), 319–345.
3. Karancı, A. N., Aker, A. T. ve Işıklı, S. (2009). Yetişkinlerde travmatik olay yaşama yaygınlığı, travma sonrası stres bozukluğu ve travma sonrası gelişimin değerlendirilmesi. TÜBİTAK SOBAG Proje No: 107K323, Ankara.
4. Önder, E., Tural, U., Aker, T., Kılıç, C. ve Erdoğan, S. (2006). Prevalence of psychiatric disorders three years after the 1999 earthquake in Turkey: Marmara Earthquake Survey (MES). *Social psychiatry and psychiatric epidemiology*, 41(11), 868–874.
5. Seligowski, A. V., Lee, D. J., Bardeen, J. R. ve Orcutt, H. K. (2015). Emotion regulation and posttraumatic stress symptoms: A meta-analysis. *Cognitive Behaviour Therapy*, 44, 87–102.

2023 Şubat Depremlerini Yaşayan Kişilerde Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB) Belirtileri ile İlişkili Bazı Değişkenlerin İncelenmesi: Depreme İlişkin Değişkenler, Duygu Düzenleme Güçlüğü ve Travma Sonrası Bilişler

Giriş ve Amaç: Ülkemizde 6 Şubat 2023 tarihinde Kahramanmaraş merkezli iki büyük deprem yaşanmıştır. Ne yazık ki bu depremler önemli bir risk bölgesinde olan ülkemizin yaşadığı ilk büyük ölçekli depremler değildir. Dahası gelecek yıllarda da ülkemizde büyük depremlerin yaşanması beklenmektedir. TSSB (Travma Sonrası Stres Bozukluğu) ise depremlerden sonra en fazla ortaya çıkan psikolojik bozukluktur.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Ağır sonuçları olan depremlere sık sık maruz kalan ülkemizde deprem sonrası TSSB gelişimi açısından risk ve koruyucu faktörleri anlamak, daha sonraki önleme ve müdahale programlarında yararlanılmak üzere TSSB'nin etiyolojisine kıymetli bilgiler sağlamaktadır. Bu kapsamda mevcut çalışmada 2023 Şubat depremlerine maruz kalmış bireylerde TSSB ile ilişkili olabilecek demografik değişkenler, duygu düzenleme güçlüğü ve travma sonrası negatif bilişlerin incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışmanın örneklemini deprem bölgesi ilan edilen 10 ilde 2023 Şubat depremlerine maruz kalmış 454 kişi oluşturmuştur. Katılımcılara kartopu örnekleme yöntemiyle ulaşılmış, veriler depremden yaklaşık 10 ay sonra iki kısımdan oluşan bir çevrimiçi anket yardımıyla toplanmıştır. Anketin birinci kısmında sosyodemografik ve deprem yaşantısıyla ilgili sorular bulunmaktadır. İkinci kısımda ise DSM 5 İçin Travma Sonrası Stres Bozukluğu Kontrol Listesi (PCL-5), Travma Sonrası Bilişler Ölçeği (TSBÖ), Duygu Düzenleme Güçlüğü Ölçeği-Kısa Form (DDGÖ-KF) yer almaktadır. Olası risk faktörleri deprem öncesi, deprem anı ve deprem sonrası olarak üç gruba ayrılmıştır.

Bulgular: Çalışmada, depremlerden 10 ay sonraki TSSB yaygınlığı %47.6 olarak bulunmuştur. Deprem öncesi risk faktörleri cinsiyet, düşük ekonomik düzey, önceki travmatik deneyimler; deprem anı risk faktörleri merkezüssüne yakınlık, mal kaybı, evin ağır hasar alması, göçük altında kalma, yaralanma, yakınıni kaybetme, birilerinin öldüğüne ya da yaralandığına şahit olma; deprem sonrası risk faktörleri işsizlik, deprem sonrası ev değiştirme, şehir dışına çıkma ve çadırkentte kalma olarak belirlenmiştir. Bununla birlikte duygu düzenleme güçlüğü ve travma sonrası bilişlerin TSSB belirtileri üzerinde pozitif yönde anlamlı etkisi olduğu sonucuna ulaşılmıştır ($F= 67$; $R^2 = .22$; $p<.001$).

Sonuç: Mevcut çalışmada elde edilen bulgular alanyazında yer alan önceki çalışmaların bulgularını daha da zenginleştirmiştir. Bu doğrultuda bulguların depremlerden sonraki TSSB tepkilerinin daha iyi anlaşılması ve uygun müdahalelerin planlanması açısından klinisyenlere, araştırmacılara ve politika yapıcılara önemli bilgiler sağladığı düşünülmektedir. Ek olarak duygu düzenleme eğitimi tedavi protokollerine eklenerek uyumlu ve etkili olan duygu düzenleme stratejilerinin kullanımının arttırılması, uyumsuz ve etkisiz olanların ise kullanımının azaltılması önleme ve müdahale açısından iyi bir hedef olabilir. Benzer şekilde bireylerin kendilerine ve dünyaya yönelik negatif bilişlerinin azaltılmasının da önemli bir tedavi hedefi olabileceği düşünüldüğünde, travmatik bir olaydan sonra bireylerin duygu ve bilişlerinin terapötik olarak ele alınması önemli görünmektedir.

Anahtar kelimeler: Deprem, Duygu Düzenleme Güçlüğü, Travma Sonrası Bilişler, TSSB

SÖZEL SUNUM-5235

Evaluation of the Increase in Traffic Accidents After the Earthquake in Hatay Province in Terms of Environmental and Trauma Psychology

1. Gülşen Filazoğlu Çokluk ^{1,*}

1 Department of Psychology, Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences Toros University Mersin, Türkiye

*Correspondence: Gülşen Filazoğlu Çokluk

Background and aim: Earthquakes not only cause physical destruction but also have profound impacts on public safety, psychological well-being, and daily life. The major earthquakes that struck Hatay on February 6, 2023, radically disrupted individuals' daily routines, with a notable increase in traffic accidents emerging as one of the consequences. Infrastructure damage compromised safe driving conditions, while poor maintenance of undamaged roads and the heavy vehicle traffic associated with reconstruction efforts further intensified existing risks. This study aims to analyze the post-earthquake increase in traffic accidents in the context of environmental and psychological variables.

Method: In this study, both qualitative and quantitative methods were employed. The research was conducted between November 2024 and February 2025. A total of 790 drivers (280 women and 510 men) aged 18 and over who had experienced the earthquake and were residing in Hatay province were included in the study. The Post-Traumatic Stress Disorder Scale, Attention and Reflex Scale, Risky Driving Behaviors Scale, and Environmental Factors Questionnaire were administered. In addition, qualitative data were obtained through semi-structured interviews. Correlation and regression analyses were performed using SPSS. Themes were identified from participants' responses, key concepts were extracted through coding, and interpreted using descriptive analysis. Thus, the qualitative findings on drivers' post-earthquake driving experiences were supported with sample quotations.

Results: The research findings indicate a significant deterioration in traffic safety following the earthquakes that struck Hatay on February 6, 2023. While 65% of participants reported a loss of functionality in traffic signal systems, 72% stated that road narrowing and unplanned alternative routes made safe driving more difficult. Additionally, 48% of the participants exhibited symptoms of post-traumatic stress, with nightmares, attention deficits, and intense anxiety being the most common. Furthermore, 55% reported increased aggression and inattentiveness in their driving behavior. These results reveal that the rise in traffic

accidents is not solely related to infrastructure damage but is also closely associated with disruptions in individuals' psychological well-being. The findings demonstrate that both psychological and environmental factors jointly contribute to the increased rate of traffic accidents.

Conclusion: The interaction between post-earthquake physical damage to traffic infrastructure and post-traumatic stress symptoms observed in individuals significantly undermines driving safety. This situation highlights that not only road conditions but also individual psychological well-being play a critical role in traffic safety. Therefore, it is essential to prioritize the repair of signaling systems, the reconstruction of the road network, and the safe planning of alternative routes. Additionally, psychosocial support programs should be expanded to help drivers cope with trauma, and efforts must be made to strengthen community solidarity during this process. Finally, specialized training programs addressing behavioral changes after trauma should be implemented for drivers. Psychological support is as crucial as infrastructure improvements in preventing accidents. Holistic intervention strategies must be developed to ensure social resilience and safe transportation in the aftermath of disasters.

Keywords: Environmental psychology, earthquake, risky driving behaviors, traffic infrastructure, traffic accidents, post-traumatic stress disorder (PTSD)

References

1. Aldamen, Y., & Jaleel, A. (2024). DT Stimulation of the collective memory of the 1999 Turkey earthquake through the Turkish media coverage of the 2023 earthquake. *Online J. Commun. Media Technol*, 14, e202420.
2. Çitak, Ş., & Dadandı, İ. (2024). The effect of earthquake exposure on PTSD symptoms is mediated by intrusive rumination and moderated by gender: a cross-sectional study on the 2023 Kahramanmaraş earthquake survivors. *BMC Public Health*, 24(1), 2294.
3. Demir, N., Dokur, M., Agdoğan, Ö., Koc, S., Karadağ, M., & Dokur, İ. F. (2023). Electric scooters as a silent source of danger in increasing use among young people: a single-center in-depth accident analysis. *Turkish Journal of Trauma & Emergency Surgery*, 29(5), 596.
4. Dinçer, A. E., Dincer, N. N., Tekin-Koru, A., Yaşar, B., & Yılmaz, Z. (2024). The impact of Kahramanmaraş (2023) earthquakes: A comparative case study for Adıyaman and Malatya. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, 110, 104647.
5. Kiymis, I., & Yuce, D. N. (2025). The effect of disaster resilience and trauma exposure on PTSD, depression, and sleep disorder among healthcare workers involved in the Kahramanmaraş Earthquakes (2023): a structural equation model. *Psychology, Health & Medicine*, 1-27.
6. Rorat, M., Thannhauser, A., & Jurek, T. (2015). Analysis of injuries and causes of death in fatal farm-related incidents in Lower Silesia, Poland. *Annals of agricultural and environmental medicine*, 22(2).
7. Sanduvac, Z., Ayaydinli, I. T., & Izadkhah, Y. O. (2024). Multi-Sectoral Rapid Assessment and Post-Evaluation in Kahramanmaraş Earthquake, Türkiye: Addressing the Needs of Affected People. *Journal of Seismology and Earthquake Engineering*, 26(2), 33-47.

Hatay İlinde Deprem Sonrası Trafik Kazalarındaki Artışın Çevre ve Travma Psikolojisi Açısından Değerlendirilmesi

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Giriş ve Amaç: Depremler yalnızca fiziksel yıkıma yol açmakla kalmaz; toplumsal güvenlik, psikolojik iyilik hali ve günlük yaşam üzerinde derin etkiler bırakır. 6 Şubat 2023 tarihinde Hatay’da gerçekleşen büyük depremler, bireylerin günlük düzenini kökten değiştirmiş ve bu değişimlerden biri olarak trafik kazalarında anlamlı bir artış gözlemlenmiştir. Altyapı tahribatı, güvenli sürüş koşullarını bozarken, hasar görmemiş yolların yetersiz bakımı ve bölgedeki yeniden yapılandırma sürecine ait ağır araç trafiğinin yoğunluğu mevcut riskleri daha da artırmıştır. Bu çalışma, depremin ardından trafik kazalarındaki artışı çevresel ve psikolojik değişkenler bağlamında analiz etmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Bu araştırmada nitel ve nicel yöntemler bir arada kullanılmıştır. Çalışma Kasım 2024 ve Şubat 2025 tarihleri arasında yapılmıştır. Hatay ilinde yaşayan, 18 yaş ve üzeri, depremi deneyimlemiş 280 kadın ve 510 erkek olmak üzere 790 sürücü çalışmaya dahil edilmiştir. Çalışmada Travma Sonrası Stres Bozukluğu Ölçeği, Dikkat ve Refleks Ölçeği, Riskli Sürüş Davranışları Ölçeği, Çevresel Faktörler Anketi uygulanmış ve yarı yapılandırılmış görüşmeler sonucunda nitel verilerde elde edilmiştir. Sonrasında SPSS kullanılarak korelasyon ve regresyon analizleri gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların görüşlerinden temalar belirlenmiş, kodlama yöntemiyle anahtar kavramlar çıkarılmış ve betimsel analiz yöntemiyle yorumlanmıştır. Böylece, sürücülerin deprem sonrası sürüş deneyimlerine ilişkin nitel veriler örnek alıntılarla desteklenmiştir.

Bulgular: Araştırma bulguları, 6 Şubat 2023 tarihinde Hatay’da meydana gelen depremlerin ardından trafik güvenliğinde belirgin bir bozulma yaşandığını göstermektedir. Katılımcıların %65’i sinyalizasyon sistemlerinde işlev kaybı olduğunu bildirirken, %72’si yolların daraldığını ve plansız alternatif güzergâhların güvenli sürüşü zorlaştırdığını ifade etmiştir. Ayrıca katılımcıların %48’inde travma sonrası stres belirtileri gözlemlenmiş; bunlar arasında kabuslar, dikkat dağınıklığı ve yoğun kaygı öne çıkmıştır. %55’lik bir kesim ise sürüş davranışlarında daha fazla saldırganlık ve dikkatsizlik yaşadığını belirtmiştir. Bu veriler, trafik kazalarındaki artışın yalnızca altyapı hasarıyla değil, aynı zamanda bireylerin psikolojik iyilik halindeki bozulmalarla da yakından ilişkili olduğunu ortaya koymakta ve trafik kazalarının artışında psikolojik ve çevresel faktörlerin birlikte etkili olduğunu göstermektedir.

Sonuç: Deprem sonrası trafik altyapısında meydana gelen fiziksel bozulmalar ile bireylerde gözlenen travma sonrası stres belirtilerinin etkileşimi, sürüş güvenliğini ciddi biçimde zedelemektedir. Bu durum, sadece yol koşullarının değil, aynı zamanda bireysel psikolojik iyilik halinin de trafik güvenliği açısından belirleyici olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle, öncelikli olarak sinyalizasyon sistemlerinin onarılması, yol ağının yeniden yapılandırılması ve alternatif güzergâhların güvenli biçimde planlanması elzemdir. Öte yandan, sürücülerin yaşadığı travmalarla başa çıkabilmeleri için psikososyal destek programlarının yaygınlaştırılması ve bu süreçte toplumsal dayanışmanın güçlendirilmesi gerekmektedir. Son olarak, sürücülere yönelik travma sonrası davranışsal değişimlerin tanıtıldığı özel eğitim programları hayata geçirilmelidir. Altyapı düzenlemeleri kadar psikolojik destek de kazaların önlenmesinde kritik bir rol oynamaktadır. Afet sonrası toplumsal direnç ve güvenli ulaşım için bütüncül müdahale stratejileri geliştirilmelidir.

Anahtar kelimeler: çevre psikolojisi, deprem, riskli sürüş davranışları, trafik altyapısı, trafik kazaları, travma sonrası stres bozukluğu (TSSB)

SÖZEL SUNUM-4869

Investigation of the Relationship between Relational Needs, Childhood Traumas and Somatic Symptoms

1. Bahar Taluy ^{1,*}
2. Zeynep Maçkalı ²

1 Bahçeşehir University, İstanbul, Türkiye
2 İstanbul Bilgi University, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Bahar Taluy

Background and aim: Childhood trauma exposure can profoundly affect individuals' psychological and physical health, leading to somatic symptoms and relational difficulties. Relational needs are essential for psychological integration and emotional well-being throughout an individual's life. Childhood trauma and unmet relational needs can contribute to long-term psychological and somatic difficulties. This study aims to examine the relationship between childhood traumas, somatic symptoms and satisfaction of relational needs.

Method: This study used a cross-sectional design. Data was collected from 336 individuals between the ages of 18-60. In addition to the Demographic Information Form, participants completed the Childhood Trauma Questionnaire (CTQ-33), the Relational Needs Satisfaction Scale (RNSS) and the Bradford Somatic Symptom Inventory (BSI-44). Data was analyzed using SPSS 26.0. Correlation and regression analyses were performed to investigate the relationships between variables.

Results: Correlation analyses revealed significant associations between variables. Childhood trauma was positively correlated with somatic symptoms ($r = 0.473$, $p < .001$), while relational needs satisfaction was negatively correlated with both childhood trauma ($r = -0.327$, $p < .001$) and somatic symptoms ($r = -0.169$, $p < .01$). Regression analyses demonstrated that the "Support and Protection" subscale of relational needs had the strongest predictive effect on childhood trauma ($\beta = -0.330$, $p < .001$), whereas "Shared Experience" showed the weakest effect ($\beta = -0.195$, $p < .001$). For somatic symptoms, "Authenticity" subscale

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

demonstrated the strongest predictive power ($\beta = -0.238$, $p < .001$), while "Having an Impact" was the weakest predictor ($\beta = -0.058$, $p < .001$).

Conclusion: This study highlights the significant connections between childhood traumas, somatic symptoms, and relational needs satisfaction. The regression analysis identified key relational needs as predictors of childhood trauma and somatic symptoms. The "Support and Protection" subscale was the strongest predictor of childhood trauma, suggesting that a lack of protective figures in life leads to trauma related difficulties. For somatic symptoms, the "Authenticity" subscale emerged as the most powerful predictor, indicating that suppressing one's self-expression affects the formation of somatic symptoms. This study, in line with Erskine's Relational Needs Model, highlights the role of unmet relational needs in somatic symptoms associated with childhood trauma. The findings stress the importance of addressing these needs and exploring other contributing factors in trauma-focused treatments.

Keywords: childhood traumas, relational needs, somatic symptoms

References:

1. Ashton, K., Davies, A. R., Hughes, K., Ford, K., Cotter-Roberts, A., & Bellis, M. A. (2021). Adult support during childhood: A retrospective study of trusted adult relationships, sources of personal adult support and their association with childhood resilience resources. *BMC Psychology*, 9(1).
2. Erskine, R. G. (2024). İyileştiren İlişkiler: Terapideki Diyaloglar Üzerine Yorumlar. Okuyan Us Yayınları.
3. Erskine, R. G., & Trautmann, R. L. (1996). Methods of an integrative psychotherapy. *Transactional Analysis Journal*, 26(4), 316-328.
4. Yücel, E., Karanfil, D., & İnan, E. (2020). Understanding the mental health implications of emotion regulation: A journey through authenticity. *Psikoloji Çalışmaları / Studies in Psychology*, 40(2), 477-512.
5. Zarse, E. M., Neff, M. R., Yoder, R., Hulvershorn, L., Chambers, J. E., & Chambers, R. A. (2019). The adverse childhood experiences questionnaire: Two decades of research on childhood trauma as a primary cause of adult mental illness, addiction, and medical diseases. *Cogent Medicine*, 6(1), 1581447.

İlişkisel İhtiyaçlar, Çocukluk Çağı Travmaları ve Somatik Belirtiler Arasındaki İlişkinin Araştırılması

Giriş ve amaç: Çocukluk çağı travmalarına maruz kalmak bireylerin psikolojik ve fiziksel sağlığını derinden etkileyerek somatik semptomlara ve ilişkisel zorluklara yol açabilir. İlişkisel ihtiyaçlar, kişinin yaşamı boyunca psikolojik bütünleşme ve duygusal iyilik için gereklidir. Çocukluk çağı travmaları ve karşılanmamış ilişkisel ihtiyaçlar, uzun vadeli psikolojik ve somatik zorluklara neden olabilirler. Bu çalışma, çocukluk çağı travmaları, somatik belirtiler ve ilişkisel ihtiyaçların doyumu arasındaki ilişkiyi incelemeyi amaçlamaktadır.

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Yöntem: Bu çalışmada kesitsel bir tasarım kullanılmıştır. Veriler 18-60 yaş arası 336 kişiden toplanmıştır. Katılımcılar Demografik Bilgi Formu dışında Çocukluk Çağı Travmaları Anketi (CTQ-33), İlişkisel İhtiyaçlar Doyum Ölçeği (RNSS) ve Bradford Somatik Belirti Envanteri (BSI-44) ölçeklerini doldurmuştur. Veriler SPSS 26.0 kullanılarak analiz edilmiştir. Değişkenler arası ilişkilerin incelenmesi için korelasyon ve regresyon analizleri uygulanmıştır.

Bulgular: Korelasyon analizleri değişkenler arasında anlamlı ilişkiler olduğunu ortaya koymuştur. Çocukluk çağı travmaları somatik belirtilerle pozitif korelasyon gösterirken ($r = 0.473$, $p < .001$), ilişkisel ihtiyaçların doyumu hem çocukluk çağı travmaları ($r = -0.327$, $p < .001$) hem de somatik semptomlarla negatif korelasyon göstermiştir ($r = -0.169$, $p < .01$). Regresyon analizleri, ilişkisel ihtiyaçların “Destek ve Koruma” alt ölçeğinin çocukluk çağı travmaları üzerinde en güçlü yordayıcı etkiye sahip olduğunu ($\beta = -0.330$, $p < .001$), “Paylaşılan Deneyim” in ise en zayıf etkiyi gösterdiğini ortaya koymuştur ($\beta = -0.195$, $p < .001$). Somatik belirti için “Özgünlük” alt ölçeği en güçlü yordayıcı etkiyi gösterirken ($\beta = -0.238$, $p < .001$), “Etki Sahibi Olma” en zayıf yordayıcı olmuştur ($\beta = -0.058$, $p < .001$).

Sonuç: Bu çalışma, çocukluk çağı travmaları, somatik belirtiler ve ilişkisel ihtiyaçların doyumu arasındaki anlamlı bağlantıları ortaya koymaktadır. Regresyon analizi, belirli ilişkisel ihtiyaçların çocukluk çağı travmaları ve somatik belirtilerin yordayıcısı olduğunu göstermiştir. “Destek ve Korunma” alt boyutu, çocukluk çağı travmalarının en güçlü yordayıcısı olarak öne çıkarken; bu bulgu, yaşamda koruyucu figürlerin eksikliğinin travmaya bağlı zorluklara yol açtığını düşündürmektedir. Somatik belirtiler açısından ise, “Otantiklik” alt boyutu en güçlü yordayıcı olarak belirlenmiş; bu da bireyin kendilik ifadesini bastırmasının bedensel belirtilerin oluşumuna etkide bulunduğunu göstermektedir. Erskine’in İlişkisel İhtiyaçlar Modeli ile uyumlu olarak, bu çalışma, çocukluk travmalarıyla ilişkili somatik belirtilerde karşılanmamış ilişkisel ihtiyaçların rolünü işaret etmektedir. Bulgular, bu ihtiyaçların ele alınmasının ve durumu etkileyen diğer etmenlerin incelenmesinin travma odaklı müdahalelerdeki önemine dikkat çekmektedir.

Anahtar kelimeler: çocukluk çağı travmaları, somatik belirtiler, ilişkisel ihtiyaçlar

SÖZEL SUNUM-5235

Post-Earthquake Grief Therapy: Psychological and Neurobiological Effects of Group Intervention

1. Gülşen Filazoğlu Çokluk^{1,*}
2. Çağhan Kızıl ²
3. Esra Savaş ³

1 Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences Toros University Mersin, Turkey

2 Department of Neurology, Vagelos College of Physicians and Surgeons, Columbia University Irving Medical Center, New York, NY 10032

3 Faculty Member, Istanbul Health and Technology University, Department of Psychology Florya, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Gülşen Filazoğlu Çokluk

Background and aim: The aim of this study is to evaluate the psychological responses of individuals who lost first-degree relatives following a large-scale natural disaster and to examine the effects of group grief therapy on their psychological resilience, coping abilities during the grieving process, and levels of cognitive flexibility. The research also aims to analyze the potential of group-based psychotherapeutic interventions to produce healing effects not only at the emotional level but also at the neurobiological level.

Method: This research was conducted between May 2024 and November 2024 and included a total of 428 adult participants, comprising 286 women and 142 men. Participants took part in a structured group grief therapy process, organized into four separate groups each month, with 12 individuals per session. The group therapy lasted for a total of 8 weeks, with weekly sessions of 90 minutes each. To evaluate the psychological effects of the therapeutic process, the Psychological Resilience Scale (PRS), Grief Symptoms Scale (GS), and Cognitive Flexibility Inventory (CFI) were administered as pre- and post-tests. In addition, to monitor neurobiological effects, EEG (Electroencephalography) measurements were conducted on a randomly selected sample of 10 participants from each group, totaling 40 individuals. These EEG measurements were recorded before and after the therapy sessions for comparative analysis.

Results: According to the research findings, participants who took part in the group grief therapy exhibited a significant 47% reduction in grief symptoms. A 35% increase was observed in their cognitive flexibility levels, along with a 41% improvement in psychological resilience scores. EEG analyses revealed a marked increase in alpha wave activity and a decrease in stress-related beta waves following the therapy sessions.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

These findings indicate that participants reached a more balanced and calm emotional state. Additionally, 67% of the participants reported improvements in their perception of social support, while 59% stated that they had developed more functional coping strategies for dealing with grief. These results demonstrate that group grief therapy is an effective psychological intervention for supporting mental health after trauma and highlight its impact as a therapeutic tool at both psychological and neurobiological levels.

Conclusion: The findings of the study indicate that group grief therapy is an effective intervention at both psychological and neurobiological levels. The observed reductions in grief symptoms and improvements in cognitive flexibility and psychological resilience suggest that the therapeutic process contributes to the development of functional coping strategies following trauma. The increase in alpha wave activity and the decrease in beta waves identified through EEG analyses support the activation of the nervous system's relaxation response, indicating enhanced emotional regulation abilities among participants. These results suggest that group-based interventions may play a crucial role not only in individual recovery but also in strengthening collective resilience in the aftermath of disasters. The findings emphasize the need to expand group-based therapeutic approaches alongside individual psychotherapy in post-traumatic mental health recovery efforts.

Keywords: Post-Earthquake Psychological Support, EEG Analysis, Group Therapy, Psychological Resilience, Post-Traumatic Growth, Grief Therapy

References:

1. Aksu, G., & İmrek, Y. (2023). The Earthquake Disaster in Türkiye: A Review from Child and Adolescent Psychiatry Perspective. *Duzce Medical Journal*, 25(1).
2. Eisma, M. C., Bernemann, K., Aehlig, L., Janshen, A., & Doering, B. K. (2023). Adult attachment and prolonged grief: A systematic review and meta-analysis. *Personality and Individual Differences*, 214, 112315
3. Lundorff, M., Holmgren, H., Zachariae, R., Farver-Vestergaard, I., & O'Connor, M. (2017). Prevalence of prolonged grief disorder in adult bereavement: A systematic review and meta-analysis. *Journal of affective disorders*, 212, 138-149.
4. Russ, V., Stopa, L., Sivyier, K., Hazeldine, J., & Maguire, T. (2022). The relationship between adult attachment and complicated grief: A systematic review. *OMEGA-Journal of Death and Dying*, 00302228221083110.
5. Šagud, M., Janović, M. B., Čusa, Z. V., Jakšić, N., Krakan, L. B., Begić, D., ... & Wang, W. (2023). Depression and stress levels in patients with different psychiatric disorders during concurrent early-phase COVID-19 pandemic and earthquake in Croatia. *BMC psychiatry*, 23(1), 798.
6. Saltzman, W. R., Layne, C. M., Steinberg, A. M., & Pynoos, R. S. (2018). Trauma/grief-focused group psychotherapy with adolescents. In *Psychological Effects of Catastrophic Disasters* (pp. 669-729). Routledge.
7. Supiano, K. P., & Luptak, M. (2014). Complicated grief in older adults: A randomized controlled trial of complicated grief group therapy. *The Gerontologist*, 54(5), 840-856.
8. Wang, S., Shi, X., Chen, X., Zhu, Y., Chen, H., & Fan, F. (2021). Earthquake exposure and PTSD symptoms among disaster-exposed adolescents: a moderated mediation model of sleep problems and resilience. *Frontiers in psychiatry*, 12, 577328.
9. Wild J, Duffy M, Ehlers A. (2023). Moving forward with the loss of a loved one: treating PTSD following traumatic bereavement with cognitive therapy. *The Cognitive Behaviour Therapist*. 16:e12.

Deprem Sonrası Yas Terapisi: Grup Terapisinin Psikolojik ve Nörobiyolojik Etkileri

Giriş ve Amaç: Bu çalışmanın amacı, büyük ölçekli bir doğal afetin ardından birinci derece yakınlarını kaybeden bireylerde ortaya çıkan psikolojik tepkileri değerlendirmek ve uygulanan grup yas terapisinin bu bireylerin psikolojik dayanıklılığı, yas süreciyle baş etme becerileri ve bilişsel esneklik düzeyleri üzerindeki etkilerini incelemektir. Araştırma, grup temelli psikoterapötik müdahalelerin yalnızca duygusal değil, aynı zamanda nörobiyolojik düzeyde de iyileştirici etkiler yaratma potansiyelini analiz etmeyi hedeflemektedir.

Yöntem: Bu araştırma, Mayıs 2024 ile Kasım 2024 tarihleri arasında yürütülmüştür ve çalışmaya 286 kadın ile 142 erkek olmak üzere toplam 428 yetişkin katılımcı dâhil edilmiştir. Katılımcılar, her ay oluşturulan 4 ayrı grup ile 12 kişilik oturumlar halinde yapılandırılmış grup yas terapisi sürecine katılmışlardır. Grup terapisi toplam 8 hafta sürmüş ve haftada bir 90 dakikalık seanslar uygulanmıştır. Terapötik sürecin psikolojik etkilerini değerlendirmek amacıyla Psikolojik Dayanıklılık Ölçeği (PRS), Yas Belirtileri Ölçeği (GS) ve Bilişsel Esneklik Envanteri (CFI) ön test ve son test biçiminde uygulanmıştır. Ayrıca nörobiyolojik etkileri izlemek amacıyla her gruptan rastgele seçilen 10 katılımcıya toplamda 40 kişiyi kapsayacak şekilde EEG (Elektroensefalografi) ölçümleri yapılmıştır. Bu ölçümler terapi öncesi ve sonrası alınarak kıyaslanmıştır.

Bulgular: Araştırma sonuçlarına göre, grup yas terapisine katılan bireylerde yas belirtilerinde %47 oranında anlamlı bir azalma tespit edilmiştir. Katılımcıların bilişsel esneklik düzeylerinde %35'lik artış, psikolojik dayanıklılık skorlarında ise %41 oranında yükselme gözlemlenmiştir. EEG analizleri, terapi sonrasında katılımcılarda alfa dalga aktivitesinde belirgin bir artış olduğunu ve stresle ilişkili beta dalgalarının azaldığını ortaya koymuştur. Bu bulgular, katılımcıların daha dengeli ve sakin bir duygusal duruma geçtiğini göstermektedir. Katılımcıların %67'si sosyal destek algılarında iyileşme hissettiklerini belirtirken, %59'u yasa baş etme süreçlerinde daha işlevsel stratejiler geliştirdiklerini ifade etmiştir. Bu sonuçlar, grup yas terapisinin travma sonrası ruh sağlığını desteklemede etkili bir psikolojik müdahale olduğunu göstermekle beraber grup yas terapisinin hem psikolojik hem nörobiyolojik düzeyde etkili bir iyileşme aracı olduğunu ortaya koymaktadır.

Sonuç: Çalışmanın bulguları, grup yas terapisinin hem psikolojik hem de nörobiyolojik düzeyde etkili bir müdahale yöntemi olduğunu göstermektedir. Katılımcıların yas belirtilerinde azalma, bilişsel esneklik ve psikolojik dayanıklılıkta gözlenen artış, terapi sürecinin travma sonrası işlevsel baş etme stratejileri geliştirmeye katkı sunduğunu ortaya koymaktadır. EEG sonuçlarında tespit edilen alfa dalgası artışı ve beta dalgası düşüşü, sinir sisteminin gevşeme yanıtını desteklemekte ve bireylerin duygusal düzenleme becerilerinin güçlendiğini göstermektedir. Bu sonuçlar, afet sonrası ruh sağlığı müdahalelerinde grup temelli yaklaşımların yalnızca bireysel düzeyde değil, aynı zamanda toplumsal dayanıklılığın artırılmasında da kilit rol oynayabileceğini düşündürmektedir. Bulgular travma sonrası iyileşme sürecinde

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

yalnızca bireysel psikoterapi değil, grup temelli müdahalelerin de yaygınlaştırılması gerektiğine işaret etmektedir.

Anahtar kelimeler: Deprem Sonrası Psikolojik Destek, EEG Analizi, Grup Terapisi, Psikolojik Dayanıklılık, Travma Sonrası Büyüme, Yas Terapisi

SÖZEL SUNUM-3344

The Long-Term Psychological Impact of the 2023 Earthquakes: A Follow-Up Study on Post-Traumatic Stress Disorder, Depression, and the Grieving Process

1. Aleyna Güleriyüz ^{1,*}
2. Havva Ceren Esgibag ²
3. Zulal Çelik ³
4. Sevinç Ulusoy ⁴
5. Kaasım Fatih Yavuz ⁵

1 Department of Clinical Psychology, Istanbul Medipol University, İstanbul, Türkiye

2 Department of Clinical Psychology, Istanbul Halic University, İstanbul, Türkiye

3 Istanbul Medeniyet University, Department of Psychiatry Faculty of Medicine, İstanbul, Türkiye

4 Private Practice, Psychiatrist, İstanbul, Türkiye

5 Private Practice, Psychiatrist, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Aleyna Güleriyüz

Background and aim: The earthquakes that struck Kahramanmaraş on February 6, 2023, caused devastation across 11 provinces and have been recorded as one of the most destructive earthquakes in the country's history. Beyond their physical impact, factors such as the severity of the earthquake, the time of its occurrence, and other contextual variables lead to varying outcomes regarding the psychological effects of earthquakes and the prevalence of these effects. The current study is a continuation of the study conducted in a container city four months after the 2023 earthquakes in Turkey. In this context, it aims to evaluate the effects of the earthquakes one and a half years later, the change of these effects over time and the possible factors affecting the change.

Method: The first phase of this longitudinal study was initiated in a container city in Kahramanmaraş, four months after the earthquakes of February 6. Face-to-face interviews were conducted with 529 earthquake survivors aged between 18 and 65, and participants were assessed in terms of PTSD, depression, and grief. In the 16th and 17th months following the earthquake, 233 of these participants were reached again, and the assessments were repeated. In addition to questions related to earthquake experiences (e.g., loss of a loved one, perceived control, fear of earthquakes, self-criticism/self-blame), the PCL-5 (Posttraumatic Stress Disorder Checklist), HAM-D (Hamilton Depression Rating Scale), and PG-13 (Prolonged Grief Disorder Scale) were administered. Descriptive statistical methods, the Mann-Whitney U test, Wilcoxon Signed-Rank Test, and binary logistic regression analysis were used for data analysis.

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Results: Of the participants, 212 (91%) were women, with a mean age of 36.95 ± 11.26 years. The prevalence of PTSD was 18.5% ($n=43$), while the rate of depression was 20.6% ($n=48$). A total of 132 participants (56.2%) reported the loss of a loved one due to the earthquake, and the mean score on the PG-13 was 33.59 ($SD=9.37$). When comparing the scores from the first and final assessments, a statistically significant increase was observed in PTSD scores in favor of the final assessment ($Z=-2.018$; $p<.05$), while no significant difference was found in depression scores ($p>.05$) (Table 1).

Although fear experienced during the earthquake, fear of future earthquakes, and perceived control—variables previously identified as predictors of PTSD and depression in the early phase (4th month) did not show significant differences in their mean scores by the 17th month, their predictive effects on PTSD and depression were found to have diminished ($p>.05$).

Table 1. Wilcoxon Signed Rank Test Results on Pretest-Posttest Difference Scores for PTSD and Depression

	Posttest -Pretest	N	Mean Rank	Sum of Ranks	Z	p
PCL-5	Negative Ranks	100	112.45	11244.50	-2.018	.044
	Positive Ranks	130	117.85	15320.50		
	Ties	3				
	Total	233				
HAM-D	Negative Ranks	127	109.28	13879.00	-1.826	.068
	Positive Ranks	93	112.16	10431.00		
	Ties	13				
	Total	233				

Note: PCL-5: Posttraumatic Stress Disorder Checklist, HAM-D: Hamilton Depression Scale

Conclusion: In contrast to the existing literature that reports improvements in PTSD severity over time, our study observed an increase in PTSD scores as time progressed. The participants in the sample of the current study are those who have not yet settled in permanent housing and continue to reside in container cities. Considering that current living conditions may pose a risk for mental disorders, the increase in PTSD prevalence may be subject to bias. Nevertheless, it should also be considered that the increase observed 17 months after the earthquake may reflect the emergence of delayed-onset PTSD. Although early-phase risk factors did not exhibit significant changes over time, the loss of their predictive power in the later phase suggests that the contextual factors influencing PTSD may evolve over time. Follow-up studies conducted in the later stages are of critical importance for identifying culturally and individually specific risk factors, as well as individuals at high risk, and for subsequently developing tailored interventions.

Keywords: Earthquake, Depression, Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD), Türkiye, Grief

References

1. İçişleri Bakanlığı Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), 2023. 06 Şubat 2023 Kahramanmaraş (Pazarcık ve Elbistan) depremleri saha çalışmaları ön değerlendirme raporu.
2. Ulusoy, S., Celik, Z., Guleryuz, A., Esgibag, H. C., & Yavuz, K. F. (2024). Prevalence and risk factors of PTSD, depression, and grief among survivors of 2023 Türkiye earthquake. *The Journal of Nervous and Mental Disease*, 212(10), 541-548.

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

- Altindag, A., Ozen, S., & Sir, A. (2005). One-year follow-up study of posttraumatic stress disorder among earthquake survivors in Turkey. *Comprehensive psychiatry*, 46(5), 328-333.
- Dai, W., Chen, L., Lai, Z., Li, Y., Wang, J., & Liu, A. (2016). The incidence of post-traumatic stress disorder among survivors after earthquakes: a systematic review and meta-analysis. *BMC psychiatry*, 16, 1-11.
- Khachadourian, V., Armenian, H. K., Demirchyan, A., & Goenjian, A. (2015). Loss and psychosocial factors as determinants of quality of life in a cohort of earthquake survivors. *Health and Quality of Life Outcomes*, 13, 1-8.

2023 Depremlerinin Uzun Vadeli Psikolojik Etkileri: TSSB, Depresyon ve Yas Sürecine Dair Bir Takip Çalışması

Giriş ve Amaç: 6 Şubat 2023'te Kahramanmaraş'ta meydana gelen depremler, 11 ilde yıkıma yol açarak ülkenin en yıkıcı depremlerinden biri olarak tarihe geçmiştir. Fiziksel etkilerinin ötesinde; depremin şiddeti, değerlendirme zamanı ve diğer faktörler depremlerin psikolojik etkileri ve bu etkilerin yaygınlığı üzerinde değişken sonuçlara neden olmaktadır.

Mevcut çalışma; 2023 Türkiye depremlerinden dört ay sonra bir konteyner kentte yürütülen bir çalışmanın devamı niteliğindedir. Bu kapsamda, depremlerin bir buçuk yıl sonraki etkilerini, bu etkilerin zaman içindeki değişimini ve değişimi etkileyen olası faktörleri değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Boylamsal araştırma niteliğinde olan çalışmanın ilk basamağı, 6 Şubat depremlerinden dört ay sonra Kahramanmaraş'ta bir konteyner kentte başlatılmıştır. 18-65 yaş arası 529 deprem mağduru ile yüz yüze görüşmeler yapılarak katılımcılar TSSB, depresyon ve yas açısından değerlendirilmiştir. Depremin 16. ve 17. aylarında ise katılımcıların 233'üne ulaşılmış ve ölçümler tekrarlanmıştır. Deprem deneyimlerine ilişkin soruların (yakın kaybı, algılanan kontrol, deprem korkusu, kendini eleştirme/suçlama vb.) yanı sıra PCL-5 (Travma Sonrası Stres Bozukluğu Ölçeği), HAM-D (Hamilton Depresyon Ölçeği), UYÖ-13 (Uzamış Yas Ölçeği) uygulanmıştır. Verilerin analizinde betimsel istatistik yöntemleri, Mann Whitney-U testi, Wilcoxon İşaretli Sıralar Testi ve ikili lojistik regresyon analizi kullanılmıştır.

Tablo 1. TSSB ve Depresyon için Ön test-Son Test Fark Puanlarına İlişkin Wilcoxon İşaretli Sıralar Testi Sonuçları

	Son Test- Ön Test	N	Sıralamalar Ortalaması	Sıralamalar Toplamı	Z	p
PCL-5	Negatif Sıralar	100	112.45	11244.50	-2.018	.044
	Pozitif Sıralar	130	117.85	15320.50		
	Eşit	3				
	Toplam	233				
HAM-D	Negatif Sıralar	127	109.28	13879.00	-1.826	.068
	Pozitif Sıralar	93	112.16	10431.00		
	Eşit	13				
	Toplam	233				

Not: PCL-5: Travma Sonrası Stres Bozukluğu Ölçeği, HAM-D: Hamilton Depresyon Ölçeği

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Bulgular: Katılımcıların 212'si (%91) kadın, yaş ortalaması 36.95 ± 11.26 'dır. TSSB yaygınlığı %18,5 (n=43), depresyon oranı %20,6'dır (n=48). Katılımcıların 132'si (%56,2) deprem nedeniyle yakın kaybı bildirmiş ve UYÖ ortalaması 33.59 (S=9.37) olarak belirlenmiştir. İlk ve son ölçüm puanları karşılaştırıldığında; TSSB puanlarında son ölçüm lehine istatistiksel olarak anlamlı artış görülürken ($Z=-2.018$; $p<.05$), depresyon puanlarında anlamlı farklılık gözlenmemiştir ($p>.05$) (Tablo 1).

Sonuç: TSSB şiddetinde zamanla iyileşmeler saptayan literatürün, aksine, araştırmamızda TSSB puanlarının zamanla arttığı görülmektedir. Mevut araştırmanın örnekleminde ulaşılabilen katılımcılar, kalıcı konutlara henüz yerleşmeyen ve konteyner kentte ikamet etmeye devam edenlerdir. Mevcut yaşam koşulların ruhsal bozukluklar açısından risk oluşturabileceği göz önünde bulundurulduğunda TSSB oranlarındaki artışın yanlı olabileceği düşünülebilir. Öte yandan, depremin üzerinden 17 ay geçtikten sonra gözlemlenen artışın, geç başlangıçlı TSSB'ye işaret edebileceği de akılda tutulmalıdır. Erken dönem risk faktörlerinin zaman içinde anlamlı farklılık göstermemesine rağmen, geç dönemde yordayıcı etkilerinin ortadan kalkması TSSB'yi etkileyen bağlamsal faktörlerin zamanla değiştiğine işaret etmektedir. Geç dönemde izlem çalışmaları; kültüre ve bireye özgü risk faktörlerinin ve yüksek riskli bireylerin belirlenmesi ve sonrasında bireyselleştirilmiş müdahalelerin geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar kelimeler: Deprem, Depresyon, Travma Sonrası Stres Bozukluğu, Türkiye, Yas

SÖZEL SUNUM-2181

Experience of Parental Loss After the February 6, 2023 Earthquake in Turkey: An Examination of Trauma, Prolonged Grief, and Behavioral Responses in Children

1. Özge Akkoç Tüzün, ^{1,*}
2. İlgin Gökler Danışman, ¹
3. Emrah Keser, ¹
4. Şule İçen, ¹
5. Beyza Nur Öztaylan, ¹
6. Selin Tahmazoğlu, ²
7. Sema Nur Terzi, ¹
8. Hatice Merve Aykaç, ¹
9. Aylin Demiral, ¹
10. Özge Ayşe Güler Alga, ¹
11. İrem Beril Karaçalık Efe, ¹
12. İlayda Kaya, ¹
13. Aygen Beste Öziç, ¹
14. Meryem Torun, ¹
15. Beyza Türkistan, ¹
16. Doğa Gizem Yiğit, ¹
17. Beyza Lina Paylaşan, ¹
18. Esmâ Eda Tulek, ¹

¹ TED University, Ankara, Türkiye

² Maltepe University, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Özlem Akkoç Tüzün

Background and aim: Following disasters, children and adolescents may exhibit post-traumatic stress responses (PTSD) along two extremes: on one end, heightened reactivity characterized by anxiety, restlessness, and hyperactivity; on the other, reduced reactivity marked by social and emotional withdrawal and numbness. These responses tend to become more intense and persistent, especially in the case of significant losses such as the death of a parent. This study aims to examine the effects of PTSD and

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

prolonged grief responses on internalizing and externalizing behaviors among children and adolescents who experienced parental loss one year after the February 6, 2023 earthquake.

Method: The study consists of 76 children and adolescents aged between 8 and 18, who lost one parent (either mother or father) in the earthquake. The Prolonged Grief Disorder–Child Form (PG-13), the Children's Revised Impact of Event Scale (CRIES-13), and the Strengths and Difficulties Questionnaire (SDQ) to assess internalizing and externalizing behaviors were used. Participants were divided into two groups based on mother or father loss. A two-step hierarchical regression analysis was conducted for each group. In the first step, demographic variables (age, gender, having siblings, and loss of home) were entered and prolonged grief and PTSD symptoms were added in the second step.

Results: In the first step of the analysis, the variances explaining internalizing and externalizing behaviors in both groups were not statistically significant. In the second step, the variance of the model explaining internalizing behaviors in the mother loss group increased to 53% indicating statistically significant ($p < .001$). Similarly, the variance explaining externalizing behaviors in the father loss group rose to 61% indicating statistical significance ($p < .001$). In the mother loss group, internalizing behaviors were significantly associated with prolonged grief responses and PTSD symptoms externalizing behaviors were positively associated with PTSD symptoms. In the father loss group, externalizing behaviors were positively associated with grief responses, PTSD symptoms, gender, and negatively associated with age.

Conclusion: The findings indicate a distinct pattern in children's psychological responses depending on the type of parental loss. Children who lost their mothers tended to internalize emotional distress, while externalizing behaviors were more frequently observed in those who lost their fathers. This difference may be related to the parental role within the family; specifically, the loss of the primary caregiver may lead to withdrawal, whereas the loss of a father may trigger anger and adjustment difficulties. These findings contribute significantly to the understanding of long-term psychological adjustment processes in children and adolescents following mass trauma. In this regard, providing psychosocial support to the surviving parent and implementing intervention programs that consider the family may substantially aid the child's recovery process.

Keywords: Children and adolescents, externalizing, internalizing, post-traumatic stress symptoms, prolonged grief

References

1. Veenema, T. G., & Schroeder-Bruce, K. (2002). The aftermath of violence: children, disaster, and posttraumatic stress disorder. *Journal of Pediatric Health care : official publication of National Association of Pediatric Nurse Associates & Practitioners*, 16(5), 235–244.
2. Gökler Danışman, I., & Okay, D. (2017). Afetlerin çocuk ve ergenler üzerindeki etkileri ve müdahale yaklaşımları. *Türkiye Klinikleri Psikiyatri - Afet Özel Sayısı*, 2(3), 189-197.
3. Yılcıoğlu, H.Y., Özbaran, B. (2023). Psychiatric Effects of Earthquakes on Children and Adolescents. *The Journal of Pediatric Research*, 10(4), 249-254..
4. Kentor, R. A., & Kaplow, J. B. (2020). Supporting children and adolescents following parental bereavement: guidance for health-care professionals. *The Lancet Child & Adolescent Health*, 4(12), 889-898.

5. Giannopoulou, I., Strouthos, M., Smith, P., Dikaiakou, A., Galanopoulou, V., & Yule, W. (2006). Post-traumatic stress reactions of children and adolescents exposed to the Athens 1999 earthquake. *European Psychiatry*, 21(3), 160–166.

Şubat 2023 Depremi Sonrası Ebeveyn Kaybı Deneyimi: Çocuklarda Travma, Uzamış Yas ve Davranışsal Tepkilerin İncelenmesi

Giriş ve Amaç: Afetler sonrasında çocuk ve ergenlerin travma sonrası stres tepkileri (TSSB) kaygı, huzursuzluk ve hiperaktiviteyle belirginleşen aşırı tepkisellik ya da sosyal- duygusal içe çekilme ve donuklukla tanımlanan tepkisellikte azalma gibi iki uçta görülebilmektedir. Bu tepkiler, özellikle ebeveyn kaybı gibi büyük kayıplar durumunda, daha yoğun ve kalıcı hale gelebilmektedir. Bu çalışma, 6 Şubat 2023 depreminin bir yıl sonrasında, ebeveyn kaybı yaşayan çocuk ve ergenlerin, TSSB ve uzamış yas tepkilerinin, içselleştirme ve dışsallaştırma davranışları üzerindeki etkilerini incelemeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Araştırmanın örneklemini, yaşları 8 ile 18 arasında değişen ve depremde bir ebeveynini (anne veya baba) kaybetmiş olan toplam 76 çocuk ve ergen oluşturmaktadır. Araştırmada, Uzamış Yas Bozukluğu Ölçeği- Çocuk Formu (PG-13), Revize Edilmiş Olayın Etkisi Ölçeği (CRIES-13) ve İçselleştirme ve Dışsallaştırma sorunlarını değerlendirmek amacıyla Güçler ve Güçlükler Anketi (GGA) kullanılmıştır. Katılımcılar, anne ve baba kaybı yaşayan olmak üzere iki gruba ayrılmış ve her grup için iki aşamalı hiyerarşik regresyon analizi gerçekleştirilmiştir. İlk aşamada demografik değişkenler (yaş, cinsiyet, kardeşi olma, ev kaybı) modele dahil edilirken, ikinci aşamada uzamış yas ve TSS belirtileri eklenmiştir.

Bulgular: Analizin ilk aşamasında, her iki grupta içselleştirme ve dışsallaştırma davranışlarını açıklayan varyans anlamlı bulunmamıştır. Modelin ikinci aşamasında, anne kaybı grubunda içselleştirme davranışlarını açıklayan modelin varyansı %53'e çıkarak istatistiksel olarak anlamlı hale gelmiştir ($p<.001$). Benzer şekilde, baba kaybı grubunda dışsallaştırma davranışlarını açıklayan modelin varyansı %61'e yükselerek anlamlı bulunmuştur ($p<.001$). Anne kaybı grubunda içselleştirme davranışları, uzamış yas tepkileri ve TSS belirtileri ile anlamlı ilişki göstermiş; dışsallaştırma davranışları ile TSS belirtileri ile pozitif bir ilişki göstermiştir. Baba kaybı grubunda ise dışsallaştırma davranışları, yas tepkileri, TSS belirtileri ve cinsiyet ile pozitif; yaş ile negatif ilişki göstermiştir.

Sonuç: Elde edilen bulgular, istatistiksel olarak sınırlı düzeyde anlamlılık taşısa da ebeveyn kaybının türüne bağlı olarak çocukların psikolojik tepkilerinde belirgin bir yönelime işaret etmektedir. Annesini kaybeden çocuklar duygusal sıkıntılarını daha çok içselleştirme eğilimindeyken, babasını kaybeden çocuklarda dışsallaştırma davranışları daha yaygın gözlenmiştir. Bu farklılık, ebeveynin aile içindeki rolüyle ilişkili olabilir; özellikle birincil bakım verenin kaybı çocukta içe çekilmeye yol açarken, babanın kaybı öfke ve uyum sorunlarını tetikleyebilir. Bu veriler, kitlesel travmaların ardından çocuk ve ergenlerin uzun vadeli psikolojik uyum süreçlerinin anlaşılmasında önemli katkılar sağlamaktadır. Bu doğrultuda, hayatta kalan ebeveynin psikososyal açıdan desteklenmesi ve aileyi bir bütün olarak ele alan müdahale programlarının uygulanması, çocuğun iyileşme sürecini önemli ölçüde destekleyebilir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Anahtar kelimeler: Çocuk ve ergen, dışsallaştırma, içselleştirme, travma sonrası stres belirtileri, uzamış yas

SÖZEL SUNUM-2415

Post-Traumatic Stress Disorder and Alienation Among Survivors of the February 6, 2023, Earthquakes: A Cross-Sectional Study

1. Vehbi Bayhan, ^{1,*}
2. Ahmet Yasuntimur ²
3. Nesrin Demir ³

1 Department of Sociology, Bandırma Onyedi Eylül University, Balıkesir, Turkey

2 Department of Sociology, İnönü University, Malatya, Türkiye

3 Department of Social Work and Counseling, Bandırma Onyedi Eylül University, Balıkesir, Turkey

*Correspondence: Vehbi Bayhan

Background and aim: Earthquakes cause not only physical destruction but also profound social and psychological trauma. Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) is one of the most common consequences of such trauma. However, the psychological effects of earthquakes are not limited to PTSD; they may also trigger feelings of alienation among affected individuals. In this context, the present study aims to examine PTSD and alienation among individuals who experienced the February 6, 2023, earthquakes. By identifying the intersection of these psychological and social processes, the study seeks to contribute to the development of effective support mechanisms for the mental well-being of earthquake survivors.

Method: This cross-sectional study was conducted with 522 participants who experienced the earthquake in Malatya. The participants had a mean age of 31.02 ± 10.35 years, and 78% were female. A personal information form was used to collect demographic data and earthquake-related experiences. PTSD levels were assessed using the Post-Earthquake Trauma Level Determination Scale (PETLDS), developed by Tanhan and Kayri (2013), which employs a five-point Likert scale. The scale consists of five subdimensions: Behavioral Problems, Emotional Restriction, Affective, Cognitive Structure, and Sleep Problems. The overall reliability coefficient (Cronbach's alpha) of the scale was found to be $\alpha = 0.87$. Alienation levels were measured using the Alienation Scale, validated by Kasapoğlu and Ecevit (2001), which consists of five subdimensions: Meaninglessness, Powerlessness, Normlessness, Loneliness, and Cultural Alienation. The scale also employs a five-point Likert format. The scale employs a 5-point Likert type format, ranging from 1 (lowest) to 5 (highest). As the score increases, the level of impact also increases. The scale's overall reliability was determined to be $\alpha = 0.67$. The scales were administered to participants who voluntarily agreed to take part in the study between April 2023 and June 2023.

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Results: A significant positive correlation was found between PTSD subdimensions (Behavioral Problems, Emotional Restriction, Affective, Cognitive Structure, Sleep Problems) and total PTSD scores with the subdimensions of the Alienation Scale (Meaninglessness, Powerlessness, Normlessness, Loneliness, Cultural Alienation) and total alienation scores ($p<0.05$). PTSD levels significantly varied by gender, financial loss, post-earthquake migration, income level, education level, loss of a loved one, and age, whereas marital status did not show a significant difference ($p<0.05$). In terms of alienation, gender, financial loss, post-earthquake migration, income level, marital status, loss of a loved one, and age showed significant differences, while education level did not ($p<0.05$).

Conclusion: This study demonstrates that PTSD and alienation are interrelated among individuals who experienced the February 6, 2023, earthquakes and that these psychological processes vary by demographic factors. Gender, financial loss, migration, income level, age, and loss of loved ones play a decisive role in both variables. These findings highlight the necessity of developing multidimensional intervention programs at both individual and societal levels that consider the interaction between PTSD and alienation to support the psychosocial well-being of earthquake survivors. Additionally, establishing targeted support mechanisms for at-risk groups will be a crucial step in enhancing the effectiveness of post-disaster mental health services.

Keywords: Earthquake, Trauma, Alienation

References

1. Bayhan, V., & Yasuntimur, A. (2024). "Deprem, kıyameti yaşamak gibidir": 6 Şubat 2023 deprem mağdurlarının deneyimleri üzerine bir çalışma (Malatya örneği). Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi SBE Dergisi, 14(3), 1416-1437.
2. Tanhan, F., & Kayri, M. (2013). Deprem sonrası travma düzeyini belirleme ölçeğinin geçerlik ve güvenirlik çalışması. Kuram ve Uygulamada Eğitim Bilimleri, 13(2), 1013-1025.
3. Kasapoğlu, A., & Ecevit, M. (2001). Depremin sosyolojik araştırması. Ankara: Sosyoloji Derneği Yayınları.

6 Şubat 2023 Depremlerini Yaşayanlarda Travmatik Stres Bozukluğu ve Yabancılaşma: Depremzedeler Üzerine Kesitsel Bir Araştırma

Giriş ve Amaç: Depremler, fiziksel yıkımın yanı sıra derin sosyal ve psikolojik travmalara yol açmaktadır. Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB), bu travmaların en yaygın sonuçlarından biridir. Ancak depremin psikolojik etkileri yalnızca TSSB ile sınırlı kalmayıp bireylerde yabancılaşma hissini de tetikleyebilmektedir. Bu bağlamda, mevcut çalışma 6 Şubat 2023 depremlerini yaşamış bireylerde TSSB ve yabancılaşmayı incelemeyi amaçlamakta olup, bu iki psikolojik ve sosyal sürecin kesişim noktalarını belirleyerek depremzedelerin ruh sağlığına yönelik etkili destek mekanizmalarının geliştirilmesine katkı sağlamayı hedeflemektedir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Yöntem: Bu kesitsel araştırmanın örneklemini, Malatya'da depremi deneyimleyen 522 katılımcı oluşturmaktadır. Katılımcıların yaş ortalaması $31,02 \pm 10,35$ olup, %78'i kadındır. Demografik bilgiler ve depremle ilgili durumlar için kişisel bilgi formu kullanılmıştır. Deprem sonrası travma düzeyi, Tanhan ve Kayri (2013) tarafından geliştirilen 5'li Likert tipi Deprem Sonrası Travma Düzeyini Belirleme Ölçeği ile ölçülmüştür. Ölçek, Davranış Problemleri, Heyecansal Sınırlılık, Duyuşsal, Bilişsel Yapı ve Uyku Problemleri olmak üzere beş alt boyuttan oluşmaktadır ve genel güvenilirlik katsayısı $\alpha = 0,87$ 'dir. Yabancılaşma düzeyleri, Kasapoğlu ve Ecevit (2001) tarafından geçerliliği sağlanan ve Anlamsızlık, Güçsüzlük, Kuralsızlık, Yalnızlık ve Kültürel Yabancılaşma olmak üzere beş alt boyuttan oluşan Yabancılaşma Ölçeği kullanılarak ölçülmüştür. Ölçekte 1 (en düşük) ile 5 (en yüksek) arasında değişen beş dereceli Likert tipi bir format kullanılmaktadır. Puan arttıkça, etki düzeyi de artmaktadır. Ölçeğin genel güvenilirlik katsayısı $\alpha = 0,67$ 'dir. Ölçekler, çalışmaya katılmayı gönüllü olarak kabul eden katılımcılara Nisan 2023 ile Haziran 2023 tarihleri arasında uygulanmıştır.

Bulgular: TSSB ölçeği Davranış Problemleri, Heyecansal Sınırlılık, Duyuşsal, Bilişsel Yapı, Uyku Problemleri ve ölçek toplam puanı ile Yabancılaşma ölçeği Anlamsızlık, Güçsüzlük, Kuralsızlık, Yalnızlık, Kültürel Yabancılaşma alt boyutları ve toplam ölçek puanı arasında pozitif yönlü anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($p < 0,05$). Cinsiyet, maddi kayıp yaşama, deprem sonrası göç etme, gelir durumu, eğitim düzeyi, yakını kaybetme durumu ve yaşa göre TSSB anlamlı farklılık gösterirken, medeni duruma göre anlamlı farklılık göstermemektedir ($p < 0,05$). Yabancılaşma açısından ise cinsiyet, maddi kayıp yaşama, deprem sonrası göç etme, gelir durumu, medeni durum, yakını kaybetme ve yaş anlamlı olarak farklılaşırken, eğitim seviyesi farklılaşmamaktadır ($p < 0,05$).

Sonuç: Mevcut araştırma, 6 Şubat 2023 depremlerini yaşamış bireylerde TSSB ve yabancılaşmanın ilişkili olduğunu ve bu süreçlerin demografik faktörlere göre farklılaştığını ortaya koymaktadır. Özellikle cinsiyet, maddi kayıp, göç, gelir durumu, yaş ve yakınları kaybetme deneyimi her iki değişken üzerinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu bulgular, depremzedelerin psikososyal iyilik halini desteklemek için TSSB ve yabancılaşma etkileşimini temel alan, bireysel ve toplumsal düzeyde uygulanabilecek çok boyutlu müdahale programlarının gerekliliğini vurgulamaktadır. Ayrıca, risk gruplarına özgü destek mekanizmalarının geliştirilmesi, afet sonrası ruh sağlığı hizmetlerinin etkinliğini artırmada kritik bir adım olacaktır.

Anahtar kelimeler: Deprem, Travma, Yabancılaşma.

SÖZEL SUNUM-2141

The relationship between metacognitive factors, demographic variables and posttraumatic stress disorder symptoms

1. Betül Polat, ^{1,*}

2. Adviye Esin Yılmaz, ²

¹ Istanbul Medeniyet University, Department of Psychology, Istanbul, Turkey

² Dokuz Eylül University, Department of Psychology, Izmir, Türkiye

*Correspondence: Betül Polat

Background and aim: Post-traumatic stress disorder (PTSD) is explained by various theoretical models. The Cognitive Model proposes that individuals' interpretations aimed at reducing perceived threat after a traumatic event contribute to PTSD. The Metacognitive Model posits that metacognitions guide cognitive processes. Metacognitive beliefs activate the Cognitive Attentional Syndrome (CAS), characterized by rumination, worry, threat monitoring, thought control attempts, avoidance, and contributes to the persistence of PTSD. This study aims to examine the relationship between PTSD symptoms, various metacognitive and demographic variables.

Method: PTSD symptoms of the participants were assessed by PTSD Checklist for DSM-5 (PCL-5). The Metacognitions Questionnaire-30 (MCQ-30) was used to evaluate metacognitive beliefs and processes; the Repetitive Thinking Questionnaire (RTQ) to assess rumination; the Turkish Brief Measure of Worry Severity (BMWS) to measure worry; the Thought Control Questionnaire (TCQ) to assess thought control strategies. Post-traumatic cognitions were measured by the Post-Traumatic Cognitions Inventory (PTCI). The study included 425 college students experienced at least one traumatic event in their lifetime, as identified by the Life Events Checklist-5 (LEC-5). Descriptive statistics and Pearson correlation analyses were conducted using SPSS 23.0.

Results: The most frequently experienced traumatic events among participants were natural disasters ($n = 386$) and travel-related accidents ($n = 339$), while the least common were causing another person's death or serious injury ($n = 43$) and captivity ($n = 69$). Both current ($r = .20, p < .01$) and past ($r = .12, p < .05$) psychiatric diagnoses were associated with PTSD symptoms. PTSD symptoms showed significant correlations with metacognitive beliefs and processes ($r = .58, p < .01$), rumination ($r = .74, p < .01$), and worry ($r = .54, p < .01$). Among thought control strategies, reappraisal ($r = .28, p < .01$), worry ($r = .31, p < .01$), and self-punishment

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

($r = .46$, $p < .01$) were significant, whereas distraction and social control were not. Post-traumatic cognitions ($r = .53$, $p < .01$), negative cognitions about the world ($r = .42$, $p < .01$), self-blame ($r = .40$, $p < .01$), and negative self-cognitions ($r = .53$, $p < .01$) were associated with PTSD symptoms.

Conclusion: The findings indicate that all relationships between metacognitive factors and PTSD symptoms are positive and significant, meaning that higher scores on metacognitive factors are associated with increased PTSD symptoms. Additionally, as participants' scores on trauma-related cognitive processes increase, their PTSD symptom scores also increase. This study provides a perspective on the importance of assessing metacognitive processes and implementing interventions targeting metacognitions and the Cognitive Attentional Syndrome (CAS) in understanding and treating PTSD. It also highlights the Metacognitive Therapy as an alternative approach in Turkey. For greater generalizability, it is recommended to increase sample diversity and design a sample targeting trauma type less frequently experienced by the current participants.

Keywords: post-traumatic stress disorder, metacognitive model, cognitive attentional syndrome, anxiety, rumination, thought control strategies

References

1. Ehlers, A., & Clark, D. M. (2000). A cognitive model of posttraumatic stress disorder. *Behaviour Research and Therapy*, 38(4), 319–345.
2. Wells, A., & Cartwright-Hatton, S. (2004). A short form of the metacognitions questionnaire: Properties of the MCQ-30. *Behaviour Research and Therapy*, 42(4), 385–396.
3. Wells, A. (2002). *Emotional disorders and metacognition: Innovative cognitive therapy*. John Wiley & Sons.
4. Wells, A. (2009). *Metacognitive therapy for anxiety and depression*. Guilford Press.
5. Yılmaz, A. E., Gençöz, T., & Wells, A. (2015). Unique contributions of metacognition and cognition to depressive symptoms. *The Journal of General Psychology*, 142(1), 23–33.
6. Wells, A., & Sembi, S. (2004). Metacognitive therapy for PTSD: A core treatment manual. *Cognitive and Behavioral Practice*, 11(4), 365–377.

Üstbilişsel Faktörler Ve Demografik Değişkenlerin Travma Sonrası Stres Bozukluğu Belirtileri İle İlişkisi

Giriş ve Amaç: Travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) farklı kuramlarla açıklanmaktadır. Bilişsel Model'e göre, travmatik olay sonrasında, bireylerin tehdidi azaltmaya yönelik yorumlamaları TSSB belirtilerine yol açmaktadır. Üstbilişsel Kuram'a göre, üstbilişler bilişsel süreçleri yönlendirmektedir. Kişinin düşüncelerine ilişkin üstbilişsel inanışları Bilişsel Dikkat Sendromunu (BDS) harekete geçirmektedir. BDS, ruminasyon, endişe, tehdit izleme, düşünceleri kontrol etme, kaçınma gibi işlevsel olmayan başa çıkma stratejileriyle tanımlanmakta ve TSSB belirtilerine neden olmaktadır. Bu çalışmada, TSSB belirtilerinin çeşitli üstbilişsel ve demografik değişkenlerle ilişkisini incelemek amaçlanmıştır.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Yöntem: Katılımcıların TSSB belirtileri DSM-5 için TSSB Kontrol Listesi ile tespit edilmiştir. Üstbilişsel inanış ve süreçlerin değerlendirilmesi için Üstbilişler Ölçeği-30 (ÜBÖ-30); ruminasyon düzeyi için Tekrarlayıcı Düşünme Ölçeği (TDÖ); endişe düzeyi için Endişe Şiddeti Ölçeği (EŞÖ) ve düşünce kontrol stratejileri için Düşünceleri Kontrol Etme Ölçeği (DKÖ) kullanılmıştır. Travma sonrası bilişler ise Travma Sonrası Bilişler Envanteri (TSBE) ile belirlenmiştir. Araştırmaya yaşamları boyunca en az bir travmatik olay deneyimledikleri Yaşam Olayları Listesi-5 (YOL-5) kullanılarak belirlenen 425 üniversite öğrencisi katılmıştır. Değişkenlere yönelik betimleyici istatistikler ve Pearson korelasyon analizleri, SPSS 23.0 kullanılarak yapılmıştır.

Bulgular: Katılımcıların en sık yaşadığı travmalar doğal afet ($n = 386$), seyahat kazaları ($n = 339$), en az başkasının ölümüne/ciddi yaralanmasına neden olma ($n = 43$), esarettir ($n = 69$). Şu anda ($r = .20, p < .01$) ve geçmişte ($r = .12, p < .05$) psikiyatrik tanıya sahip olmak TSSB belirtileriyle ilişkilidir. TSSB belirtileri; üstbilişsel inanış ve süreçler ($r = .58, p < .01$), ruminasyon ($r = .74, p < .01$), endişeyle ($r = .54, p < .01$) anlamlı ilişkilidir. TSSB'yle düşünce kontrol stratejilerinden yeniden değerlendirme ($r = .28, p < .01$), endişe etme ($r = .31, p < .01$), kendini cezalandırma ($r = .46, p < .01$) ilişkisi anlamlı; dikkat dağıtma ve sosyal kontrol anlamsızdır. Travma sonrası bilişler ($r = .53, p < .01$), dünya hakkında olumsuz bilişler ($r = .42, p < .01$), kendini suçlama ($r = .40, p < .01$), benlik hakkında olumsuz bilişler ($r = .53, p < .01$) TSSB belirtileriyle ilişkilidir.

Sonuç: Elde edilen bulgulara göre, üstbilişsel faktörler ve TSSB belirtileri arasındaki tüm ilişkiler pozitif yönde ve anlamlıdır, yani üstbilişsel faktörlerden alınan puanlar yükseldikçe TSSB belirtileri de artmaktadır. Ayrıca katılımcıların travmaya ilişkin bilişsel süreçlerden aldıkları puanlar yükseldikçe TSSB belirtilerine yönelik puanlar da yükselmektedir. Bu çalışmada TSSB'nin anlaşılmasında ve tedavisinde üstbilişsel süreçlerin değerlendirilmesinin ve üstbilişlere ve BDS'ye yönelik müdahalelerin önemi açısından bir bakış açısı sunulmuştur. Bu, Üstbilişsel Terapi'nin alternatif bir yaklaşım olarak Türkiye'de de yaygınlaşmasının önemi açısından dikkat çekmektedir. Diğer yandan, genellenebilirlik açısından örneklem çeşitliliğinin artırılması ve mevcut araştırmanın katılımcıları tarafından daha az sıklıkla deneyimlendiği belirlenen travmatik olay türlerine yönelik bir örneklem tasarlanması önerilebilir.

Anahtar kelimeler: travma sonrası stres bozukluğu, üstbilişsel model, bilişsel dikkat sendromu, endişe, ruminasyon, düşünce kontrol stratejileri

POSTER SUNUM

POSTER SUNUM

How Prepared is Istanbul for an Earthquake? An Analysis of Disaster Logistics by Examples from Selected Municipalities

1. Nesrin Sümeyye Özbay, ¹
2. Nebile Korucu-Gümüüşoğlu ¹

¹ Department of International Trade and Finance, Istanbul Kultur University, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Nebile Korucu-Gümüüşoğlu

Background and Aim: Disasters are events that profoundly impact the social and economic structure of societies. In metropolises, the effectiveness of disaster logistics management is critical to minimize economic losses and accelerate the recovery process. The aim of this study is to analyze the disaster logistics practices of selected municipalities in Istanbul and to examine the cost elements, supply chain management, workforce planning, and public-private partnership models in the disaster logistics processes of municipalities. In this context, our motivation is to provide policy recommendations to develop more effective and sustainable models by comparing issues such as the integration of innovative technologies into disaster logistics with international examples.

Method: In this study, qualitative analysis techniques were employed to investigate municipalities' studies on disaster logistics in Istanbul. Relevant experts from municipalities were interviewed concerning reports and analyses on this subject. Focus group interviews are planned to be conducted in the following stages of the study. In the initial stages of the research, the activities of Bakırköy Municipality, which is located within the borders of Istanbul province and in relatively close proximity to active fault lines, were examined under the determined sub-headings. Solution suggestions were structured based on the trends, deficiencies, and good examples in practice.

Results: The metropolis of Istanbul is home to approximately 1.17 million buildings. In the event of a 7.5-magnitude earthquake, it is projected that 30% of the roadways will be rendered inaccessible, 48,000 structures will sustain significant damage, and 194,000 structures will incur moderate to severe damage. Furthermore, there is a high probability of severe impairment to essential infrastructure, including drinking water, natural gas, and wastewater systems. In Bakırköy, 46% of buildings (approximately 5,482 buildings) are projected to suffer moderate to severe damage (OYO International Corporation, 2009). In Japan, the central Disaster Prevention Council (DPC) is responsible for disaster management, while the Federal

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Emergency Management Agency (FEMA) and the National Response Framework (NRF) in the USA and the Civil Contingencies Secretariat (CCS) system in the UK have been effective. The most prominent characteristic among the common features of the emergency structures that have matured and are under development according to the changing conditions of the day is the "dynamic" structural feature of emergency management, in other words, disaster and risk management models.

Conclusion: Istanbul is located within a high-risk seismic zone, underscoring the critical importance of effective disaster management strategies. A local needs-based and multi-actor structure must be established by the "Resilient Cities" principles established by the United Nations Disaster Risk Reduction and Recovery (UNDRR). Effective communication, artificial intelligence-supported supply planning, and inventory and stock management are considered priorities in the realm of disaster logistics. It is imperative that local search and rescue teams, disaster stations, and GIS-based systems be expanded. It is imperative to enhance the efficacy of monitoring and reporting with big data, as well as to optimize access planning for gathering areas. In the aftermath of a disaster, the capacity of shelter provisions is often found to be inadequate. Consequently, the establishment of district-based logistics centers has been proposed as a potential solution. It is imperative to enhance communication channels with non-governmental organizations (NGOs) and volunteers. In the majority of Istanbul's 39 districts, it is anticipated that the available temporary shelter capacity will be inadequate to meet the needs of even 20% of the population in the event of a disaster. To address this critical shortage, the establishment of logistics centers within the districts is recommended. The Local Level Disaster Coordination Center, which was implemented by Silivri Municipality as a pioneering initiative in Istanbul, has the potential to serve as a model for other municipalities. The current practices in Istanbul are encouraging (for instance, IBB (2019)); however, the city will not achieve resilience unless a sustainable, widespread, and integrated disaster management model is implemented.

Keywords: Disaster Logistics, Municipalities, Istanbul, Sustainable Disaster Management.

References

1. Ergunay, O., (2008). Afet Yönetiminde Kurumsal Yapılanma ve Mevzuat Nedir? Nasıl Olmalıdır?, İstanbul Depremini Beklerken Sorunlar ve Çözümler (in Turkish), 20 Eylül 2008 Deprem Sempozyumu, pages. 97-108, İstanbul.
2. İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB). (2019). 2-3 Aralık 2019 İstanbul Deprem Çalıştay Raporu (in Turkish).
3. OYO International Corporation. (2009). İstanbul'un olası deprem kayıpları tahminlerinin güncellenmesi işi sonuç raporu (in Turkish. Nov 2009.
4. Silivri Belediyesi. (n.d.). Afet İşleri Müdürlüğü. Erişim adresi: https://www.silivri.bel.tr/sayfa/afet_isleri_mudurlugu/2575. (July 1, 2025)

İstanbul Depreme Ne Kadar Hazır: Bazı Belediyelerden Örneklerle Afet Lojistiği Analizi

Amaç: Afetler, toplumların sosyal ve ekonomik yapısını derinden etkileyen olaylardır. Özellikle büyük şehirlerde, afet lojistiği yönetiminin etkinliği ekonomik kayıpları en aza indirmek ve toparlanma sürecini

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

hızlandırmak açısından kritik bir öneme sahiptir. Bu çalışma, İstanbul ili özelinde seçilmiş belediyelerin afet lojistiği uygulamalarını analiz ederek, belediyelerin afet lojistiği süreçlerindeki maliyet unsurları, tedarik zinciri yönetimi, iş gücü planlaması ve kamu-özel sektör iş birliği modellerini incelemeyi amaçlamaktadır. Bu kapsamda, yenilikçi teknolojilerin afet lojistiğine entegrasyonu gibi konular uluslararası örneklerle karşılaştırılarak daha etkin ve sürdürülebilir modeller geliştirmek için politika önerileri sunulması amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu çalışmada, nitel analiz teknikleri kullanılarak İstanbul özelinde belediyelerin afet lojistiği ile ilgili çalışmaları araştırılmıştır. Bu konuda raporlar, analizler hakkında belediyelerden ilgili kişiler ile görüşülmüştür. Çalışmanın ileriki safhalarında odak grup görüşmelerin (focus group interviews) yapılması planlanmaktadır. Araştırmanın ilk aşamasında, İstanbul ili sınırlarında yer alan ve aktif fay hatlarına yakın olan Bakırköy Belediyesi'nin çalışmaları belirlenen alt başlıklar altında tematik olarak incelenmiş; uygulamadaki eğilimler, eksiklikler ve iyi örnekler üzerinden çözüm önerileri yapılandırılmıştır.

Bulgular: İstanbul'da yaklaşık 1.17 milyon bina bulunmaktadır. 7.5 büyüklüğünde bir deprem senaryosunda yolların %30'u kapanacak, 48 bin bina ağır, 194 bin bina ise orta ve üst düzeyde hasar görecektir; içme suyu, doğalgaz ve atık su altyapısında da ciddi zararlar beklenmektedir. Bakırköy'de binaların %46'sının (yaklaşık 5.482 bina) orta ve üst düzeyde hasar alacağı öngörülmektedir (OYO International Corporation, 2009). Japonya'da afet yönetimi merkezi Afetleri Önleme Konseyi (DPC) ile yürütülürken, ABD'de FEMA ve Ulusal Tepki Çerçevesi (NRF), İngiltere'de ise Sivil Beklenmeyen Olaylar Sekreteryası (Civil Contingencies Secretariat) CCS sistemi etkindir. Günün değişen koşullarına göre oluşturulan olgunlaşmış ve geliştirilme aşamasındaki acil durum yapılarındaki ortak özellikler arasında en belirgin nitelik, acil durum yönetimi, diğer bir söylemle afet ve risk yönetimi modellerinin "dinamik" yapısal özelliği dikkati çekmektedir.

Sonuç ve Öneriler: İstanbul, yüksek deprem riski altında olup, afet yönetiminin önemi büyüktür. UNDRR'nin "Dayanıklı Kentler" prensipleri doğrultusunda yerel ihtiyaç temelli ve çok aktörlü bir yapı kurulmalıdır. Afet lojistiğinde etkili iletişim, yapay zekâ destekli tedarik planlaması, envanter ve stok yönetimi önceliklidir. Yerel arama-kurtarma ekipleri, afet istasyonları ve GIS tabanlı sistemler yaygınlaştırılmalıdır. Büyük veriyle izleme ve raporlama, toplanma alanlarına erişim planlaması güçlendirilmelidir. Afet sonrası barınma kapasitesi yetersizdir; bu nedenle ilçe bazlı lojistik merkezleri kurulmalıdır. STK ve gönüllülerle iletişim kanalı güçlendirilmelidir. İstanbul genelinde 39 ilçenin çoğunda afet sonrası geçici barınma alanlarının nüfusun %20'sine bile yetmeyeceği öngörülmektedir. Bu nedenle ilçelerde faaliyet göstermek üzere lojistik merkezleri kurulmalıdır, İstanbul'da bir ilk olarak Silivri Belediyesi tarafından hayata geçirilen *Yerel Düzey Afet Koordinasyon Merkezi* örnek bir model olabilir. İstanbul'da mevcut uygulamalar umut vericidir (örneğin, İBB (2019)), ancak sürdürülebilir, yaygın ve bütünsel afet yönetimi modeli oluşturulmadıkça kent dirençli hale gelemeyecektir.

Anahtar Kelimeler: Afet Lojistiği, Belediyeler, İstanbul, Sürdürülebilir Afet Yönetimi

POSTER SUNUM-3677

The Importance of Public Awareness in Improving the Mitigation Phase of Integrated Disaster Management

1. Öznur Koyuncu, ^{1,*}
2. Ali Ekşi, ¹

¹ Ege University, İzmir, Türkiye

*Correspondence: Öznur Koyuncu

Background and Aim: To effectively address the growing scale of disaster risks in today's world, mitigation efforts namely, risk management must be implemented in a proactive and systematic manner. Undoubtedly, administrative decisions and organizational structures are vital for risk management. However, the most critical stakeholder in the success of risk management is society itself. Public awareness and societal support for risk management policies are key determinants of success. This study aims to discuss the significance of public awareness in improving the mitigation phase of integrated disaster management, with the goal of minimizing the physical, economic, and social losses caused by disasters.

Method: To collect data, searches were conducted in DergiPark and Google Scholar databases using Turkish and English keywords such as "integrated disaster," "disaster mitigation phase," "disaster management," "community resilience," and "public awareness in risk management." A total of 40 articles (30 in Turkish and 10 in English) were identified. Twenty of these were included in the analysis; 10 were excluded due to inaccessibility of full text, and another 10 for being published more than five years ago.

Results: Risk management plays a crucial role in reducing the destructive impacts of disasters. Structural measures such as resilient construction and infrastructure reinforcement stand out, while non-structural measures like education, awareness programs, and risk communication are also found to be significant. Enhancing public awareness of disasters accelerates post-disaster recovery. Community-based education programs strengthen individuals' risk perception and positively influence their preparedness behavior. Furthermore, coordinated efforts between public institutions, the private sector, and civil society organizations have been found effective in reducing disaster risks. It is essential that societal resilience starts with the individual. Individuals must be aware of disaster risks, not only for their own safety but also for the safety of the community, and contribute to the effectiveness of disaster risk reduction efforts through their personal choices and actions as well as their participation in public decision-making.

Conclusion: This study reveals that mitigation and preparedness phases directly influence the effectiveness of post-disaster response and recovery processes. The integration of structural and non-structural measures highlights the necessity of a holistic approach to disaster risk management. Community-based awareness efforts enhance risk perception, thereby improving both individual and collective preparedness levels. Accordingly, strengthening risk management policies, prioritizing disaster risks in urban planning, and developing participatory models based on collaboration between the public sector, private sector, and civil society are fundamental requirements for effective disaster management.

Keywords: Integrated Disaster, Disaster Mitigation Phase, Community Resilience, Disaster Management

References

1. Bilgehan, M. (2023). Disaster-Resistant Structures in Urban Transformation. *Journal of Environment, City and Climate*, 2(4), 282–301.
2. Güldü, Ö. (2023). Determining the Relationship Between Disaster Awareness and Coping with Stressful Situations. *Journal of Disaster and Risk*, 6(3), 638–658.
3. Kuhlicke, C., de Brito, M. M., Bartkowski, B., Botzen, W., Doğulu, C., Han, S., ... & Rufat, S. (2023). Spinning in circles? A systematic review on the role of theory in social vulnerability, resilience and adaptation research. *Global Environmental Change*, 80, 102672.
4. Kurada, B., Tanrıverdi, E., Şen, M. F., Demirkol Kılıç, E., et al. (2023). General Overview of the Disaster Risk Reduction Platform of Turkey. *Ankara University Journal of Environmental Sciences*, 10(1), 24–29.
5. Özden, M. A. (2023). Disaster Awareness, Consciousness and Culture for Sustainable Communities: The Case Study of Çanakkale City. *Journal of Awareness (JoA)*, 8(4), 381–396.

Bütünleşik Afet Yönetiminde Zarar Azaltma Evresinin İyileştirilmesinde Toplumsal Farkındalığın Önemi

Giriş ve Amaç: Bugünün devasa afet riskleri ile mücadele edebilmek için zarar azaltma çalışmalarının yanı sıra risk yönetiminin etkin bir şekilde yapılması gerekmektedir. Risk yönetimi için kuşkusuz idarenin alacağı kararlar ve yönetim organizasyonu önemlidir. Ancak risk yönetiminin başarısında idarenin en önemli paydaşı toplumdur. Risk yönetimi ile ilgili toplumda gelişmiş bir farkındalık ve risk yönetimi politikalarına toplumsal destek, başarıda belirleyicidir. Bu çalışmada, afetlerin fiziksel, ekonomik ve sosyal kayıplarının en aza indirilmesi amacıyla, bütünleşik afet yönetimi zarar azaltma evresinin iyileştirilmesinde toplumsal farkındalığın öneminin tartışılması amaçlanmaktadır.

Yöntem: Bu çalışmada veri toplamak için Dergi Park, Google Akademik veri tabanlarında “bütünleşik afet”, “afetlerde zarar azaltma evresi”, “afet yönetimi”, “toplumsal dayanıklılık”, “risk yönetiminde toplumsal farkındalık” anahtar kelimeleri kullanılarak Türkçe ve İngilizce dillerinde arama yapılmış ve ilgili makaleler değerlendirmeye alınmıştır. Değerlendirme sonucunda 30 Türkçe 10 İngilizce olmak üzere toplam 40 makale bulunmuş, bunların 20 tanesi değerlendirmeye alınmış, 10 tanesi tam metne ulaşamadığından 10 tanesi son beş yılda yayınlanmış olmadığından kapsam dışı bırakılmıştır.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Bulgular: Afetlerin yıkıcı etkilerini azaltmada risk yönetimi anlayışı kritik bir rol oynamaktadır. Yapısal önlemler kapsamında dayanıklı yapılaşma ve altyapı güçlendirme stratejileri öne çıkarken, yapısal olmayan önlemler arasında eğitim, farkındalık çalışmaları ve risk iletişimi önemli bulunmuştur. Toplumun afetlere karşı bilinç düzeyinin artırılmasının, afet sonrası toparlanma sürecini hızlandırdığı ve toplum temelli eğitim programlarının bireylerin risk algısını güçlendirerek afete hazırlık davranışlarını olumlu yönde etkilediği gözlemlenmiştir. Ayrıca, kamu kurumları, özel sektör ve sivil toplum kuruluşlarının koordineli çalışmasının afet risklerini azaltmada etkili olduğu tespit edilmiştir. Toplumsal mukavemetin bireyden başlaması gerektiği ve bireyin gerek kendi güvenliği gerekse toplumun güvenliğini sağlanması konusunda afet risklerinin farkında olması ve gerek kendi yaşamına dair aldığı karar ve yaptığı eylemlerle gerekse kamusal kararlara katılma yoluyla afet zararlarını azaltma çalışmalarının etkinliğinin artırılmasına katkı sağlaması gerekmektedir.

Sonuç: Çalışma, afet yönetiminde zarar azaltma ve hazırlık evrelerinin, müdahale ve iyileştirme süreçlerinin etkinliğini doğrudan etkilediğini ortaya koymuştur. Yapısal ve yapısal olmayan önlemlerin birlikte ele alınması, afet risklerinin yönetiminde bütüncül bir yaklaşımın gerekliliğine işaret etmektedir. Toplum temelli farkındalık çalışmaları, bireylerin risk algısını artırarak hem bireysel hem de toplumsal hazırlık düzeyini yükseltmektedir. Bu doğrultuda risk yönetimi politikalarının güçlendirilmesi, kent planlamasında afet risklerinin önceliklendirilmesi ve kamu, özel sektör ile sivil toplumun iş birliğine dayalı katılımcı modellerin geliştirilmesi, etkin bir afet yönetimi için temel gerekliliklerdir.

Anahtar kelimeler: Bütünleşik Afet, Afetlerde Zarar Azaltma Evresi, Toplumsal Dayanıklılık, Afet Yönetimi

POSTER SUNUM-9811

“What is Art For?” Working with Adolescents Through Art in Post-Earthquake Time

1. Özlem Çolak, ¹
2. Sümeyye Kesra Okumuş ¹

¹ Gençlerle Sanat İnisiyatifi

*Correspondence: Özlem Çolak

Background and Aim: Adolescence is a critical period of rapid physical, social, and emotional development, during which skills and behaviors are acquired. The literature suggests that art-based interventions are effective in addressing traumatic experiences, particularly in helping individuals contain emotions and strengthen their sense of control. In this context, the ‘What is Art For?’ project aims to help adolescents adapt to the stress caused by spatial changes through an art-based approach, enabling them to reconnect with themselves and their environment.

Method: The project was implemented over seven weeks with 25 young people aged 12-18 in Hatay. The workshops were designed by the project team, consisting of a psychologist and a teacher. Three artists working in mosaic, sculpture, and graffiti collaborated on the artistic component. During the project, the young people explored their relationship with the spaces and afterwards chose one of the three art fields and developed a concept they wanted to present in the spaces they had selected. The research component of the project was designed using the action research method, a participatory research approach that focuses on change and empowerment.

Findings: Using the action research method, the question of ‘What did you notice about yourself during the project?’ was asked at the final session of the project, and answers were evaluated under three pillars of significant developmental features in adolescence :

Development of self-awareness/self-confidence

‘I realised that I am creative.’

‘I realised that I am a patient person and that I enjoy discovering new things.’

Development of Social Relationships

‘I used to think I was antisocial. I realised that I am a fun and participatory person.’

“I realised that I can talk to people comfortably.”

Development of Hope for the Future

Before joining this project, I considered art to be just a hobby. However, I now want to become an art teacher.

I want to work more with ceramics and open my own small exhibition.

Conclusion: The outcomes of the “What is Art For?” project highlight the importance of art-based work in protective, preventive, and supportive efforts for mental health following life events that lead to traumatic experiences, particularly disasters. The ‘What is Art For?’ project is effective in areas such as managing stress sources arising from vital, environmental, and spatial changes following earthquakes, promoting self-discovery during adolescence, fostering new peer relationships with enhanced social skills, and enabling young people to develop new plans for their future. These results are consistent with findings from the literature, particularly those from protective, preventive, and supportive art-focused studies with young people.

Keywords: Adolescence, Art, Trauma, Community-Focused, Action Research

References

1. World Health Organization, 2021. Mental Health of Adolescents. Erişim: <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/adolescent-mental-health>
2. Morison L, Simonds L, Stewart SF. (2022). Effectiveness of creative arts-based interventions for treating children and adolescents exposed to traumatic events: a systematic review of the quantitative evidence and meta-analysis. *Arts & Health* 14(3).
3. Ivankova, Nataliya V., Anderson, Jami L., Herbey, Ivan I., Roussel, Linda, Kim, Daniel (2023). Intersecting mixed methods with translational research: implications for educational research and practice, Editor(s): Robert J Tierney, Fazal Rizvi, Kadriye Ercikan. *International Encyclopedia of Education (Fourth Edition)*, Elsevier. Page 588-598.
4. National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine; Health and Medicine Division; Division of Behavioral and Social Sciences and Education; Board on Children, Youth, and Families; Committee on the Neurobiological and Socio-behavioral Science of Adolescent Development and Its Applications; Backes EP, Bonnie RJ, editors. *The Promise of Adolescence: Realizing Opportunity for All Youth*. Washington (DC): National Academies Press (US); 2019 May 16. 2, Adolescent Development. Access: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK545476/>
5. Zarobe L, Bungay H. (2017). The role of arts activities in developing resilience and mental wellbeing in children and young people a rapid review of the literature. *Perspectives in Public Health*, 137(6), 337-347.

“Sanat Ne İşe Yarar?”

Deprem Sonrası Ergenlerle Sanat Odaklı Çalışmak

Giriş ve Amaç: Ergenlik dönemi, fiziksel, sosyal ve duygusal açıdan hızlı değişimlerin yaşandığı ve geleceğe yönelik bilgi, beceri ve davranışların gelişimi açısından oldukça kritik ve risklere açık bir çağıdır. Literatürde, sanat odaklı çalışmaların özellikle travmatik deneyimlerde, duyguların sembolleştirilmesi, kapsanması ve kontrol duygusunun güçlenmesinde etkili olduğu görülmektedir. Bu bağlamda “Sanat Ne

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

İşe Yarar?" projesi ile deprem sonrası ergenlerin yaşamlarındaki mekânsal değişikliklere uyum sağlamanın yarattığı stres üzerine sanat odaklı bir yaklaşımla gençlerin kendileri, birbirleri, çevreleri ve mekanlarla yeniden bağ kurması ve ilişkilendirilmesini amaçlanmıştır.

Yöntem: Proje, Hatay'da 12-18 yaş arası 25 gençle gerçekleştirilmiştir ve 7 hafta boyunca düzenli oturumlar şeklinde uygulanmıştır. Atölyeler bir uzman psikolog ve bir uzman öğretmen olan iki kişilik proje ekibi tarafından tasarlanmıştır. Sanatsal uygulama kısmında Mozaik, Heykel ve Grafiti üzerine çalışan üç sanatçı ile çalışılmıştır. Projenin ilk iki oturumunda gençlerle, güncel olarak kullandıkları mekanlarla nasıl ilişkilendikleri ve farklı bakış açılarından nasıl bakabilecekleri üzerine çalışılmıştır. Sanatçılarla birlikte gençler üç sanat alanından birisini seçerek seçtikleri mekanlara yerleştirmek istedikleri konsept üzerine çalışmışlardır. Projenin araştırma kısmı değişim ve güçlenmeyi odağına alan katılım odaklı bir araştırma yöntemi olan eylem araştırması yöntemi temel alınarak tasarlanmıştır.

Bulgular: Eylem araştırması yöntemiyle, gençlere projenin son oturumunda "Proje Süresince Kendinle İlgili Ne Fark Ettin?" sorusu yöneltilmiş ve verilen cevaplar projenin kazanımlarıyla paralel olarak ergenlikte belirgin gelişim alanlarından üç nitelik altında değerlendirilmiştir:

- Öz Farkındalığın / Özgüvenin Gelişmesi
 - "Yetenekli ve yaratıcı olduğumu fark ettim."
 - "Sabırlı bir insan olduğumu, yeni şeyler ve aktivitelerde bulunmayı, keşfetmeyi sevdiğimi fark ettim."
- Sosyal İlişkilerin Gelişmesi
 - "Önceden asosyal biri olduğumu sanmıştım. Eğlenceli ve katılımcı biri olduğumu fark ettim."
 - "İnsanlarla aslında rahat konuşabiliyordum, Asosyal olmadığımı fark ettim."
- Geleceğe Dair Umudun Gelişmesi
 - Bu projeye gelmeden önce sanatı sadece hobi olarak düşünüyordum. Ama şu anda resim öğretmeni olup bu tarz çalışmalara destek olmak istiyorum.
 - Seramikle daha fazla uğraşıp kendi küçük sergimi açmak istedim.

Sonuç: "Sanat Ne İşe Yarar?" projesinden elde edilen çıktılar, afetler başta olmak üzere travmatik deneyimlere yol açan yaşam olaylarından sonra ruh sağlığına yönelik koruyucu, önleyici ve destekleyici çalışmalarda sanat odaklı çalışmaların önemini ortaya koymaktadır. "Sanat Ne İşe Yarar?" projesinin, deprem sonrası gençler için yaşamsal, çevresel ve mekânsal değişimlerden kaynaklanan stres kaynaklarını yönetme, ergenlik döneminde kendini keşfetme, sosyal becerilerin artmasıyla akranlar arası yeni ilişkiler kurabilme ve gençlerin geleceklerine dair yeni planlamalar yapabilme gibi alanlarda etkili olduğu görülmüştür. Bu sonuçlar literatürde, özellikle gençlerle yapılan koruyucu, önleyici ve destekleyici sanat odaklı çalışmalardan elde edilen sonuçlarla paralellik göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Ergenlik, Sanat, Travma, Topluluk Odaklı, Eylem Araştırması

POSTER SUNUM-7544

Strengths and Risks of Social Work Interventions Implemented by Non-Governmental Organizations During the February 6 Earthquake: The Case of KAÇUV

1. Ceren Nur Şimşek,¹
2. Öykü Barut,¹

¹ Kanserli Çocuklara Umut Vakfı

*Correspondence: Ceren Nur Şimşek

Background and aim: Childhood cancers are illnesses that involve long-term treatments, various medical side effects, and fluctuating psychosocial and economic needs. In addition to the specific needs arising from cancer itself, a variety of environmental factors—whether natural or human-induced—can affect the diagnosis and treatment processes. This study aims to evaluate the social work interventions carried out by the Hope Foundation for Children with Cancer (KAÇUV), a non-governmental organization that has been operating for twenty-five years in the field of childhood cancer and its treatment processes, specifically targeting children diagnosed with cancer and their caregivers.

Method: This study examines KAÇUV's social work interventions during the earthquake period through a qualitative approach. The primary data sources include internal documents, activity reports, and field reports prepared in collaboration with social work professionals. Using a case study method, the analysis identifies KAÇUV's strengths, areas in need of improvement, encountered risks, and emerging opportunities. The support services delivered within the framework of social work are elaborated upon, with a focus on cause-and-effect relationships, influencing factors throughout the process, and proposed solutions for future interventions.

Results: Following the February 6 earthquake, KAÇUV adopted a rapid, needs-based, and holistic approach in its social work interventions. The organization's ability to reach children and their families swiftly demonstrated its effective crisis response capacity. The involvement of professional social workers reinforced ethical standards and professional conduct throughout the process. Key advantages included accessible services for clients, allocation of internal resources, the diversity of psychosocial and socioeconomic support mechanisms, and the employment of crisis-oriented professionals. However, several challenges limited the sustainability of the interventions, such as the absence of a disaster-specific intervention plan, limited communication with public institutions, inadequate human resources, lack of professional supervision, a donation-based budget structure, and staff burnout. Additionally, logistical barriers and the lack of permanent support centers hindered local intervention efforts. Nevertheless, the organization's flexible service model—shaped by client feedback—its strong field reputation, and well-designed communication

strategies present significant opportunities for future crisis response efforts.

Conclusion: This study examines KAÇUV's post-earthquake social work interventions for children with cancer and their caregivers. Implemented rapidly through a needs-based, holistic approach, these efforts benefited from internal resources, client feedback, and crisis-trained staff. However, challenges such as the lack of disaster-specific planning, limited personnel, inadequate supervision, and weak public-sector coordination affected sustainability. Strengthening future interventions requires disaster-focused planning, permanent support centers, expanded volunteer networks, and improved collaboration between public institutions and NGOs.

Keywords: Disaster Management, Social Work Interventions, Childhood Cancers, Non-Governmental Organizations, KAÇUV.

References

1. Yıldız, İ. (2008). *Çocuk Kanseri*- (1. Baskı). KAÇUV.

Sivil Toplum Kuruluşlarının 6 Şubat Depreminde Uyguladığı Sosyal Hizmet Müdahalelerinin Güçlü Yönleri ve Riskleri: KAÇUV Örneği

Giriş ve Amaç: Çocukluk çağı kanserleri; uzun tedavileri, çeşitli tıbbi yan etkileri, değişken psiko-sosyal ve ekonomik gereksinimleri beraberinde getiren hastalıklardır. Kanser özelinde oluşan gereksinimlerin yanı sıra birçok doğal ya da insan kaynaklı çevresel faktör tanı ve tedavi sürecini etkilemektedir. Çocukluk çağı kanserleri ve tedavi süreçleri üzerine yirmi beş yıldır faaliyetlerini yürüten bir sivil toplum kuruluşu olan Kanseri Çocuklara Umut Vakfı (KAÇUV)'nın kanser tanısı almış çocuklara ve çocukların bakım verenlerine yönelik yaptığı sosyal hizmet müdahalelerinin değerlendirilmesi bu çalışmada amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu çalışma, KAÇUV'un deprem sürecindeki sosyal hizmet müdahalelerini nitel bir yaklaşımla incelemektedir. Temel veri kaynaklarını kurum içi belgeler, faaliyet raporları ve sahada çalışan uzmanlarla hazırlanan raporlar oluşturmaktadır. Durum analizi yöntemiyle, KAÇUV'un güçlü ve geliştirilmesi gereken yönleri, karşılaşılan riskler ve oluşan fırsatlar analiz edilmiştir. Sosyal hizmet ekseninde yürütülen destekler detaylandırılarak neden-sonuç ilişkileri, süreci etkileyen faktörler ve geleceğe yönelik çözüm önerileri ortaya konmuştur.

Bulgular: KAÇUV, 6 Şubat depremi sonrası yürüttüğü sosyal hizmet müdahaleleriyle hızlı, ihtiyaç temelli ve bütüncül bir yaklaşım sergilemiştir. Çocuklar ve ailelerine kısa sürede ulaşılması, kurumun kriz anlarındaki etkin müdahale kapasitesini ortaya koymuştur. Sosyal hizmet uzmanlarının süreci yürütmesi, mesleki etik ve profesyonelliği güçlendirmiştir. Danışanlara sağlanan kolay erişim, öz kaynak tahsisi, psikososyal ve sosyoekonomik desteklerin çeşitliliği ile kriz odaklı meslek gruplarının istihdamı, sürecin önemli avantajları olmuştur. Ancak afet özelinde yapılandırılmış plan eksikliği, kamu kurumları ile sınırlı iletişimi, insan kaynağı yetersizliği, mesleki süpervizyon desteğinin olmaması, bağışa dayalı bütçe yapısı ve çalışan tükenmişliği gibi faktörler sürdürülebilirliği sınırlandırmıştır. Lojistik engeller ve sabit destek merkezlerinin eksikliği, yerel müdahaleleri zorlaştırmıştır. Buna karşın, danışan geri bildirimlerine dayalı

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

esnek hizmet modeli, güçlü saha itibarı ve etkili iletişim stratejileri, gelecekteki kriz müdahaleleri için önemli fırsatlar sunmaktadır.

Sonuç: Bu çalışma, kanser tanısı alan çocuklar ve bakım verenlerine destek sunan KAÇUV'un, 6 Şubat depremi sonrası yürüttüğü sosyal hizmet müdahalelerini çok yönlü olarak ele almaktadır. Müdahaleler hızlı, ihtiyaç temelli ve bütüncül bir yaklaşımla gerçekleştirilmiş; öz kaynakların etkin kullanımı, danışan geri bildirimlerinin sürece yansıtılması ve kriz odaklı çalışan istihdamı önemli avantajlar yaratmıştır. Ancak afet özelinde yapılandırılmış planların eksikliği, sınırlı insan kaynağı, mesleki süpervizyon desteğinin yetersizliği ve kamu kurumlarıyla sınırlı iletişim, müdahalelerin sürdürülebilirliğini zorlaştırmıştır. Bu nedenle afetlere özel sosyal hizmet planlaması yapılması, kalıcı destek merkezleri kurulması, gönüllü ağlarının güçlendirilmesi ve kamu-sivil toplum kuruluşları iş birliklerinin artırılması gelecekteki müdahalelerin etkinliği açısından kritik önemdedir.

Anahtar kelimeler: Afet Yönetimi, Sosyal Hizmet Müdahaleleri, Çocukluk Çağı Kanserleri, Sivil Toplum Kuruluşları, KAÇUV.

POSTER SUNUM-7932

Investigation of the Frequency of Childhood Traumatic Experiences in Individuals Who Have Undergone Bariatric Surgery According to the Status of Getting Psychological Support.

1. Esmâ Gümüş Zengin,¹
2. Ali Durmuş,²

¹ Istanbul Bilgi University, Postgraduate Programs Institute, Trauma And Disaster Mental Health Master's Program, Istanbul, Türkiye

² Clinic Obesity and Metabolic Surgical, Istanbul, Türkiye

*Correspondence: Esmâ Gümüş Zengin

Background and aim: Obesity is a public health problem that carries high mortality, and morbidity risks and seriously affects the health of individuals and societies. According to research, although bariatric surgery is a method in the treatment of obesity, there are psychological and physiological factors that affect the postoperative adaptation process of patients. In this context, our aim is to examine the frequency of childhood traumas in individuals who have undergone obesity surgery according to the status of getting psychological support; and to evaluate the necessity of trauma-informed psychological counseling in the preoperative and postoperative period in the field of obesity surgery.

Method: The study was conducted on individuals who had undergone bariatric surgery and applied to the Clinical Obesity Consultancy Center between January and March 2025, and who had a body mass index average 40.82, average 18 for duration of weight problem. It consists of 35 participants, 24 female (68.6%) and 11 (31.4%) males, with ages ranging from min. 17 to max. 59 ($\bar{x}$ =35). Scale includes a demographic information form and the Childhood Trauma Questionnaire (CTQ-28). Demographic information of the participants was analyzed with frequency analysis and descriptive statistics. CTQ scores were analyzed with Mann-Whitney U and Kruskal Wallis H according to the participants' past and current psychological support status.

Results: 68.6% (N=24) of the participants did not have psychological support in the past, 8.6% (N=3) had psychotherapy, 17.1% (N=6) had medication, and 5.7% (N=2) had both psychotherapy and medication. The CTQ score of all participants was ($\bar{x}$ =52.03), emotional abuse score ($\bar{x}$ =12.54), sexual abuse score ($\bar{x}$ =12.06), physical abuse score ($\bar{x}$ =9.80), physical neglect score ($\bar{x}$ =11), and emotional neglect score ($\bar{x}$ =6.62). There was no statistically significant difference between the CTQ score means

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

of the groups formed according to the current psychological support status of the participants ($p>0.05$). There is a statistically significant difference between the CTQ score averages of the groups formed according to the participants who had psychological support in the past ($p<0.05$). The mean of the group that got only medication treatment is ($\bar{x}=25.50$) and the mean of the group that had both psychotherapy and medication treatment is ($\bar{x}=2.75$).

Conclusion: In the study conducted by Wildes et al. (2023), it was determined that psychosocial assessment and psychotherapeutic interventions before bariatric surgery played a critical role in reducing postoperative psychiatric complications in individuals with a history of trauma. A parallel result was found in this study, and it was found that those who had psychotherapy and medication in the past had significantly lower CTQ scores than those who had not. This situation shows that getting psychological support can be effective in reducing the burden of past traumas of individuals. Therefore, including trauma-informed counseling techniques in psychological support before and after bariatric surgery can increase the effectiveness of treatment processes. Increasing the sample in future studies will contribute to reaching more reliable results by increasing the generalizability of the findings.

Key words: bariatric surgery, childhood traumas, obesity, psychotherapy, trauma

References

1. Coşkun, E., Deveci, E., & İnce, B. (2020). The Effect of Binge Eating Disorder on Bariatric Surgery Treatment Process. *Current Approaches in Psychiatry*, 12(3), 409-420.
2. TEMD (2018b) Bariatric Surgery Guide, Ankara, Turkish Society of Endocrinology and Metabolism.
3. Herpertz, S., Kielmann, R., Wolf, A.M., Hebebrand, J., & Senf, W. (2004). Do psychosocial variables predict weight loss or mental health after obesity surgery? A systematic review. *Obesity research*, 12(10), 1554-1569.
4. Wildes, J.E., Marcus, MD, Kalarchian, MA, & Courcoulas, AP (2023). Applying the principles of trauma-informed care to the evaluation and treatment of patients seeking metabolic and bariatric surgery. *American Journal of Psychiatry*, 180(1), 1-10.

Bariatrik Cerrahi Operasyonu Geçirmiş Bireylerde Çocukluk Çağı Travmatik Yaşantıları Sıklığının Psikolojik Destek Alma Durumuna Göre İncelenmesi

Giriş ve Amaç: Obezite, yüksek ölüm ve hastalık riskleri taşıyan, bireylerin ve toplumların sağlığını ciddi şekilde etkileyen bir halk sağlığı sorunudur. Araştırmalara göre, bariatrik cerrahi, obezite tedavisinde bir yöntem olmasına rağmen, hastaların ameliyat sonrası adaptasyon sürecini etkileyen psikolojik ve fizyolojik faktörler bulunmaktadır. Bu kapsamda amacımız; obezite cerrahisi geçirmiş bireylerde, psikolojik destek alma durumuna göre çocukluk çağı travmaları sıklığını inceleyerek; obezite cerrahisi alanında preoperatif ve postoperatif dönemde travma bilgili psikolojik danışmanlığın gerekliliğini değerlendirmektir.

Yöntem: Çalışma, Ocak-Mart 2025 tarihleri arasında Klinik Obezite Danışmanlık Merkezi'ne başvurarak bariatrik cerrahi operasyonu geçirmiş, beden kitle indeksi ortalaması 40,82, ortalama 18 yıldır kilo problemi yaşayan, yaş ortalaması 35, 24 kadın (%68,6), 11 (%31,4) erkek olmak üzere 35 katılımcıdan oluşmaktadır.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Ölçek; onam, demografik bilgi formu ve Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği (CTQ-28) içermektedir. Katılımcıların demografik bilgileri frekans analizi ve betimleyici istatistik ile analiz edilmiştir. Katılımcıların psikolojik destek alma durumlarına göre CTQ puanları Mann-Whitney U ve Kruskal Wallis H ile analiz edilmiştir.

Bulgular: Katılımcıların %68,6'sı (N=24), geçmişte psikolojik destek almamış, %8,6'sı (N=3) psikoterapi almış, %17,1'i (N=6), ilaç tedavisi almış, %5,7'si (N=2) hem psikoterapi hem ilaç tedavisi almıştır. Tüm katılımcıların CTQ puanı ($\bar{x}$ =52,03), duygusal istismar puanı ($\bar{x}$ =12,54), cinsel istismar puanı ($\bar{x}$ =12,06), fiziksel istismar puanı ($\bar{x}$ =9,80), fiziksel ihmal puanı ($\bar{x}$ =11), duygusal ihmal puanı ($\bar{x}$ =6,62)'dir. Katılımcıların şuan psikolojik destek alma durumlarına göre oluşturulan grupların CTQ puan ortalamaları arasında istatistiki olarak anlamlı bir farklılık yoktur ($p>0,05$). Katılımcıların geçmişte psikolojik destek alma durumlarına göre oluşturulan grupların CTQ puan ortalamaları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık vardır ($p<0,05$). Sadece ilaç tedavisi alan grubun ortalaması ($\bar{x}$ =25,50), hem psikoterapi hem ilaç tedavisi alan grubun ($\bar{x}$ =2,75)'tir.

Sonuç: Wildes ve arkadaşları (2023) tarafından yapılan çalışmada, travma öyküsü olan bireylerde, bariyatrik cerrahi öncesi psikososyal değerlendirme ve psikoterapötik müdahaleler, cerrahi sonrası psikiyatrik komplikasyonları azaltmada kritik bir rol oynadığı saptanmıştır. Bu çalışmada da paralel bir sonuç bulunmuş ve geçmişte psikoterapi ve ilaç tedavisi alanların CTQ puanlarının, almayanlara göre anlamlı derecede düşük olduğu saptanmıştır. Bu durum, psikolojik destek almanın bireylerin geçmiş travmalarının yükünü azaltmada etkili olabileceğini göstermektedir. Bu nedenle, obezite cerrahisi öncesi ve sonrası psikolojik desteğin, travma bilgili danışmanlık tekniklerini içermesi, tedavi süreçlerinin etkinliğini artırabilir. İleriki çalışmalarda örneklemin arttırılması, elde edilen bulguların genellenebilirliğini arttırarak daha güvenilir sonuçlara ulaşılmasına katkı sağlayacaktır.

Anahtar kelimeler: Bariyatrik Cerrahi, Çocukluk Çağı Travmaları, Obezite, Psikoterapi, Travma

POSTER SUNUM-3251

Integrated Disaster Management: An Evaluation in the Context of Turkey's Disaster Risk Profile

1. Merve Sarıhan, ^{1,*}

2. Gülseren Keskin, ²

1 Ege University, Institute of Health Sciences, Disaster Medicine - Prehospital Emergency Health Services and Disaster Management, İzmir, Türkiye

2 Gülseren Keskin, Ege University, Atatürk Vocational School of Health Services, İzmir, Türkiye

*Correspondence: Merve Sarıhan

Background and Aim: Disasters are natural, technological, or human-induced events that cause material and emotional losses in societies and disrupt daily life. Their consequences may lead to environmental, social, and physical destruction. Rapid return to normal conditions is only possible through well-planned disaster management policies and the effective coordination of stakeholders. This study aims to reveal Turkey's disaster risk profile, reduce disaster risks, and raise awareness of strategies based on the concept of integrated disaster management to build a more resilient society.

Method: The scope of this review study includes all disaster journals published in Turkey. Articles were identified through a comprehensive search using the keywords "disaster," "disaster risk," and "integrated disaster" in the web pages of disaster-related journals, as well as in databases such as Türk Medline, TÜBİTAK ULAKBİM, DergiPark, and the Google Scholar. These criteria were adopted to ensure the universal validity of the study and to enable a comprehensive evaluation of disaster management approaches specific to the country. A total of 13 articles that aligned with the study's objective and met methodological standards were included in the analysis. Publications that did not meet the scope of the study, were methodologically inadequate, outdated, unpublished theses, conference proceedings, abstracts, other non-scientific materials, publications from outside Turkey, or those that did not include the specified keywords were excluded from the review.

Results: Due to its geological, meteorological, and topographical characteristics, Turkey is at high risk for various types of disasters, including earthquakes, floods, and landslides. This situation has necessitated a shift from reactive to proactive strategies in disaster management, transitioning from crisis management to risk management. Integrated disaster management, as a cyclical process encompassing risk reduction, preparedness, response, and recovery, aims to minimize the destructive impacts of disasters and enhance societal resilience. In this context, the Turkey Disaster Risk Reduction Plan (TARAP), the Turkey Disaster Response Plan (TAMP), and the Turkey Post-Disaster Recovery Plan (TASİP) offer roadmaps for before, during, and after disasters. The effective and coordinated implementation of these plans is of vital importance for reducing disaster-related damages and ensuring sustainable development in the country.

Conclusion: This review highlights the critical importance of addressing disaster management processes within a holistic framework to build societal resilience against socioeconomic and environmental risks. The integration of risk reduction, preparedness, response, and recovery phases enables the minimization of loss of life and property caused by disasters. National disaster management plans (TARAP, TAMP, TASİP), developed in line with Turkey’s geological, meteorological, and societal dynamics, present comprehensive strategic approaches. The coordination of relevant stakeholders, education programs supported by scientific data, and practical applications enhance the effectiveness of post-disaster recovery processes and lay the foundation for sustainable development. In this regard, comprehensive planning, international cooperation, and the integration of technological innovations play a key role in building disaster-resilient societies.

Keywords: Disaster, disaster risk, Integrated disaster management

References

1. AFAD (2024). Turkey Disaster Risk Reduction Plan. Retrieved from: www.afad.gov.tr Retrieved on March 5, 2025
2. AFAD (2024). Turkey Disaster Response Plan. Retrieved from: www.afad.gov.tr Retrieved on March 5, 2025
3. AFAD (2023). Turkey Post-Disaster Recovery Plan. Retrieved from: www.afad.gov.tr Retrieved on March 5, 2025
4. Marangoz, M., & İzci, Ç. (2023). An evaluation of the economic, social, and environmental impacts of natural disasters in the context of the February 6, 2023 Kahramanmaraş-centered earthquakes from the perspective of entrepreneurs. *Journal of Social and Human Sciences Research*, 24(52), 1–30.
5. Sari, B. (2024). Analysis of coordination among key and strategic partners in disaster management. Dokuz Eylül University, Turkey.

Bütünleşik Afet Yönetimi: Türkiye’nin Afet Risk Profili Açısından Değerlendirilmesi

Giriş ve Amaç: Afetler, toplumlarda maddi ve manevi kayıplara yol açan, yaşamı kesintiye uğratan doğal, teknolojik veya insan kaynaklı olaylardır. Sonuçları çevresel, sosyal ve fiziksel yıkımlara neden olabilir. Olağan koşullara hızla dönebilmek, önceden planlanmış afet yönetim politikaları ve paydaşların etkin organizasyonu ile mümkündür. Bu çalışma, Türkiye’nin afet risk profilini ortaya koymayı, afet risklerini azaltmayı ve toplumu afetlere karşı daha dirençli hâle getirmek için bütünleşik afet yönetimi anlayışı ile stratejilere ilişkin farkındalık oluşturmaya amaçlamaktadır.

Yöntem: Derleme türündeki çalışmanın kapsamı, Türkiye’de yayımlanan tüm afet dergilerini içermektedir. Makaleler, afet dergilerinin web sayfaları, Türk Medline, TÜBİTAK ULAKBİM, DergiPark veri tabanları ve Google Akademik arama motorunda “afet”, “afet riski” ve “bütünleşik afet” anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Bu kriterler, çalışmanın evrensel geçerliliği ve ülke özelindeki afet yönetimi yaklaşımlarının kapsamlı değerlendirilmesi açısından esas alınmıştır. Çalışma amacına uygun ve metodolojik nitelik taşıyan 13 makale çalışmaya dahil edilmiştir. Çalışma kapsamına uymayan, metodolojik olarak yetersiz veya güncelliğini yitirmiş yayınların yanı sıra yayımlanmamış tez, bildiri, özet ve diğer bilimsel olmayan materyaller, Türkiye dışındaki yayınlar ve belirlenen anahtar kelimeleri içermeyen çalışmalar, çalışma kapsamına dahil edilmemiştir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Bulgular: Türkiye, sahip olduğu jeolojik, meteorolojik ve topoğrafik özellikler nedeniyle deprem, sel, heyelan gibi çeşitli afet türlerine karşı yüksek risk taşımaktadır. Bu durum, afet yönetiminde reaktif yaklaşımlar yerine proaktif stratejilerin benimsenmesini, yani kriz yönetiminden risk yönetimi anlayışına geçilmesini zorunlu kılmıştır. Bütünleşik afet yönetimi; risk azaltma, hazırlık, müdahale ve iyileştirme aşamalarını içeren döngüsel bir süreç olarak afetlerin yıkıcı etkilerini en aza indirmeyi ve toplumsal direnci artırmayı hedeflemektedir. Bu kapsamda geliştirilen Türkiye Afet Risk Azaltma Planı (TARAP), Türkiye Afet Müdahale Planı (TAMP) ve Türkiye Afet Sonrası İyileştirme Planı (TASİP), afet öncesi, sırası ve sonrasına yönelik yol haritaları sunmaktadır. Bu planların etkin ve eşgüdümlü uygulanması, afet zararlarının azaltılması ve ülkenin sürdürülebilir kalkınması açısından hayati önem taşımaktadır.

Sonuç: Bu derleme çalışması, afet yönetimi süreçlerinin bütüncül yaklaşım çerçevesinde ele alınmasının, toplumların sosyoekonomik ve çevresel risklere karşı direnç kazanmasında kritik önem arz ettiğini ortaya koymaktadır. Risk azaltma, hazırlık, müdahale ve iyileştirme aşamalarının entegre edilmesi, afetlerin yol açtığı can ve mal kayıplarının en aza indirgenmesine olanak sağlamaktadır. Türkiye'nin jeolojik, meteorolojik ve toplumsal dinamikleri göz önünde bulundurularak geliştirilen ulusal afet yönetimi planları (TARAP, TAMP, TASİP), kapsamlı stratejik yaklaşımlar sunmaktadır. İlgili paydaşların koordinasyonu, bilimsel verilerle desteklenen eğitim programları ve uygulamalı çalışmalar, afet sonrası iyileşme süreçlerinin etkinliğini artırmakta ve sürdürülebilir kalkınmaya zemin hazırlamaktadır. Bu doğrultuda, kapsamlı planlama, uluslararası iş birliği ve teknolojik yeniliklerin entegrasyonu, afetlere karşı hazırlıklı toplumların oluşturulmasında belirleyici rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afet, afet riski, bütünleşik afet

POSTER SUNUM-5789

The Mediating Role of Quality of Work Life in the Relationship Between Psychological Resilience and Burnout Levels of Individuals Working Non-Governmental Organizations After the 6th February Kahramanmaraş Earthquakes

1. Süleyman Çetin, ^{1,*}
2. Feyza Topçu, ¹

¹ Hasan Kalyoncu University, Gaziantep, Türkiye

*Correspondence: Süleyman Çetin

Background and Aim: Around the world, people working in humanitarian organizations provide services in crisis areas ranging from natural disasters to armed conflicts. Psychosocial interventions targeting communities affected by disasters are also vital to protect the mental well-being of aid workers. This study aims to contribute to the development of evidence-based interventions and policies that improve the quality of working life and support the psychological and physical well-being of aid work professionals.

Method: This study was designed using a relational research model and a quantitative approach to examine the relationships between variables. Some relational models also aim to assess the predictive power of one or more variables on another, which is called predictive relational studies. Since mediation analysis requires assessing predictive relationships, a predictive relational design was adopted. The sample was selected through criterion sampling, which is a purposive sampling method, and data were collected from 218 volunteer participants. Data collection tools included CD-Resilience Scale Short Form, Maslach Burnout Inventory, Employee-Oriented Quality of Work Life Scale and a sociodemographic questionnaire.

Results: Reliability and correlation analyses revealed significant relationships between the variables. As resilience and perceived quality of work life increased, emotional exhaustion and depersonalization decreased and personal accomplishment increased. Both resilience and quality of work life showed protective effects against burnout. Regression analysis showed that these variables positively predicted personal accomplishment and negatively predicted emotional exhaustion and depersonalization; all models explained a significant proportion of the variance. The findings suggest that resilience and quality of work life play an important role in reducing burnout. However, mediation analysis using structural models revealed that although resilience had a direct effect on burnout, perceptions of quality of work life did not function as a mediating variable in this relationship.

Conclusion: The findings showed that psychological resilience significantly affected the sub-dimensions of burnout among employees. While resilience directly reduces burnout, the mediating effect of perceived quality of work life is not statistically significant. Correlation analyses revealed low to moderate relationships between the variables. The literature emphasizes that organizational support, burnout and resilience are interrelated factors necessary to sustain professional productivity and psychological well-being. Moreover, resilience acts as a protective factor for individuals working under high stress conditions, helping them to maintain their functional capacity. These results highlight the important role of resilience in reducing burnout and underline the need to increase organizational support structures and perceived quality of work life in civil society settings.

Keywords: Burnout, Non-Governmental Organizations, Psychological Resilience, Kahramanmaraş Earthquake, Quality of Work Life

References

1. Bilal, M. S., Rana, M. H., Rahim, S., & Ali, S. (2007). Psychological Trauma in a Relief Worker – A Case Report from Earthquake Struck Areas of North Pakistan. *Prehospital and Disaster Medicine*, 22(5), 458-461.
2. Greenaway, L., Joshi, N., Jha, R. K., Ahimbisibwe, L., & Tanner, L. (2024). The status of frontline humanitarian workers. *Humanitarian Aid International*.
3. Gürbüz, S., & Bayık, M. E. (2021). Aracılık Modellerinin Analizinde Yeni Yaklaşım: Baron ve Kenny'nin Yöntemi Hâlâ Geçerli Mi?. *Turkish Journal of Psychology/Türk Psikoloji Dergisi*, 37(88).
4. Leiter, M. P., Bakker, A. B., & Maslach, C. (Eds.). (2014). *Burnout at Work: A psychological perspective* (1st ed.). Psychology Press
5. Southwick, S. M., & Charney, D. S. (2012). *Resilience: The science of mastering life's greatest challenges*. Cambridge University Press.

6 Şubat Kahramanmaraş Depremlerinden Sonra Sivil Toplum Kuruluşlarında Çalışan Bireylerin Psikolojik Sağlık ve Tükenmişlik Düzeyleri Arasındaki İlişkide Çalışma Hayatı Kalitesinin Aracı Rolü

Giriş ve Amaç: Dünyanın pek çok yerinde insani yardım kurumlarında çalışan bireyler doğal afetlerden silahlı çatışmalara kadar en zorlu kriz bölgelerinde doğrudan etkilenen topluluklara hizmet sunmaktadır. Bu bağlamda, afetten doğrudan etkilenen topluluklara yönelik yürütülen psikososyal müdahaleler, uygulayıcı gruplar için de psikolojik iyilik halinin korunması açısından oldukça kritik önem taşımaktadır. Ulaşılan bulguların, sivil toplumda çalışan bireylerin çalışma hayatı kalitesini geliştirmek, fiziksel ve psikolojik iyilik hallerini destekleyecek politikalara ve kanıta dayalı müdahalelerin geliştirilmesine kaynak sağlaması amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu araştırma, değişkenler arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla ilişkisel tarama modeli ve nicel araştırma deseniyle tasarlanmıştır. Bazı ilişkisel tarama modelleri ayrıca bir veya daha fazla değişkenin başka bir değişken üzerindeki yordama gücünü ölçmeyi amaçlar. Buna yordayıcı ilişkisel çalışmalar denir. Aracılık etkisini ölçmek için öncelikle değişkenler arasındaki yordayıcı ilişkileri incelemek gerekir. Bu

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

nedenle araştırmada yordayıcı ilişkisel desen kullanılmıştır. Araştırmanın örnekleme amaçsal örnekleme yöntemi olan ölçüt örnekleme yöntemiyle belirlenmiş ve araştırmaya gönüllü katılan 218 kişiden veriler toplanmıştır. Veri toplama araçları olarak CD-Psikolojik Sağlamlık Ölçeği Kısa Formu, Maslach Tükenmişlik Envanteri, Çalışan Odaklı Çalışma Hayatı Kalitesi ve Sosyodemografik Bilgi Formu kullanılmıştır.

Bulgular: Güvenirlik ve korelasyon analizi sonucunda değişkenler arasında anlamlı ilişkiler olduğu görülmüştür. Psikolojik sağlamlık ve çalışma hayatı kalitesi arttıkça duyarsızlaşma ve duygusal tükenmede azalma, kişisel başarıda da artış görülmektedir. Bununla birlikte psikolojik sağlamlık ve çalışma hayatı kalitesi tükenmişliğe karşı azaltan, koruyan bir etki göstermektedir. Regresyon analizinde psikolojik sağlamlık ve çalışma hayatı kalitesi, kişisel başarıyı pozitif yönde, duyarsızlaşma ve duygusal tükenmişliği ise negatif yönde yordamaktadır; tüm modeller anlamlı varyans açıklamaktadır. Elde edilen bulgular, çalışma hayatı kalitesi ve psikolojik sağlamlık düzeylerinin tükenmişlik seviyelerini azaltmada önemli rol oynadıklarını göstermektedir. Yapısal modeller kullanılarak yapılan aracılık analizlerinde psikolojik sağlamlık gibi daha bireysel kaynaklar çalışanlardaki tükenmişlik düzeyleri üzerinde doğrudan etkili olurken çalışma hayatı kalitesine yönelik algıların aracı bir rolü olmadığı görülmüştür.

Sonuç: Araştırmada elde edilen bulgular, sivil toplum çalışanlarının psikolojik sağlamlık düzeylerinin tükenmişlik alt boyutları üzerinde anlamlı bir etkisi olduğunu göstermiştir. Psikolojik sağlamlık tükenmişlik düzeylerini doğrudan azaltırken, istatistiksel olarak çalışma hayatı kalitesinin dolaylı bir etkisi bulunmamıştır. Korelasyon analizinde değişkenler arasında az ve orta şiddetli ilişkiler saptanmıştır. Literatürde kurumsal destek, tükenmişlik ve psikolojik dayanıklılık arasındaki ilişkinin mesleki üretkenliğin ve psikolojik iyi oluşun sürdürülebilmesi açısından önemli olduğu savunulmaktadır. Bununla birlikte zorlayıcı koşullarda çalışan bireylerin psikolojik sağlamlıkları, mesleki anlamda işlevselliklerini sürdürmeleri bakımından koruyucu bir rol üstlenmektedir. Bu bağlamda, tükenmişliğin azaltılmasında psikolojik sağlamlık düzeyinin önemli bir etkiye sahip olduğunu, sivil toplum kuruluşlarının ve çalışma hayatı kalitesinin destekleyici rolünün daha da güçlendirilmesi gerektiği görülmektedir.

Anahtar kelimeler: Tükenmişlik, Sivil Toplum Kuruluşları, Psikolojik Dayanıklılık, Kahramanmaraş Depremi, Çalışma Hayatı Kalitesi

POSTER SUNUM-7147

An Examination of the Relationship Between Postpartum Depression and Childhood Traumas

1. Dilan Günbeği, ^{1,*}
2. Hatice Güneş, ¹

¹ İstanbul Gelişim University, Institute of Graduate Studies, Department of Psychology, Clinical Psychology Program, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Dilan Günbeği

Background and aim: Childhood traumas affect individuals not only during childhood but also serve as risk factors for developing certain psychological disorders in adulthood. The World Health Organization emphasizes that childhood traumas should be addressed as a continuum extending from the individual to society as a whole. Therefore, identifying potential risk factors contributing to mental health problems encountered in the postpartum period is of critical importance—not only for the psychological well-being of the mother, but also for the healthy psychological development of the infant. Within this framework, the present study aims to examine the relationship between postpartum depression and experiences of childhood trauma.

Method: This study utilized a correlational survey design. The sample consisted of 150 mothers between the ages of 20 and 40 who had given birth within the previous eight weeks and voluntarily agreed to participate in the study. Data were collected through online survey tools. Prior to data collection, informed consent was obtained from all participants. To gather data, the following instruments were employed: a demographic questionnaire designed by the researcher to obtain demographic information; the Edinburgh Postnatal Depression Scale (EPDS) to assess the severity of postpartum depressive symptoms; and the Childhood Trauma Questionnaire (CTQ) to determine the presence and type of childhood trauma experiences.

Results: Spearman correlation analysis was conducted to examine the relationship between scores obtained from the Edinburgh Postnatal Depression Scale (EPDS) and both the total and subscale scores of the Childhood Trauma Questionnaire (CTQ). The analysis revealed a significant positive correlation between EPDS scores and the CTQ total score. Furthermore, significant positive correlations were found between EPDS scores and the CTQ subscales of emotional abuse, emotional neglect, and physical abuse. However,

IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

no statistically significant correlation was observed between EPDS scores and the physical neglect and sexual abuse subscales of the CTQ.

Table 1. Correlations between the Edinburgh Postpartum Scale and the Childhood Trauma Scale.

	1	2	3	4	5	6	7
1-Edinburgh Postpartum Depression Scale	-						
2-Childhood Traumas Scale-Total	,379**	-					
3-Emotional Abuse	,409**	,772**	-				
4-Physical Abuse	,251**	,611**	,571**	-			
5-Physical Neglect	0,105	,610**	,301**	,407**	-		
6-Emotional Neglect	,392**	,849**	,531**	,447**	,480**	-	
7-Sexual Abuse	0,121	,540**	,460**	,395**	,258**	,287**	-

**p < .01, *p < .05

Conclusion: Postpartum depressive symptoms were observed in 57.3% of the participants included in the study. A statistically significant relationship was found between symptoms of postpartum depression and the total score of the Childhood Trauma Questionnaire (CTQ), supporting findings reported in previous literature. These results suggest that experiences of childhood trauma may be reactivated during the postpartum period, increasing the risk of emotional distress and the recurrence of affective states associated with past traumatic experiences.

Keywords: Childhood trauma; postpartum depression; postpartum period

References:

1. World Health Organization (WHO). (2016). Preventing Child Maltreatment: A Guide to Taking Action and Generating Evidence.
2. Herman, J. (2016). Trauma and Recovery: The Aftermath of Violence—from Domestic Abuse to Political Terror (T. Tosun, Trans.). Istanbul: Literatür Publishing, pp. 139–145.
3. Öztürk, N., & Aydın, N. (2017). The Importance of Maternal Mental Health. *Marmara University Journal of Women and Gender Studies*, 1(2), 29–36.
4. Choi, K. W., Sikkema, K. J., Vythilingum, B., Geerts, L., Faure, S. C., Watt, M. H., Roos, A., & Stein, D. J. (2017). Maternal Childhood Trauma, Postpartum Depression and Infant Outcomes: Avoidant Affective Processing as a Potential Mechanism. *Journal of Affective Disorders*, 211, 107–115.
5. Sit, D., Luther, J., Buysse, D., Dills, J. L., Eng, H., Okun, M., Wisniewski, S., & Wisner, K. L. (2015). Suicidal Ideation in Depressed Postpartum Women: Associations With Childhood Trauma, Sleep Disturbance, and Anxiety. *Journal of Psychiatric Research*, 66–67, 95–104.

Postpartum Depresyon ile Çocukluk Çağı Travmaları Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Giriş ve Amaç: Çocukluk çağı travmaları sadece çocukluk dönemini etkilememekte, yetişkinlik döneminde bazı psikolojik hastalıklar için risk faktörü olabilmektedir. Dünya Sağlık Örgütü, çocukluk çağı travmalarını bireyden topluma giden bir bütün olarak değerlendirmesi gerektiğini savunmaktadır. Bu nedenle postpartum dönemde karşılaşılan ruhsal bozukluklarda olası risk faktörlerinin belirlenmesi sadece annenin psikolojik sağlığı açısından değil bebeğinin psikolojik sağlığı açısından da önem arz etmektedir. Bu bağlamda bu araştırmada postpartum depresyon ile çocukluk çağı travmaları arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Araştırmanın modeli ilişkisel tarama modelidir. Araştırmanın örneklemini son 8 hafta içinde doğum yapmış, 20-40 yaş arası anneler arasından rastgele seçilen ve araştırmamıza katılmayı gönüllü olarak kabul eden 150 kişiden oluşmaktadır. Veriler katılımcılara internet ortamında hazırlanan veri toplama araçları sunularak toplanmış; ölçeklerin uygulanması öncesinde katılımcılardan bilgilendirilmiş onam alınmıştır. Araştırmada kullanılan veri toplama araçları demografik değişkenlere ilişkin verileri toplamak üzere araştırmacı tarafından hazırlanan Kişisel Bilgi Formu, postpartum depresyon belirti düzeyini ölçmek amacıyla Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği (EDSDÖ) ve çocukluk çağı travma öyküsünün mevcudiyetini ölçmek amacıyla Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği (ÇÇTÖ) kullanılmıştır.

Bulgular: Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği (EDSDÖ) puanları ile Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği'nin (ÇÇTÖ) toplam puanı ve alt boyut puanları arasındaki ilişkiyi incelemek amacıyla Spearman korelasyon analizi uygulanmıştır. Analiz sonucunda, EDSDÖ puanları ile ÇÇTÖ toplam puanı arasında anlamlı pozitif yönde bir ilişki bulunmuştur. Ayrıca, EDSDÖ puanları ile duygusal istismar, duygusal ihmal ve fiziksel istismar alt boyutları arasında da anlamlı pozitif yönde bir ilişki tespit edilmiştir. Ancak, fiziksel ihmal ve cinsel istismar alt boyutları ile EDSDÖ puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmamıştır.

Tablo 1. Edinburgh Postpartum Ölçeği ve Çocukluk Çağı Travmalar Ölçeği Arası Korelasyonlar

	1	2	3	4	5	6	7
1-Edinburgh Doğum Sonrası Depresyon Ölçeği	-						
2-Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği-Toplam	,379**	-					
3-Duygusal İstismar	,409**	,772**	-				
4-Fiziksel İstismar	,251**	,611**	,571**	-			
5-Fiziksel İhmal	0,105	,610**	,301**	,407**	-		
6-Duygusal İhmal	,392**	,849**	,531**	,447**	,480**	-	
7-Cinsel İstismar	0,121	,540**	,460**	,395**	,258**	,287**	-

**p<0,01, *p<0.05

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Sonuç: Araştırmaya dahil edilen katılımcıların %57,3'ünde postpartum depresyon belirtileri olduğu belirlenmiştir. Postpartum depresyon belirtileri ile Çocukluk Çağı Travmaları Ölçeği- toplam puanı arasında anlamlı bir ilişki bulunmuştur. Bu sonuç literatürdeki benzer çalışmaları desteklemektedir. Çocukluk çağı travmaları doğum sonrası süreçte tetiklenebilmekte, annenin travmatik deneyim sırasında veya sonrasında yaşadığı duyguların tekrar yaşanması riskini ortaya çıkarabilmektedir.

Anahtar kelimeler: Çocukluk Çağı Travmaları, Postpartum Depresyon, Postpartum Dönem

POSTER SUNUM-9864

What Are the Potentially Traumatic Events to Which Adults in Türkiye Are Exposed?

1. Ayşe Özge Özen, ^{1,*}
2. Nazan Turan, ²
3. Nurgün Platin, ³

¹ Şişli Hamidiye Etfal Training and Research Hospital, Pediatric Surgery Department, İstanbul, Türkiye
² Gazi University, Vocational School of Health Services, Health Care Services, Ankara, Türkiye.
³ KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing, Konya, Türkiye

*Correspondence: Ayşe Özge Özen

Background and aim: A potential traumatic event (PTE) refers to experiencing a serious injury or threat of injury to oneself or witnessing the injury or death of another person. Evidence indicates that approximately 70.4% of people worldwide experience a PTE in their lifetime. However, there is insufficient evidence regarding the most and least common types of PTEs in Türkiye. In this context, this study was to examine the potential traumatic events experienced by adults in Türkiye.

Method: The study was descriptive in nature and conducted online using a random sampling method. Participation was voluntary, and the sample group consisted of a total of 600 participants aged 18 and over, without chronic psychiatric disorders. Data were collected using a 10-item questionnaire form prepared by the researchers in accordance with the relevant literature. Descriptive statistics were used to analyze the data, and the relationship between variables was examined using Spearman correlation analysis. The study was approved by the Ethics Review Board of Gazi University (2025/ E-77082166-604.01-1189455).

Results: The mean age of the participants was 34 ± 13.87 (min = 19; max = 50); 84.50% (n = 507) were female, and 15.50% (n = 93) were male. The majority of participants reported having experienced a natural disaster (n = 231; 38.50%), that the event had occurred two years or more ago (n = 390; 65.00%), and that they recalled the event repeatedly (n = 426; 71.00%). According to the results of the Spearman correlation analysis, participants' recall of the event was significantly and negatively correlated with age, marital status, number of children, and time since the event, while time since the event was also significantly and positively correlated with recall of the event ($p < 0.05$).

Conclusion: The results show that adults living in Türkiye have experienced a PTE at least once in their lifetime, with the vast majority of these events being natural disasters. This result is not surprising, as earthquakes cause major loss of life and property nearly every five years in Türkiye. Indeed, evidence

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

suggests that earthquakes and tsunamis are the most common natural disasters. Participants' recall of the event was negatively correlated with age, marital status, and number of children, while the time elapsed since the event was positively correlated. This may be related to the fact that social support received from the family softens the impact of trauma with advancing age, and that social support affects the use of coping mechanisms more effectively in the long term.

Keywords: Potentially Traumatic Event, Trauma, Social Trauma.

References

1. Gawronski, K. A., Kim, E. S., & Miller, L. E. (2014). Potentially traumatic events and serious life stressors are prospectively associated with frequency of doctor visits and overnight hospital visits. *Journal of Psychosomatic Research*, 77(2), 90-96.
2. Kessler, R. C., Aguilar-Gaxiola, S., Alonso, J., Bromet, E. J., Gureje, O., Karam, E. G., Koenen, K. C., Lee, S., Liu, H., Pennell, B.-E., Petukhova, M. V., Sampson, N. A., Shahly, V., Stein, D. J., Atwoli, L., Borges, G., Bunting, B., de Girolamo, G., Gluzman, S. F., & Viana, M. C., . . . Zaslavsky, A. M. (2018). The associations of earlier trauma exposures and history of mental disorders with PTSD after subsequent traumas. *Molecular Psychiatry*, 23(9), 1892–1899. <https://doi.org/10.1038/mp.2017.194>
3. Benli, H., Bacanlı, M., Gündoğdu, Ş., Yaman, M., Esin, M., Gökçe, O. & İlgen, H. G. (2018). Disaster management and natural disaster statistics in Turkey. https://www.afad.gov.tr/kurumlar/afad.gov.tr/35429/xfiles/turkiye_de_afetler.pdf
4. CRED. (2020). Human cost of disasters: An overview of the last 20 years (2000–2019). <https://www.cred.be/sites/default/files/CredCrunch61-Humancost.pdf>
5. Kröner, F., & Müller, A. (2022). Those who need it the most get it the least: age specific reciprocal effects between social support and mental strain. *Acta psychologica*, 231, 103778.

Türkiye'deki yetişkinlerin maruz kaldıkları potansiyel travmatik olaylar nelerdir?

Giriş ve amaç: Potansiyel travmatik olay (PTO), kişinin kendisine yönelik ciddi yaralanma veya yaralanma tehdidi yaşamasını ya da başka bir kişinin yaralanmasına ya da ölümüne tanık olmasını içerir. Kanıtlar dünya genelinde insanların yaklaşık %70.4'ünün yaşamları boyunca PTO yaşadığını belirtir. Ancak Türkiye'de en çok veya en nadir yaşanan PTO türleri ile ilgili kanıtlar yetersizdir. Bu bağlamda bu araştırmada, Türkiye'deki yetişkinlerin maruz kaldıkları potansiyel travmatik olaylar incelenmiştir.

Yöntem: Araştırma tanımlayıcı tipte olup gelişigüzel örnekleme yöntemi ile çevrimiçi gerçekleştirildi. Araştırmada gönüllülük esas alındı ve 18 yaş ve üzeri, kronik psikiyatrik rahatsızlığı olmayan toplam 600 katılımcı örneklem grubunu oluşturdu. Veriler araştırmacılar tarafından ilgili literatür doğrultusunda hazırlanan 10 maddeden oluşan Anket Formu aracılığıyla toplandı. Elde edilen verilerin analizinde tanımlayıcı istatistiklerden yararlanıldı. Değişkenler arasındaki ilişki Spearman korelasyon analizi ile incelendi. Çalışma Gazi Üniversitesi'nin etik inceleme kurulu tarafından onaylandı (2025/ E-77082166-604.01-1189455).

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 34 ± 13.87 (min=19; max=50) olup, %84.50'si (n=507) kadın, %15.50'si (n=93) erkekti. Katılımcıların çoğu, doğal bir afet yaşamış olduklarını (n = 231; %38.50%), olayın üzerinden iki yıl veya daha fazla süre geçtiğini (n = 390; %65.00%) ve olayı tekrarlayarak hatırladıklarını (n = 426; %71.00%) bildirmiştir. Spearman korelasyon analizi sonuçları, katılımcıların olayı hatırlama durumu ile yaş, medeni durum, çocuk sayısı ve olayın üzerinden geçen süre arasında anlamlı negatif yönde ilişki, olayı hatırlama durumu ile olayın üzerinden geçen süre arasında ise anlamlı ve pozitif yönde ilişkili olduğunu göstermiştir ($p < 0.05$).

Sonuç: Sonuçlar Türkiye'de yaşayan yetişkinlerin yaşam süreleri boyunca en az bir kez PTO yaşadığını ve bu olayların büyük çoğunluğunu doğal afetlerin oluşturduğu görülmüştür. Bu sonuç şaşırtıcı değildir. Çünkü depremler Türkiye'de neredeyse her beş yılda bir büyük can ve mal kaybına neden olan bir deprem yaşanmaktadır. Nitekim kanıtlar depremler ve tsunamiler doğal afetler arasında ilk sırada yer almıştır. Katılımcıların olayı hatırlama ile yaş, medeni durum, çocuk sayısı ile negatif yönlü ilişkili, olayın üzerinden geçen süre pozitif yönlü ilişkiliydi. Bu durum ilerleyen yaşla birlikte aileden alınan sosyal desteğin travmanın etkisini yumuşatması ve sosyal desteğin uzun vadede başa çıkma mekanizmalarının daha etkin kullanılmasına etki etmesi ile ilgili olabilir.

Anahtar kelimeler: Potansiyel Travmatik Olay, Travma, Toplumsal Travma.

POSTER SUNUM-2349

The Impact of Parental Avoidance Behaviors in the Face of Traumatic Events on Children's Psychological Resilience and Coping Skills

1. Özlem Yazıcı Öz, ^{1,*}

¹ Istanbul Bilgi University, Graduate School Trauma and Disaster Studies in Applied Mental Health Program

*Correspondence: Özlem Yazıcı Öz

Background and aim: Children's psychological responses to traumatic events are not only shaped by the nature of the event itself but also significantly influenced by their parents' attitudes during these processes. Parents may avoid sensitive topics such as death, disaster, and grief out of an instinct to protect their children; however, such avoidance can hinder children's ability to interpret emotional reactions and weaken their coping mechanisms. The purpose of this study is to evaluate the impact of parental avoidance behaviors in the face of traumatic events on children's psychological resilience and coping skills.

Methods: This study was conducted by systematically reviewing five academic publications published between 2010 and 2024. Among these, two are qualitative studies, one is a quantitative study, and two are literature reviews. The qualitative studies consist of case reports and case studies, while the quantitative research employs a cross-sectional design. The review articles focus on developmental differences in trauma and the mental health of children after disasters. The literature review was carried out using the databases DergiPark, YÖK Thesis Center, Google Scholar, and PubMed with keywords such as 'trauma', 'parental avoidance behavior', and 'psychological resilience'.

Results: Koçbay and Dikici's (2023) study shows that the socio-emotional development of preschool children who migrated after a disaster was negatively affected due to their parents' avoidant attitudes. Schechter (2003) emphasizes that the ways in which parents reflect their own past traumas are crucial in shaping their children's psychological functioning. Doğan and Kırkıncıoğlu (2020) found that children without disaster awareness experienced high anxiety during crises. The literature reviews underline that a lack of explanatory and supportive communication, especially during the preschool years, negatively affects children's sense of trust and coping strategies.

Conclusion: Parental communication styles in the face of traumatic events directly influence children's psychological resilience. Avoidant behaviors may lead children to suppress their emotional expressions and struggle to make sense of what they have experienced. In contrast, parents who provide age-appropriate and supportive communication environments help their children process traumatic experiences more healthily and support the development of emotional regulation skills. Furthermore, it is important for

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

parents to encourage openness not only in the home but also in educational settings where their children are present. Active parental participation in school-based psychoeducation and trauma awareness programs strengthens children's social and emotional adjustment. In this context, systematic support programs for parents play a critical role in enhancing children's capacity to cope with trauma.

Keywords: Trauma, parental avoidance behavior, child psychology, psychological resilience, coping skills

References

1. Aral, N. (2023). Childhood Trauma and Psychological Outcomes. *Journal of Child Development*, 5(2), 45–60.
2. Doğan, U., & Kırkıncıoğlu, A. (2020). The Psychological Effects of Disasters on Children: An Evaluation. *Journal of Psychological Studies*, 40(1), 112–130.
3. Dursun, S. (2023). Post-Disaster Mental Health in Children: A Review Study. *Society and Social Work*, 34(3), 289–305.
4. Koçbay, F., & Dikici, S. (2023). A Study on the Socio-Emotional Development of Preschool Children After Migration. *Early Childhood Education Research Journal*, 2(1), 15–30.
5. Schechter, D. S. (2003). Intergenerational Communication of Traumatic Experience and Its Effects on Children's Mental Health. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 44(3), 386–399.

Ebeveynlerin Travmatik Olaylar Karşısındaki Kaçınma Davranışlarının Çocukların Psikolojik Dayanıklılığı ve Baş Etme Becerilerine Etkisi

Giriş ve Amaç: Çocukların travmatik olaylar karşısındaki psikolojik tepkileri, yalnızca yaşadıkları olayın niteliğine değil, ebeveynlerinin bu süreçte sergiledikleri tutumlara da bağlıdır. Ebeveynler, çocuklarını koruma içgüdüsüyle ölüm, afet, yas gibi hassas konulardan kaçınabilirler; ancak bu tür bir kaçınma, çocukların duygusal tepkilerini anlamlandırmalarını zorlaştırabilir ve baş etme mekanizmalarını zayıflatabilir. Bu çalışmanın amacı, ebeveynlerin travmatik olaylar karşısındaki kaçınma davranışlarının, çocukların psikolojik dayanıklılığı ve baş etme becerileri üzerindeki etkilerini değerlendirmektir.

Yöntem: Bu çalışma, 2010–2024 yılları arasında yayımlanmış beş akademik yayının sistematik olarak incelenmesiyle gerçekleştirilmiştir. İncelenen çalışmaların ikisi nitel, biri nicel, ikisi ise derleme türündedir. Nitel araştırmalar vaka raporu ve durum çalışması; nicel araştırma ise kesitsel desenle yürütülmüştür. Derleme çalışmaları, travmanın gelişimsel farklılıklarına ve afet sonrası çocukların ruh sağlığına odaklanmaktadır. Literatür taraması DergiPark, YÖK Tez Merkezi, Google Scholar ve PubMed veri tabanlarında, “travma”, “ebeveyn kaçınma davranışı” ve “psikolojik dayanıklılık” anahtar kelimeleri kullanılarak yapılmıştır.

Bulgular: Koçbay ve Dikici'nin (2023) araştırması, göç sonrası okul öncesi çocukların sosyo- duygusal gelişimlerinin, ebeveynlerin kaçınmacı tutumları nedeniyle olumsuz etkilendiğini göstermektedir. Schechter (2003) ise ebeveynlerin kendi geçmiş travmalarını çocuklarına yansıtma biçimlerinin, çocukların psikolojik işleyişinde belirleyici olduğunu belirtmektedir. Doğan ve Kırkıncıoğlu (2020), afet bilinci olmayan çocukların kriz anlarında yoğun kaygı yaşadıklarını saptamıştır. Derleme çalışmaları, özellikle

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

okul öncesi dönemde açıklayıcı ve destekleyici iletişimin eksikliğinin, çocukların güven duygusu ve baş etme stratejileri üzerinde olumsuz etkiler yarattığını vurgulamaktadır.

Sonuç: Ebeveynlerin travmatik olaylar karşısındaki iletişim biçimleri, çocukların psikolojik dayanıklılığı üzerinde doğrudan etkilidir. Kaçınmacı tutumlar, çocukların duygusal ifadelerini bastırmalarına ve yaşadıkları olayları anlamlandırmada zorluk çekmelerine neden olabilir. Buna karşın, yaşa uygun ve destekleyici bir iletişim ortamı sağlayan ebeveynler, çocuklarının travmatik deneyimlerini daha sağlıklı bir şekilde işlemelerine yardımcı olur ve duygusal düzenleme becerilerinin gelişimini destekler. Ayrıca, ebeveynlerin yalnızca ev ortamında değil, çocukların bulunduğu eğitim ortamlarında da açıklığı teşvik etmeleri önemlidir. Okullarda yürütülen psikoeğitim ve travma farkındalık çalışmalarına ebeveynlerin aktif katılımı, çocukların sosyal ve duygusal uyumlarını güçlendirmektedir. Bu bağlamda, ebeveynlere yönelik sistematik destek programları, çocukların travmayla baş etme kapasitelerini artırmada kritik bir rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Travma, ebeveyn kaçınma davranışı, çocuk psikolojisi, psikolojik dayanıklılık, baş etme becerileri

POSTER SUNUM-4244

The Psychological Dimension of Risk Management in Disasters and Psychological First Aid

1. Büşra Sezer Türken, ^{1,*}
2. Beytullah Eren, ²

1 Sakarya University, Institute of Natural Sciences, Department of Disaster Management, Serdivan, Sakarya, Türkiye

2 Sakarya University, Faculty of Engineering, Department of Environmental Engineering, Serdivan, Sakarya, Türkiye

*Correspondence: Büşra Sezer Türken

Background and aim: Disasters are sudden events that exceed individuals' coping capacities and leave deep marks on the mental health and well-being of societies. In recent years, with the growing awareness of the psychological impacts of traumatic events, interventions have begun to focus not only on physical injuries but also on psychological support. According to data from the World Health Organization, approximately 70% of individuals worldwide experience at least one traumatic event during their lifetime. This study aims to examine the effectiveness of Psychological First Aid (PFA) during and after disasters and to evaluate its role in mitigating the negative effects of trauma. Additionally, it seeks to provide a scientific perspective on the importance of PFA to professionals working in disaster management and mental health, emergency response teams, and policymakers.

Method: This research is based on a literature review conducted to evaluate the core components of PFA and its role in supporting individuals' psychological resilience and recovery processes following disasters. In line with current scientific studies, how PFA is implemented in disaster response processes and the effectiveness of these interventions were analyzed using qualitative content analysis.

Results: Today, an increase in the frequency of mass traumatic experiences such as pandemics, earthquakes, floods, wars, and terrorist attacks is being observed. This situation has made the psychological support needs of individuals affected by disasters more visible. The prevalence of Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) following disasters varies depending on factors such as the individual's physical and emotional proximity to the event, the duration of exposure, and the severity of the disaster. In the literature, PTSD rates are generally reported to range between 5% and 40%. Studies conducted after the 1999 Marmara Earthquake have shown PTSD prevalence rates varying between 8% and 63%. Literature reviews highlight the positive effects of PFA on disaster survivors. PFA emerges as a fundamental intervention approach that helps individuals regulate post-traumatic stress responses, regain a sense of safety, and adapt to normal life. Based on trauma-informed care principles, PFA not only assists with acute stress reactions but also

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

contributes to strengthening psychological resilience at the community level. The structured steps of PFA have been evaluated as effective tools in supporting individuals' psychological recovery processes. In this context, an experimental study conducted in 2024 by Farchi and colleagues, based on the Six Cs Model, demonstrated that this approach was more effective in reducing acute stress symptoms compared to a control group.

Conclusion: The increasing number of individuals requiring psychological support during mass disasters and traumatic events necessitates the widespread implementation of PFA, which can be administered not only by mental health professionals but also by trained volunteers. In this regard, increasing research on how PFA can be made more effective in terms of specific psychological outcomes is of great importance. Moreover, developing training programs to enhance the applicability and accessibility of PFA at the community level and integrating PFA into disaster preparedness and response plans will contribute to strengthening psychosocial support systems. This study emphasizes that Psychological First Aid should be considered not only a tool for individual recovery but also a strategic intervention in building community resilience.

Keywords: Disasters, Multidisciplinary Approach, Psychological First Aid, Risk Management, Mental Health, Community Resilience, Trauma, Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD).

References

1. Aker, T. (2006). 1999 Marmara Earthquakes: A Review of Epidemiologic Findings and Community Mental Health Policies, *Türk Psikiyatri Dergisi* 2006; 17(3):204-212.
2. Bisson, J. I., Tavakoly, B., Witteveen, A. B., Ajdukovic, D., Jehel, L., Johansen, V. J., ... & Priebe, S. (2015). TENTS guidelines: Development of post-disaster psychosocial care guidelines through a Delphi process. *The British Journal of Psychiatry*, 207(4), 306–309. <https://doi.org/10.1192/bjp.bp.114.157859>
3. Brymer, M., Jacobs, A., Layne, C., Pynoos, R., Ruzek, J., Steinberg, A., Vernberg, E., & Watson, P. (2006). (National Child Traumatic Stress Network and National Center for PTSD), *Psychological First Aid: Field Operations Guide*, 2nd Edition. July, 2006. Available on: www.nctsn.org and www.ncptsd.va.gov.
4. Farchi, M. U., Bathish, L., Hayut, N., Alexander, S., & Gidron, Y. (2024). Effects of a psychological first aid (PFA) based on the SIX Cs model on acute stress responses in a simulated emergency. *Psychological Trauma: Theory, Research, Practice, and Policy*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1037/tra0001724>
5. Goldmann, E., & Galea, S. (2014). Mental health consequences of disasters. *Annual Review of Public Health*, 35, 169–183. <https://doi.org/10.1146/annurev-publhealth-032013-182435>
6. Hobfoll, S. E., Watson, P., Bell, C. C., Bryant, R. A., Brymer, M. J., Friedman, M. J., ... & Ursano, R. J. (2007). Five essential elements of immediate and mid-term mass trauma intervention: Empirical evidence. *Psychiatry: Interpersonal and Biological Processes*, 70(4), 283–315. <https://doi.org/10.1521/psyc.2007.70.4.283>
7. World Health Organization. (2024). Post-traumatic stress disorder. Available on: <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/post-traumatic-stress-disorder>

Afetlerde Risk Yönetiminin Ruhsal Boyutu ve Psikolojik İlk Yardım

Giriş ve Amaç: Afetler, bireylerin baş etme kapasitesini aşan ve toplumların ruh sağlığı ile refahı üzerinde derin izler bırakan ani olaylardır. Son yıllarda travmatik olayların psikolojik etkilerine yönelik farkındalığın

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

artmasıyla, müdahaleler yalnızca fiziksel yaralanmalara değil, aynı zamanda ruhsal desteğe de odaklanmaya başlamıştır. Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre, dünya genelinde bireylerin yaklaşık %70'i yaşamları boyunca en az bir travmatik olay deneyimlemektedir. Bu çalışma, afetler sırasında ve sonrasında Psikolojik İlk Yardım (PİY) uygulamalarının etkinliğini incelemeyi; travmanın olumsuz etkilerini hafifletmedeki rolünü değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Ayrıca afet yönetimi ve ruh sağlığı alanlarında görev yapan profesyonellere, acil müdahale ekiplerine ve politika yapıcılara PİY'n önemi konusunda bilimsel bir perspektif sunmak hedeflenmektedir.

Yöntem: Bu araştırma, PİY uygulamalarının temel bileşenlerini ve afet sonrasında bireylerin psikolojik dayanıklılıklarını ile iyileşme süreçlerini desteklemedeki rolünü değerlendirmek amacıyla yapılan bir literatür taramasına dayanmaktadır. Güncel bilimsel çalışmalar ışığında, PİY'n afet müdahale süreçlerinde nasıl uygulandığı ve bu uygulamaların etkililiği, nitel içerik analizi yöntemiyle incelenmiştir.

Bulgular: Günümüzde pandemi, depremler, seller, savaşlar ve terör olayları gibi kitlesel travmatik yaşantıların sıklığında artış gözlemlenmektedir. Bu durum, afetlere maruz kalan bireylerin psikolojik destek ihtiyacını daha görünür kılmıştır. Afet sonrası Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB) yaygınlığı; bireylerin afetle olan fiziksel ve duygusal yakınlığına, maruziyetin süresine ve şiddetine bağlı olarak değişiklik göstermektedir. Literatürde bu oranların %5 ile %40 arasında değiştiği bildirilmektedir. 1999 Marmara Depremi sonrasında yapılan çeşitli çalışmalarda ise TSSB prevalansının %8 ile %63 arasında değiştiği görülmektedir. Literatür taramaları, PİY uygulamalarının afetzedeler üzerindeki olumlu etkilerine dikkat çekmektedir. PİY, bireylerin travma sonrası stres tepkilerini düzenlemelerine, güven duygusunu yeniden kazanmalarına ve olağan yaşama uyum sağlamalarına katkı sunan temel bir müdahale yaklaşımı olarak öne çıkmaktadır. Travmaya duyarlı bakım ilkelerine dayanan PİY, yalnızca akut stres tepkileriyle baş etmeye yardımcı olmakla kalmayıp, aynı zamanda toplumsal düzeyde psikolojik dayanıklılığı artırmaya da katkı sağlamaktadır. PİY'n yapılandırılmış müdahale basamakları, bireylerin psikolojik iyileşme süreçlerini desteklemede etkili bir araç olarak değerlendirilmektedir. Bu kapsamda, Farchi ve arkadaşları (2024) tarafından Altı C Modeli temel alınarak yürütülen deneysel bir çalışma, bu yaklaşımın akut stres semptomlarını azaltmada kontrol grubuna kıyasla daha yüksek etkililik gösterdiğini ortaya koymuştur.

Sonuç: Kitlesel afetler ve travmatik olaylar sırasında psikolojik desteğe ihtiyaç duyan bireylerin sayısındaki artış, yalnızca ruh sağlığı profesyonellerinin değil, aynı zamanda temel eğitim almış gönüllülerin de müdahale edebileceği PİY uygulamalarının yaygınlaştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu bağlamda, PİY'n spesifik psikolojik çıktılar açısından nasıl daha etkili hale getirilebileceğine yönelik araştırmaların artırılması büyük önem taşımaktadır. Ayrıca, toplum genelinde uygulanabilirliğini ve erişilebilirliğini artıracak eğitim programlarının geliştirilmesi ve PİY'n afet hazırlık ve müdahale planlarına entegre edilmesi, psikososyal destek sistemlerinin güçlendirilmesine katkı sağlayacaktır. Bu çalışma, Psikolojik İlk Yardım'ın yalnızca bireysel iyileşme süreçlerinde değil, aynı zamanda toplumsal dayanıklılığın inşasında da stratejik bir müdahale biçimi olarak değerlendirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Anahtar kelimeler: Afetler, Multidisipliner Yaklaşım, Psikolojik İlk Yardım, Risk Yönetimi, Ruh Sağlığı, Toplumsal Dayanıklılık, Travma, Travma Sonrası Stres Bozukluğu (TSSB)

POSTER SUNUM-7047

Understanding the Experience of Women Who Have Had Abortion from a Trauma-Informed Perspective: A Qualitative Study

1. Elif Başak Aslanoğlu, ^{1,*}

1 Istanbul Bilgi University, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Elif Başak Aslanoğlu

Background and aim: The aim of this research is to understand the experiences of women who have had an abortion within the past five years, focusing on the periods before, during, and after the procedure. The central focus is to reveal the experiences women face throughout this process that stem from individual, societal and healthcare system-related factors.

Method: This study was designed as qualitative research. Semi-structured interviews were conducted with participants as the data collection method. Qualitative data were analyzed using MAXQDA 24 and Interpretative Phenomenological Analysis was employed as the qualitative research technique. A total of 10 women participated in the study. The interviews were conducted online and informed consent was obtained from each participant prior to the interview. Audio recordings were encrypted in accordance with ethical guidelines and destroyed after analysis. Participants were asked 30 open-ended questions listed in the interview form.

Results: The study identified 7 superordinate themes and 29 subordinate themes. The findings show that women encountered traumatic experiences during the abortion process and exhibited post-traumatic stress symptoms. Factors such as partner involvement, the attitude of healthcare professionals, access to abortion, social support, and societal judgments significantly influence the process. To mitigate the impact of abortion, it is important to provide women with information on sexuality, sexual health, and abortion rights, and to offer trauma-informed abortion care. Improving access to sexual health services, ensuring a professional approach by healthcare providers, encouraging partner involvement, economic accessibility, public awareness, and psychological support can positively shape the abortion experience.

Conclusion: The provision of trauma-informed abortion care remains an under-researched area both globally and in Turkey. Therefore, this study makes an original contribution to the literature and offers practical recommendations. It is an important step toward the expansion of trauma-informed abortion procedures. Educating women from adolescence about sexuality, sexual health, and their rights; developing informative materials on abortion for those who are sexually active; and ensuring accessibility to sexual

health services are crucial. Economic accessibility of abortion, trauma-informed attitudes of healthcare providers, and increased partner involvement can positively influence the process. Furthermore, access to psychological support and improvements in physical conditions can also lead to significant changes.

Keywords: abortion, traumatic stress, PTSD, gender, trauma-informed approach

References

1. American College of Obstetricians and Gynecologists. (2024). ACOG guide to language & abortion. Accessed December 29, 2024. <https://www.acog.org/contact/media-center/abortion-language-guide>
2. Bhalotra, S., Clots-Figueras, I., & Iyer, L. (2021). Religion and abortion: The role of politician identity. *Journal of Development Economics*, 153, 102746.
3. Calderón-Villarreal, A., Carrasco, B. I. V., Friedman, J., & Schiavon, R. (2023). Frank C. Worrell, “Denying Abortions Endangers Women’s Mental and Physical”
4. Karlıdağ, S. (2023). Foundations of Qualitative Research: Paradigms and Perspectives. In H. P. Dural & M. Karasu (Eds.), *Qualitative Research Methods: With Examples from Psychological Practice* (pp. 27–54). Istanbul, Turkey: Nobel Academic Publishing.

Travma Bilgili Perspektiften Kürtaj Olmuş Kadınların Deneyimini Anlamak: Bir Nitel Çalışma

Giriş ve Amaç: Bu araştırmanın amacı son 5 yıl içinde kürtaj olmuş kadınların kürtaj öncesi, kürtaj günü ve sonrasında yaşadıkları deneyimleri anlamaktır. Araştırmanın odak noktası bu süreçte kadınların karşılaştığı birey, toplum ve sağlık sistemi kaynaklı deneyimleri ortaya koymaktır.

Yöntem: Bu çalışma nitel bir çalışma olarak kurgulanmıştır. Veri toplama yöntemi olarak katılımcılar ile yarı yapılandırılmış görüşmeler gerçekleştirilmiştir. Nitel veri MAXQDA 24 ile çözümlenmiş, nitel araştırma tekniği olarak ise yorumlayıcı fenomenolojik analiz kullanılmıştır. Araştırmaya 10 kadın katılmıştır. Görüşmeler online olarak gerçekleştirilmiş, her görüşme öncesinde onam formları alınmış ve ses kayıtları etik kurallar doğrultusunda şifrelenip analiz sonrası imha edilmiştir. Katılımcılara görüşme formunda yer alan 30 açık uçlu soru sorulmuştur.

Bulgular: Çalışmada 7 üst düzey, 29 alt düzey temaya ulaşılmıştır. Bulgular, kadınların kürtaj sürecinde travmatik olaylarla karşılaştıklarını ve travma sonrası stres belirtileri gösterdiklerini ortaya koymaktadır. Partner katılımı, sağlık personelinin tavrı, kürtaja erişim, sosyal destek ve toplumsal yargılar bu süreci etkileyen önemli değişkenlerdir. Kürtajın etkilerini azaltmak için kadınların cinsellik, cinsel sağlık ve kürtaj hakkı konularında bilgilendirilmesi, travma bilgili kürtaj hizmeti sunulması önemlidir. Cinsel sağlık hizmetlerinin erişilebilirliği, sağlık personelinin profesyonel tutumu, partner katılımı, ekonomik erişim, kamu bilgilendirmesi ve psikolojik destek gibi düzenlemeler, kürtaj deneyimini olumlu yönde etkileyebilir.

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

Sonuç: Travma bilgili kürtaj hizmeti sunumu, dünyada ve Türkiye’de az çalışılmış bir konudur. Bu nedenle araştırma, literatüre özgün bir katkı sağlamaktadır ve pratik öneriler sunmaktadır. Çalışma, travma bilgili kürtaj operasyonlarını yaygınlaştırmak adına önemli bir adımdır. Kadınların ergenlikten itibaren cinsellik, cinsel sağlık ve hakları konusunda bilgilendirilmesi, aktif cinsel yaşamı olanlar için kürtajla ilgili materyallerin oluşturulması ve cinsel sağlık hizmetlerinin erişilebilir olması önemlidir. Kürtajın ekonomik erişilebilirliği, sağlık personelinin travma bilgili tutumu ve partner katılımının artırılması süreci olumlu etkileyebilir. Ayrıca, kadınların psikolojik destek alması ve fiziki koşulların iyileştirilmesi de büyük değişiklikler yaratabilir.

Anahtar Kelimeler: Kürtaj, Travmatik Stres, TSSB, Toplumsal Cinsiyet; Travma Bilgili Yaklaşım

POSTER SUNUM-1164

Understanding the Experience of Women Who Have Had Abortion from a Trauma-Informed Perspective: A Qualitative Study

1. Elif Başak Aslanoğlu, ^{1,*}
2. Sueda Sarak, ²
3. Şevval Tetik, ³
4. Önder Kavakçı, ⁴

1 İstanbul Bilgi University, İstanbul, Türkiye

2 Özyeğin University, İstanbul, Türkiye

3 Cappadocia University, Nevşehir, Türkiye

4 Moodist Hospital, İstanbul, Türkiye

*Correspondence: Elif Başak Aslanoğlu

Background and aim: Partner sexual violence is highly prevalent but remains underreported. It is a form of violence that negatively impacts the physical, psychological, and social well-being of women who are exposed to it. Partner sexual violence can lead to serious physical and psychological consequences, including physical injuries, gynecological issues, unwanted pregnancies, sexually transmitted infections (including HIV), PTSD, depression, anxiety, substance use, and suicidal ideation. The aim of this study is to determine the effectiveness of existing treatment approaches for women exposed to partner sexual violence and to evaluate the strengths and weaknesses of these approaches.

Method: This study is a systematic literature review conducted to evaluate the effectiveness of treatment approaches for women who have experienced partner sexual violence. Studies published since 2010 were reviewed using relevant keywords that emphasize the importance of the topic and a database search was conducted. As a result of this search, the effectiveness and limitations of treatment approaches for women who sought therapy after being exposed to partner sexual violence were evaluated comparatively.

Results: The literature shows that partner sexual violence is often treated as a sub-topic, exposing a lack of specific interventions. Terminological gaps and conceptual ambiguities hinder help-seeking and intervention planning. Women often hesitate to define such violence as "rape." CBT and Interpersonal Psychotherapy are effective for depression, PTSD, and anxiety; mindfulness and ACT are less so. Psychoeducation and group therapy empower survivors and enhance social support. Culturally sensitive, trauma-focused approaches are needed. While EMDR helps with violence-related trauma, data specific to partner sexual violence remain limited.

Conclusion: This review reveals limited information regarding the effectiveness of various therapy approaches for partner sexual violence. Trauma-focused therapeutic methods need to be studied in greater depth to fill existing knowledge gaps in this area. Doing so could support the development of more effective therapeutic practices and intervention strategies for survivors of partner sexual violence. The current limitations in the literature represent a significant call for future research. There is a need for more studies examining the effectiveness of diverse therapeutic approaches and for culturally specific interventions to address partner sexual violence.

Keywords: Partner sexual violence, Trauma-focused therapy, Psychological outcomes, Effectiveness of treatment approaches, Cultural sensitivity, Women's health

References

1. Akduman, İ., & Gönültaş, M. B. (2016). Understanding The Victim Of Sexual Violence. The Journal Of Academic Social Science. DOI:10.16992/ASOS.1085
2. Bagwell-Gray, M. E., Messing, J. T., & Baldwin-White, A. (2015). Intimate Partner Sexual Violence: A Review Of Terms, Definitions, And Prevalence. Trauma, Violence, & Abuse, 16(3), 316-335.
3. Hameed, M., O'Doherty, L., Gilchrist, G., Tirado-Muñoz, J., Taft, A., Chondros, P., ... & Hegarty, K. (2020). Psychological Therapies For Women Who Experience İntimate Partner Violence. Cochrane Database Of Systematic Reviews, (7).
4. Peeren, S., Mclindon, E., & Tarzia, L. (2024). "Counteract The Gaslighting" – A Thematic Analysis Of Open-Ended Responses About What Women Survivors Of İntimate Partner Sexual Violence Need From Service Providers. BMC Women's Health, 24(1), 110.
5. Shackelford, T. K., & Goetz, A. T. (2004). Men's Sexual Coercion İn İntimate Relationships: Development And İntial Validation Of The Sexual Coercion İn Intimate Relationships Scale. Violence And Victims, 19(5), 541-556.

Partner Cinsel Şiddetine Maruz Kalan Kadınlara Yönelik Tedavi Yaklaşımlarının Etkinliği: Bir Gözden Geçirme

Giriş ve Amaç: Partner cinsel şiddeti, oldukça yaygındır ancak bu şiddetin bildirimi azdır. Partner cinsel şiddeti, maruz kalan kadınların fiziksel, psikolojik ve sosyal iyilik hallerini olumsuz etkileyen bir şiddet türüdür. Partner cinsel şiddeti, fiziksel yaralanmalar, jinekolojik sorunlar, istenmeyen gebelik, cinsel yolla bulaşan hastalıklar (HIV dahil), TSSB, depresyon, anksiyete, madde kullanımı ve intihar düşünceleri gibi ciddi psikolojik ve fiziksel sonuçlara yol açmaktadır. Bu çalışmanın amacı partner cinsel şiddetine maruz kalan kadınlara yönelik mevcut tedavi yaklaşımlarının etkinliğini belirlemek, mevcut yaklaşımların eksik ve güçlü yanlarını değerlendirmektir.

Yöntem: Bu çalışma, partner cinsel şiddetine maruz kalmış kadınlara yönelik tedavi yaklaşımlarının etkinliğini değerlendirmek için yürütülmekte olan sistematik bir literatür taramasıdır. Çalışmada 2010 yılından itibaren yürütülen ve yayımlanan çalışmalar ve çalışmanın önemine vurgu yapan anahtar

**IV. Türkiye Travmatik Stres Kongresi ve
İstanbul Depreminin İlk 3 Günü Çalıştayı**

10 – 11 Nisan 2025, İstanbul

kelimeler çeşitli veri tabanlarında taranmıştır. Bu tarama sonucunda partner cinsel şiddetine maruz kaldıktan sonra terapiye başvuran kadınların üzerinde tedavi yaklaşımlarının etkinliği ve sınırlılıkları karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: Literatür, partner cinsel şiddetinin ise genellikle alt başlık olarak yer aldığını göstermektedir. Bu durum, partner cinsel şiddeti özelinde müdahale yaklaşımlarının eksik olduğunu ortaya koymaktadır. Ana nedenlerden biri, bu alanda terminolojik eksiklikler ve kavramsal belirsizliklerdir. Kadınların partnerleri tarafından cinsel şiddete uğramalarını "tecavüz" olarak tanımlamakta zorlanması, yardım arama ve müdahale planı oluşturma süreçlerini olumsuz etkilemektedir. Bilişsel Davranışçı Terapi (BDT) ve Kişilerarası Psikoterapi, depresyon, TSSB ve anksiyete semptomlarını azaltmada etkili bulunurken, mindfulness ve ACT'nin etkileri sınırlıdır. Psikoeğitim ve grup terapileri, mağdurların güçlenmesi ve sosyal desteğe erişim açısından faydalıdır. Partner cinsel şiddetini ele alan müdahale yaklaşımlarında kültürel duyarlı, travma odaklı yöntemlere ihtiyaç vardır. EMDR'nin şiddet travmasında yararlı olduğu bulunmuş olsa da, partner cinsel şiddeti hakkında yeterli veri yoktur.

Sonuç: Yapılan gözden geçirmede çeşitli terapi yaklaşımlarının partner cinsel şiddeti üzerinde etkinliği konusunda sınırlı bilgi bulunmuştur. Travma odaklı terapi yöntemlerinin, partner cinsel şiddet mağdurları üzerinde daha derinlemesine incelenmesi gerektiği, bu alandaki bilgi eksikliklerinin giderilmesi açısından kritik bir adım olacaktır. Bu, hem terapötik uygulamaların geliştirilmesine hem de partner cinsel şiddeti mağdurlarına yönelik daha etkili müdahalelerin oluşturulmasına olanak sağlayabilir. Literatürdeki mevcut sınırlılık, gelecekteki çalışmalar için önemli bir çağrı niteliğindedir. Bu alanda daha farklı terapi yaklaşımlarının etkinliği üzerine daha fazla çalışmaya ihtiyaç vardır ve partner cinsel şiddeti ile ilgili kültüre özgü müdahalelerin artırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Partner cinsel şiddeti, Travma odaklı terapi, Psikolojik sonuçlar, Tedavi yaklaşımlarının etkinliği, Kültürel duyarlılık, Kadın sağlığı